

BİR NUMARA ÇOKSATAR
EOIN COLFER

PERİLERİ TANIRIM MI DEDİNİZ? BİR DAHA DÜŞÜNÜN.

ARTEMİS FOWL

ve
KAYIP KOLONİ

ARTEMİS FOWL

Artemis Fowl, parlak zekâsını yasadışı faaliyetlere adayan İrlandalı bir çocuk dâhidir. Artemis, yeraltında bir Peri uygarlığı olduğunu keşfettiğinde bunu altın bulma fırsatı olarak gördü. Şimdi masum planlarında sömürülecek yeni bir tür ortaya çıkıyor. Fakat Artemis'in Perilerle ilgili bildiğinden çok daha fazlası var. Ve o bilmediği şeyler, başını derde sokabilir...

ARTEMİS YAYINLARI

Eoin Colfer'in Kitapları

Artemis Fowl

Artemis Fowl ve Kuzey Kutbu Macerası

Artemis Fowl ve Sonsuzluk Şifresi

Artemis Fowl ve Opal'in Oyunu

Artemis Fowl ve Kayıp Koloni

ŞİMDİYE KADAR HİÇBİR SUÇ DEHASI BÖYLE ÖVGÜLER ALMADI

‘Şeytani bir başarı.’ – *Independent*

‘Hızlı, şaşırtıcı ve kahkaha attıran şakalarla dolu.’
– *Sunday Times*

‘Folklor, fantezi ve ileri teknoloji büyücülük...
Büyük eğlence.’ – *Observer*

‘Akıcı, eğlenceli ve çok komik; mitin ve modernliğin,
sihir ve suçun yaratıcı karışımı.’ – *Time*

‘İleri teknoloji ve eğlence... enerjik bir tarz ve akıcı
diyaloglar sürükleyici.’ – *Telegraph*

‘Olağanüstü bir seri.’ – *The Times*

‘Aksiyon dolu, silahlar, osuran Cinler ve Chandler tarzı
kısa ifadeler.’ – *Evening Standard*

‘Gerçekle hayal gücü ve Peri aletlerinin heyecanlı
buluşması. Lazer silahlarından zihin okumaya,
pilli cihazlardan radyasyon geçirmeyen giysilere
James Bond’u bile şaşırtacak bir dünya.’ – *Guardian*

‘Nefes kesici.’ – *The Times*

‘Eğlenceli, hızlı, sinemasal bir macera.’ – *Financial Times*

AB/174

ABG/33

A/55

ARTEMİS FOWL VE KAYIP KOLONİ

EOIN COLFER

Orijinal Adı : *Artemis Fowl and the Lost Colony*

Yayın Yönetmeni : İlgin Sönmez Toydemir

İngilizce Aslından Çeviren : Barbaros Bostan

Son Okuma : Alkım İrkad - Alp Özalp

Görsel Uygulama : Ebru Kaya

Mizanpaj : Hülya Fırat

1. Basım * Şubat 2009

ISBN : 978-605-0058-65-9

Eoin Colfer©, 2006/Penguin Group

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Onk Ajans Ltd. aracılığıyla

Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir.

Yayıncısından izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,

hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 53

Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20 - 21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemisyyayinlari.com

www.artemisyyayinlari.com

Genel Dağıtım:

Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

EÖİN COLFER

ARTEMİS
FOWL
VE
KAYIP KOLOPİ

Düzenleme

Ny.özlem

Ninova

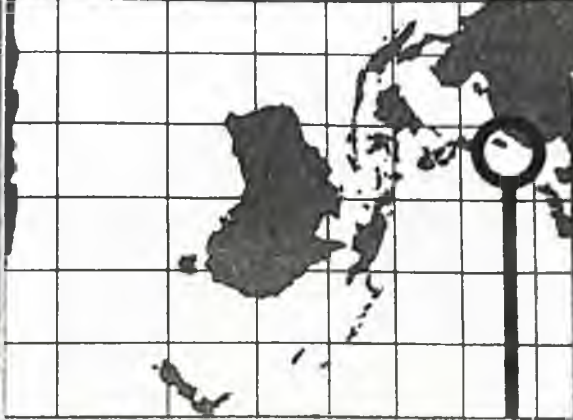
Badger için. Adamım. Efsane.

DOSYA DÜZEN GÖRÜNÜM SIK KULLANILANLARI PENCERE

FOWL MALİKANESİ

FOWL M

TAIPEI

KULLANICI ADI

ARTEMIS

ŞİFRE

••••••••••

İPTAL

ONAYLA

SAVFA

YARDIM

CUMA 10:51

HAVEN ŞEHİRİ

KABLOSUZ

ŞİFRE ÇÖZÜCÜ

Planlı

Hızlı

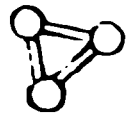
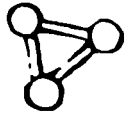
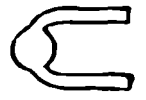
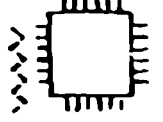

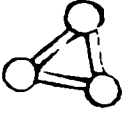
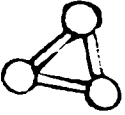
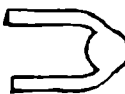
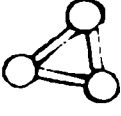
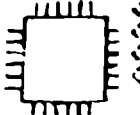
Büyük

İÇİNDEKİLER

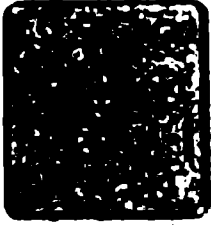
1. BÖLÜM: GEÇMİŞİN İZLERİ	1
2. BÖLÜM: DOODAH DAY	17
3. BÖLÜM: İLK İZLENİM	54
4. BÖLÜM: GÖREVİMİZ TEHLİKE	83
5. BÖLÜM: TUTSAK	115
6. BÖLÜM: BİR CÜCE BARA GİRER	132
7. BÖLÜM: BOBO'NUN KAÇIŞI	140
8. BÖLÜM: ŞOK DARBE	168
9. BÖLÜM: TEPETAKLAK	209
10. BÖLÜM: KRAL KONG	225
11. BÖLÜM: AŞAĞIYA UZUN BİR YOL	242
12. BÖLÜM: TAŞ KALPLI	262
13. BÖLÜM: ZAMANDA KAYIP	291

	14. BÖLÜM: SÜRÜNÜN LİDERİ	301
	15. BÖLÜM: EVE DÖNÜŞ	337
	16. BÖLÜM: YENİDEN VAROLUŞ	356
		
		
		
		
		
		
		
		
		
		
		

BÖLÜM I: GEÇMİŞİN İZLERİ

BARCELONA, İSPANYA

MUTLU KELİMESİ, Artemis Fowl'un özel korumasını anlatmak için kullanılabilecek bir sözcük değildi. Neşeli veya rahat kelimeleri de, korumanın kendisi veya yakınındakiler ile ilişkisi olmayan sözcüklerdi.

Butler, yoluna çıkan herkesle sohbet ederek dünyanın en tehlikeli adamlarından biri olmamıştı. Çıkış yolları veya gizli silahlarla ilgili değilse, tanımadığı insanlarla sohbet etmezdi.

Butler ve Artemis, öğleden sonra İspanya'daydı. Avrupalı ve Asyalı çizgileri yüzünde barındıran Butler, normalde olduğundan daha da suskundu. Artemis ise her zamanki gibi korumasının işini güçleştiriyordu. Öğleden sonra güneşinin altında, Barcelona'nın Passeig de Gràcia'sında, bir saatten fazla süredir kaldırımda dikiliyorlardı. Sıcaktan veya muhtemel düşmanla-

rından korunmak için birkaç ağaçtan başka bir şeyleri yoktu.

Bu, son birkaç aydır yabancı diyarlara yaptıkları dördüncü seyahatti. Önce Edinburgh'a, sonra Arizona'daki Ölüm Vadisi'ne, sonra da dört bir yanı kara ile kuşatılmış Özbekistan'a oldukça yorucu seyahatler yapmışlardı. Ve şimdi de Barcelona. Hepsi gizemli bir ziyaretçi içindi, ama beklenen kişi hâlâ ortalıklarda yoktu.

Kalabalık kaldırımında garip bir çift oluşturunlardı. Dev, kaslı bir adam: Kırklı yaşlarda, üzerinde Hugo Boss üniforması olan, tıraşlanmış bir kafalı. Çelimsiz bir delikanlı: Soluk tenli, siyah saçlı, mavi gözlere ve delici bakışlara sahip.

Artemis, "Neden etrafımda dolanıp duruyorsun Butler?" diye sordu. Kızmaya başlamıştı. Sorunun cevabını biliyordu ama hesaplarına göre, Barcelona'ya gelmesini beklediği kişi bir dakika gecikmişti ve öfkesini korumasından çıkartmak istiyordu.

Butler, "Neden olduğunu biliyorsun," dedi. "Çatılardan üzerimize bir keskin nişancı silahı veya dinleme cihazı doğrultulmuşsa, seni korumak ve gizleyebilmek için etrafında dolanıyorum."

Artemis zekâsını göstermek istedi. Sıklıkla bu ruh haline bürünürdü. Bu gösteriler on dört yaşındaki İrlandalı için eğlenceli olsa da, karşısındaki herkes için oldukça sinir bozucu olabiliyordu.

Artemis, "Öncelikle peşimde bir keskin nişancı olduğunu düşünmüyorum," dedi. "Yasadışı girişimlerden

kazandıklarımın yüzde seksenini paraya çevirdim ve sermayemi oldukça kârlı bir portföye yaydım. Ayrıca, bizim ne konuştuğumuzu dinlemeye çalışan biri varsa elindeki dinleme cihazı çalışmayacağı için pılı pırtısını toplayıp eve gitse iyi eder. Çünkü ceketinin üçüncü düğmesine bastığında etrafa yayılan Solinyum dalgalar, insan veya Peri yapımı tüm elektronik sinyalleri bozuyor.”

Butler, yanından geçen bir çiftte göz gezdirdi. Gençler İspanya’dan büyülenmiş, gözleri aşktan kör olmuş gibiydi. Adamın boynunda bir kamera vardı. Butler kendini suçlu hissederek üçüncü kez ceketinin düğmesine bastı.

“Birçok balayı videosunu berbat ettik,” dedi.

Artemis omzunu silkti. “Benim güvenliğim için küçük bir bedel,” dedi.

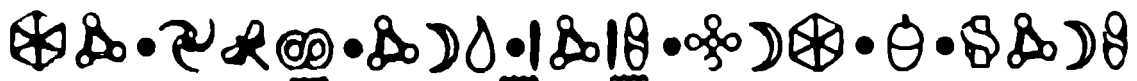
Butler masum bir ses tonuyla, “Ekleyeceğin bir şey var mı?” diye sordu.

Artemis, “Evet,” dedi. Sesi öfkeliydi, beklediği kişi hâlâ ortalıklarda yoktu. “Eğer binalardan birinin çatısında keskin nişancı varsa, şuradaki binanın çatısında olması gerekir. Bu yüzden arkamda kalmalısın.”

Butler dünyanın en iyi korumalarından biri olmasına rağmen, hangi binanın çatısında bir keskin nişancı olacağını önceden tahmin edemezdi.

“Devam et. Bana sebebini söyle. Söylemek için sabırsızlandığını biliyorum.”

“Pekâlâ, madem sordun, söyleyeyim. Adamımız soğanın karşısındaki Casa Milá’nın çatısına konuşlanmış olamaz. Çünkü halka açık bir yer, girişler ve çıkışlar muhtemelen kameraya kaydediliyordur.”

Butler, “Adam veya kadın,” dedi. “Son zamanlarda kadın keskin nişancıların sayısı gittikçe artıyor.”

—4 Artemis, “Adam veya kadın,” diye düzeltti. “Sağ taraftaki iki bina ağaçlarla perdeleniyor, neden kendisine zor bir yer seçsin ki?”

“Güzel, devam et.”

“Arkamızdaki binalar bir finans şirketine ait ve pencerelerde özel güvenlik etiketleri var. Bir profesyonel, gereksiz yere özel güvenlik birimleriyle karşı karşıya gelmek istemez.”

Butler başıyla onayladı. Bu doğrudu.

“Bu yüzden hayali katilimizin sağ taraftaki dört katlı binayı seçeceğini düşündüm. İkâmete mahsus, girişi kolay. Çatıya çıkınca düzgün bir ateş hattına sahip, güvenlik muhtemelen çok az veya hiç yok.”

Butler burnundan soludu. Artemis muhtemelen haklıydı. Ama söz konusu olan insanların yaşamı olunca, muhtemelen kelimesi çelik bir yelek kadar güven verici değildi.

Butler, “Muhtemelen haklısın,” dedi. “Tabii eğer keskin nişancı senin kadar zekiyse.”

Artemis, “Güzel yorum,” dedi.

“Ayrıca sen istedikten sonra, çevremizdeki binalardan herhangi birini muhtemel saldırı noktası olarak gösterebileceğini düşünüyorum. O binayı seçtin, çünkü senin görüşünü engellememi istemiyorsun. Bu yüzden, beklediğin kişinin Casa Milá’dan çıkacağını düşünüyorum.”

Artemis gülümsedi. “İyi iş çıkarttın eski dostum,” dedi.

Casa Milá, yirminci yüzyılın başında, ünlü art nouveau mimarı Antonio Gaudi tarafından yapılmıştı. Ön cephe, kıvrımlı duvarlar ve balkonlardan ibaretti, tepesinde bükülmüş demir süsler vardı. Binanın dışındaki kaldırım, öğleden sonra turları için toplanan turistlerle doluydu.

“Beklediğimiz kişiyi bu kalabalığın arasında tanıyabilecek miyiz? Orada olmadığından emin misin? Bizi gözetliyor olmasın?”

Artemis gülümsedi ve gözleri parıldadı. “İnan bana orada değil. Eğer olsaydı çığlıkları duyardık.”

Butler kaşlarını çattı. Bir defalığına da olsa, tüm gerçekleri önceden bilmeyi arzuladı. Ama Artemis böyle çalışmazdı. Genç İrlandalı dâhi için kime ne zaman neyi söyleyeceği planlarının en önemli kısmıydı.

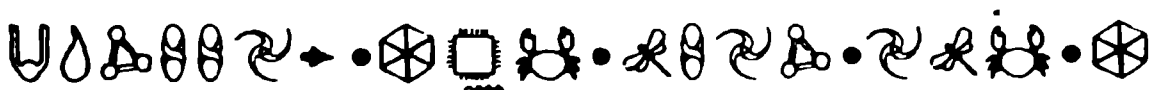
“En azından silahlı olup olmayacağını söyleyebilirsin.”

Artemis, “Sanmıyorum,” dedi. “Silahlı olsa bile bizimle bir saniyeden fazla kalmayacak.”

“Bir saniye mi? Uzaydan ışık hızıyla yeryüzüne mi düşecek?”

Artemis, “Uzaydan değil dostum,” dedi. Saatine baktı. “Zamandan.” İç geçirdi. “Neyse, süre doldu. Görünüşe göre buraya kadar boşuna geldik. Ziyaretçimiz ortaya çıkmadı, bundan sonra çıkma şansı da çok düşük. Sanırım, yarığın diğer tarafında kimse yok.”

Butler, Artemis’in yarık kelimesini ne için kullandığını bilmiyordu. Ama güvensiz mekânı terkedecekleri

için rahatlamıştı. Barcelona havaalanına ne kadar kısa sürede giderlerse, o kadar iyiydi.

Butler cebinden telefonunu çıkarttı ve hızlı arama için bir tuşa bastı. Diğer taraftaki şahıs ilk çalışında telefonu açtı.

Butler, "Maria," dedi. "Toplanma vakti, pronto."

Maria, "Si," diye cevap verdi. Maria, İspanyol bir limuzin şirketi için çalışıyordu. Çok güzel bir kadındı ve kafasıyla bir tuğlayı parçalayabilirdi.

Artemis, "Maria mıydı?" diye sordu. Samimi sohbet havasına mükemmel bürünmüştü.

Butler aldanmadı, Artemis Fowl samimi sorular sormazdı.

"Evet Maria'ydı. Adını kullandım ve sen de duydun. Normalde limuzin sürücüleriyle ilgili çok fazla şey sormazsın. Son on beş dakikadır dördüncü kez adını kullanıyorsun. Bizi Maria mı alacak? Sence Maria şimdi nerededir? Sence Maria kaç yaşındadır?"

Artemis şakaklarını ovaladı. "Ergenlik sendromu Butler. Ne zaman güzel bir kız görsem, değerli zamanımı onu düşünerek harcıyorum. Örneğin, restorandaki kız. Son birkaç dakikadır birkaç kez onun bulunduğu tarafa doğru baktım."

Butler restorandaki kızı koruma gözüyle süzdü.

On iki ya da on üç yaşlarındaydı, muhtemelen silahsızdı ve sarı saçları ensesinde toplanmıştı. Kız, önündeki aperiatifleri teker teker mideye indirirken erkek bir koruma, muhtemelen babası, gazetesini

Artemis kendisiyle dalga geçildiğini anladı. “Çok komik Butler. Şaka yapıyorsun, değil mi?”

“Evet.”

8

“Ben de öyle düşünmüştüm. Ama espri yapmak konusunda çok deneyimli değilim, tabii eğer Mulch Diggums’ı saymazsak.”

Mulch bazen Artemis’ten, birçok kez de Artemis için bir şeyler çalan kleptoman bir Cüceydi. Diggums kendisini komik bir Peri olarak nitelendiriyordu ve temel espri kaynağı bedensel fonksiyonlarıydı.

Butler, “Eğer Diggums’inkileri espriden sayarsak,” dedi. Keskin kokulu Cüce’yi hatırlayınca kendine hâkim olamayıp gülümsedi.

Artemis aniden donup kaldı ve yolun ortasında durdu.

Butler kızgın bakışlarla üç şerit trafiğe göz gezdirdi, yüzlerce sabırsız sürücü kornalara asılıyordu.

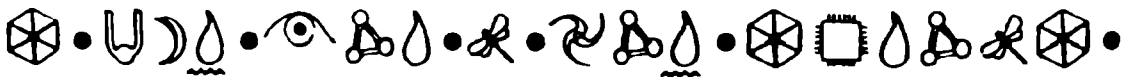
Artemis, “Bir şey hissediyorum,” dedi. “Elektrik.”

Butler, “Yolun diğer tarafında hissedemez misin?” diye sordu.

Artemis kollarını iki yana açtı ve avuçlarında bir karıncalanma hissetti.

“Geliyor ama hedefi birkaç metre şaşırdı. Denklemden sabit olmayan birkaç değişken olmalı.”

Havada bir şekil belirdi. Önce kıvılcımlar çaktı ve çevreye sülfür kokusu yayıldı. Kıvılcımların ortasında yeşil bir şey belirdi, altın renkli gözleri, kısa ve kalın pulları, boynuzları ve büyük kulakları vardı. Yoktan var

olup yolun ortasına adım attı. Ayakta durunca bir bu-
çuk metre yüksekliğindeydi. Her ne kadar duruşu insa-
na benzese de, insan olmadığı apaçık ortadaydı. Kesik-
li burun delikleriyle havayı kokladı ve ağzını açıp ko-
nuştı.

Kırılan camı ve bir yere sürtünen metali andıran se-
siyle, “Leydi Heatherington Smythe sizi tebrik ediyor,”
dedi. Yaratık dört parmaklı eliyle Artemis’in elini kav-
radı.

İrlandalı delikanlı, “İlginç,” dedi.

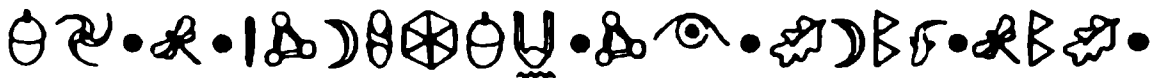
Ama Butler ilginç olanla ilgilenmiyordu. Artemis’i
mümkün olduğunca çabuk yaratıktan uzaklaştırmak is-
tiyordu.

“Gidelim,” dedi. Elini Artemis’in omzuna koydu.

Ama Artemis gitmişti. Yaratık ortaya çıktığı gibi ani-
den ortadan kaybolmuş ve Artemis’i de beraberinde
götürmüştü. Bu olay ertesi gün gazetelere haber olacak-
tı. Ama ne gariptir ki, etrafta ellerinde kameralarla yüz-
lerce turist olmasına rağmen fotoğraflarda hiçbir şey
çıkamamıştı.

Bu yaratık cisimsizdi, sanki Dünya ile devamlı bir bağ-
lantısı yoktu. Artemis’in elini tutuşu yumuşak ama öz-
de sertti, süngerimsi bir tabakayla kaplı bir kemik gi-
bi. Artemis kaçmaya çalışmadı, büyülenmişti.

Yaratık, “Leydi Heatherington Smythe?” diye tekrar-
ladı. Artemis ses tonundan korktuğunu anladı. “Bu
onun malikânesi mi?”

Artemis, modern sözdizimi değil, diye düşündü. Ama İngilizce konuşuyor. Limbo'ya sürülmüş bir Şeytan İngilizce konuşmayı nerede öğrenir?

Hava, güç dalgaları ile vızıldadı ve yaratığın etrafında çakan beyaz şimşekler havada küçük delikler açtı.

Geçici bir yarık. Zamanda bir delik.

Artemis bu durumdan çok fazla etkilenmemişti. Sonuçta, Yeraltı Polisi Fowl Malikânesini kuşattığında, zamanın durdurulduğuna şahit olmuştu. Artemis'i esas endişelendiren yaratığın kendisini çekip almasıydı. Bu durumda kendi boyutuna geri dönme şansı çok düşüktü. Kendi zamanına geri dönme şansı ise neredeyse yoktu.

Butler'a seslenmeye çalıştı ama çok geçti. Zamanın olmadığı bir yerde geç kelimesinin de bir anlamı yoktu. Yarık genişleyerek yaratığı ve Artemis'i içine aldı. Binalar ve Barcelona sokaklarındaki insanlar aniden yok oldu, yerlerini önce mor bir sis, sonra bir yıldız galaksisi aldı. Artemis önce ateşli bir sıcak hissetti, sonra acı bir soğuk. Eğer gerçekten maddesel bir forma sahip olsaydı önce kavrulup paramparça olacağından, sonra da donan küllerinin uzaya saçılacağından emindi.

Ortam birden değişti, belki de bir senede, söylemek imkânsızdı. Yıldızların yerini bir okyanus aldı ve kendisini suyun altında buldu. Suyun derinliklerinde garip deniz yaratıkları yaşıyordu. Parlak uzantılar etraflarındaki suyu kamçılıyordu. Sonra bir buz kütlesi, sonra kırmızı bir dünya, havada küçük tozlar. So-

nunda yeniden Barcelona'daydılar. Ama şehir daha gençti.

Şeytan uludu ve sivri dişlerini gıcırdattı, İngilizce konuşmaya yeltenmedi. Neyse ki, Artemis herhangi ¹¹ bir boyutta Gnome dilini konuşabilen iki insandan biriydi.

Artemis, "Sakinleş dostum," dedi. "Kaderimiz mühürlendi. Gördüğün manzaranın tadını çıkart."

Yaratığın uluması hemen kesildi ve Artemis'in elini bıraktı.

"Peri dilini konuşabiliyor musun?"

Artemis, "Gnome dili," diye düzeltti. "Ne yazık ki senden bile daha iyi."

Şeytan sessiz kaldı, Artemis'e fantastik bir yaratılmış gibi bakıyordu. Aslında bu gözlem doğru sayılırdı. Artemis yaşamının son anları olabilecek saniyeleri etrafını inceleyerek geçirdi. Bir inşaat alanında cismani form alıyorlardı. Casa Milá'nın yanındaydılar ama yapı henüz tamamlanmamıştı. Binanın ön cephesindeki iskelede onlarca işçi vardı ve sakallı bir adam kaşları çatık bir biçimde elindeki mimari çizimlere bakıyordu.

Artemis gülümsedi. Adam Gaudi'nin kendisiydi. Ne kadar heyecan verici bir deneyimdi.

Sahne katılaşırken renkler de parlaklaştı. Artemis kuru İspanya havasını ciğerlerine çekti, havada boya ve ter kokusu vardı.

Artemis İspanyolca, "Affedersiniz?" dedi.

Butler, karmaşayı görmezden geldi ve sağ eline konsantre oldu. Ya da birkaç saniye önce sağ elinin durduğu yere. Artemis ortadan kaybolmadan önce, Butler elini delikanlının omzuna koymuştu. Şimdi ortadan kaybolma virüsü Butler'ın elini de sarmıştı. Artemis'in gittiği yere çekiliyor, hâlâ delikanlının omzunu elinin altında hissedebiliyordu.

Butler kolunun tamamen ortadan kaybolmasını bekledi ama olmadı. Sadece eli. Hâlâ elinin karıncalandığını hissedebiliyor, Artemis'i de hissediyordu.

"Hayır, buna izin veremem," dedi. Artemis'in omzunu daha sıkı kavradı. "Yıllardır senin için bunca zorluğa katlandım, öylece ortadan kaybolamazsın."

Butler yılların içinden uzandı ve Artemis'i geçmişten günümüze çekti.

Artemis'in dönüşü kolay olmadı. Zamanın içinden Artemis'i çekip çıkartmak bir çamur denizinin içinde büyük bir kayayı sürüklemeye benziyordu. Ama Butler kolay pes eden biri değildi. Ayaklarından güç aldı ve asıldı. Artemis yirminci yüzyıldan fırlayıp yirmi birinci yüzyıla düştü.

İrlandalı delikanlı, "Geri döndüm," dedi. Şanki sıradan bir yürüyüşten dönmüştü. "Ne kadar beklenmedik."

Butler, Artemis'i ayağa kaldırdı ve baştan aşağıya süzdü.

"Her şey yerli yerinde. Kırılan bir yerin yok. Şimdi Artemis, söyle bana yirmi yedi çarpı on sekiz buçuk kaç eder?"

Artemis ceketini düzeltti. “Anlıyorum, zihinsel becerilerimi deniyorsun, çok güzel. Sanırım zamanda seyahat zihinsel fonksiyonları etkileyebilir.”

Butler, “Sen soruya cevap ver!” diye ısrar etti.

“İlla bilmen gerekiyorsa, dört yüz doksan dokuz nokta beş.”

“Sana inanıyorum.”

Dev koruma, başını hafifçe yana eğdi. “Sirenler. Buradan uzaklaşmalıyız Artemis. Bence uluslararası bir krize sebep olmadan buradan gidelim.”

Artemis'i kolundan tutup yolun diğer tarafına, kendilerini bekleyen arabaya doğru geçirdi. Maria'nın yüzü biraz solgundu ama müşterilerini terketmemişti.

Butler, “İyi iş çıkarttın,” dedi. Arabanın arka kapısını açtı. “Havaalanı, mümkün olduğunca otobandan uzak dur.”

Maria, Artemis ve Butler'ın emniyet kemerlerini bağlamasını beklemeden gaza bastı ve trafik ışıklarını görmezden geldi. Sarışın kız ve yanındaki iki adamı geride bırakarak olay mahallinden uzaklaştılar.

Maria aynadan Artemis'e baktı. “Orada neler oldu?”

Butler kabaca, “Soru yok,” diye araya girdi. “Gözlerini yoldan ayırma.”

Kendisi de soru sormuyordu. Artemis zamanı gelince garip yarattığı ve parıldayan yarığı açıklayacaktı.

Limuzin Las Ramblas'a doğru ilerlerken Artemis sessiz kaldı. Araba, aşağı Barcelona'nın labirenti andıran ara sokaklarına daldı.

Artemis, “Buraya nasıl geldim?” diye sordu. Sesli düşünmüştü. “Veya biz neden orada değiliz? Veya neden o zamanda değiliz? Beni bu zamana demirleyen neydi?” Butler’a baktı. “Üzerinde gümüş var mı?” 15

Butler utanarak sıırttı. “Hiçbir zaman takı kullanmam bilirsin, ama bu var.” Ceketinin kolunu sıırdı, bileğinde deri bir bilezik, bileziğin ortasında gümüşten bir külçe duruyordu. “Juliet gönderdi, Meksika’dan. Kötü ruhları uzak tutmaya yarıyormuş. Ona bunu kolumdan çıkarmayacağıma dair söz verdim.”

Artemis gülümsedi. “Demek bizi bu zamana ve mekâna demirleyen Juliet’miş,” dedi. Butler’ın bileğindeki gümüşe hafifçe vurdu. “Kardeşine bir telefon aç. Hayatımızı kurtardı.”

Artemis korumasının deri bileziğine vururken parmaklarında bir farklılık gözüne ilişti. Parmaklar kendisine aitti, buna şüphe yoktu. Ama bir şekilde farklı görünüyorlardı. Ne olduğunu anlaması uzun sürmedi.

Boyutlar arası seyahatin hipotetik sonuçları hakkında oldukça bilgi sahibiydi. Seyahatin sonucunda bazı bozulmalar gerçekleşebileceğini biliyordu, tıpkı birden fazla kez kopyalanan bir bilgisayar programı gibi. Bazen birkaç bit değerini yitirebilir veya bozulabilirdi.

Artemis’in anladığı kadarıyla, bir şey yitirmemişti. Ama şimdi işaretparmağı, ortaparmağından daha uzun-

du. Ya da, ortaparmağıyla işaretparmağı yer değıştir-
mişti.

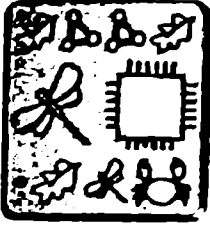
16 Artemis deneme amacıyla parmaklarını açıp kapattı.
“Hmm,” dedi. “Ben eşsiz bir parçayım.”

Butler inledi. “Yine ne oldu?”

BÖLÜM 2: DODDAH DAY

HAVEN ŞEHİRİ,¹ YERALTI

HOLLY Short'un Peri özel detektifi olarak kariyeri, düşündüğü kadar iyi gitmiyordu. Bunun esas nedeni, Yeraltı'nın en popüler şovunda son bir ay içerisinde kendisiyle ilgili bir değil, iki kez özel bölüm hazırlanmış olmasıydı. Yüzü her yerde gösterilirken halkın arasına karışıp detektiflik yapmak kolay değildi.

Kafasının içinden bir ses, "Estetik ameliyat?" dedi.

Bu ses delirme belirtisi değildi. Ortağı Mulch Dig-gums'ın kulaklıktan gelen sesiydi.

Holly, "Ne?" diye sordu. Sesi mikrofona ulaştı, diline küçük, renkli bir çip yapıştırılmıştı.

"Posterlerden birinde senin ünlü yüzünü görünce, eğer bu meslekte kalmak istiyorsan, cerrahi bir operas-

¹ Haven: Sığınak anlamına gelmektedir. İng. Hevan Şehri: Sığınak Şehir olarak da kullanılabilir. D.N.

yon geçirmen gerektiğini düşündüm. Ben gerçek işlerden bahsediyorum, bu ödül avcılığından değil. Ödül avcıları prestij sıralamasında son sıranın da altındadır.”

Holly iç geçirdi. Cüce ortağı haklıydı. Suçlulara bile ödül avcılarından daha fazla güvenilirdi.

Mulch Diggums, “Birkaç eklenti ve şekli değiştirilmiş bir burunla seni en iyi arkadaşın bile tanıyamaz,” diye konuşmaya devam etti. “Sen bir güzellik kraliçesi değilsin.”

Holly, “Unut bunu,” dedi. Yüzünden memnundu, ona annesini hatırlatıyordu.

“Bir deri spreyine ne dersin? Yeşil olabilir, istediğin ırktan görünebilirsin.”

Holly, “Mulch, sen yerinde misin?” diye çıkıştı.

Cüce'nin cevabı, “Evet,” oldu. “Pixie'yi görebiliyor musun?”

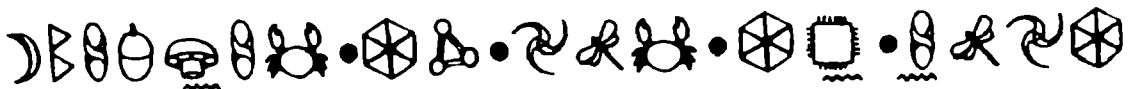
“Hayır, henüz görünürde bir şey yok ama kısa süre sonra burada olacak. Bu yüzden gevezeliği kes ve hazır ol.”

“Hey, artık ortağız. Polis memuru-suçlu ilişkimiz sona erdi. Senden emir almak zorunda değilim.”

“Yerine geç, lütfen.”

“Sorun değil. Mulch Diggums, aşağılık ödül avcısı istifa ediyor.”

Holly iç geçirdi. Bazen Yeraltı Polisi Keşif Birimi'nin (LEPrecon) disiplinini özliyordu. Bir emir verilince uygulanırdı. Ama doğruyu söylemek gerekirse, Holly verilen emirlere itaat etmediği için birkaç kez başını belaya sokmuştu. LEPrecon'da kalmasının nedeni, suç

listesi kabarık birkaç suçluyu yakalamış olması ve hocası, Komutan Julius Root'tu.

Holly belki bininci kez, Julius'un öldüğünü hatırlayınca kalbinin teklediğini farkettil. Saatler boyunca aklına gelmiyor, sonra aniden bir kurşun gibi beynine saplanıyordu. Her defasında ilk seferki gibi şok oluyordu.

LEPrecon'dan ayrılmasının sebebi Julius'un yerine gelen kişinin kendisini Komutan'ı öldürmekle suçlamasıydı. Holly böyle birinin emri altında çalışmaktansa, sistemin dışında Peri halkına daha faydalı olacağını düşünmüş, görünüşe göre yanılmıştı. LEPrecon yüzbaşı iken bir Goblin isyanını bastırmış, Periler'in yeraltındaki varlığını insanlara açıklamayı düşünen bir suçluyu durdurmuş ve Periler'den çalınan yüksek teknoloji bir cihazı Chicago'daki bir deliden geri almıştı. Şimdi kefaletini ödemeyen bir suçlunun peşindeydi. Alışık olduğu gibi ulusal güvenlikle ilgili bir işin üzerinde değildi yani.

Mulch, Holly'yi daldığı düşüncelerden uyandırdı. “İncik eklentilerine ne dersin? Birkaç saat içerisinde boyun uzar.”

Holly gülümsedi. Ortağı ne kadar sinir bozucu olsa da, her zaman kendisini neşelendirmeyi başarıyordu. Ayrıca bir Cüce olarak, Mulch'ın özel yetenekleri yeni mesleklerinde çok işe yarıyordu. Şimdiye kadar yeteneklerini insanların evine girmek ve hapishanelerden kaçmak için kullanmıştı. Ama artık meleklerle aynı taraftaydı, ya da öyle olduğunu iddia ediyordu. Ne yazık

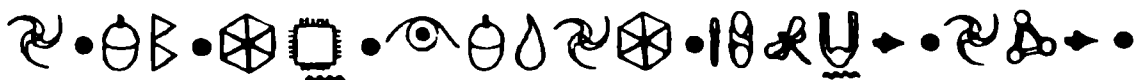

Doodah Day odasından dışarıya çıktı, kaşlarını çatıp etrafına bakındı. Ceketinin fermuarını çekti ve alışveriş merkezine doğru güneye yöneldi. Holly adamın yirmi adım arkasındaydı, yüzünü bir başlıkla gizliyordu. Bu sokak eski bir yerdi ama Konsül milyonlarca tuğlayı bir araya getirerek bölgeyi yeniden inşa ediyordu. Beş yıl sonra, Goblin gettosu diye bir şey kalmayacaktı. Dev sarı karıştırıcılar eski kaldırım taşlarını öğütüyor ve yerlerine yeni taşlar döşüyordu. Yukarıda, kamu hizmeti yapan sprite'lar, tünelin tavanındaki yanmış güneş şeritlerini söküp yeni moleküler modellerle değiştirmekle meşguldü.

Pixie son üç gündür gittiği güzergâhı takip etti. En yakın alışveriş merkezine girdi, büfeden bir kutu fare pilavı, sonra yirmi dört saatlik bir sinemaya bilet aldı. Eğer her zamanki rutini takip ederse, Doodah içeride en az sekiz saat geçirecekti.

Holly, keşke yapabileceğim bir şey olsaydı, diye düşündü. Bu davayı sonlandırmaya kararlıydı ama kolay olmayacaktı. Doodah küçüktü ama hızlıydı. Silahlar veya gerekli aletler olmayınca, adamı zapt etmek neredeyse imkânsızdı. Neredeyse imkânsızdı ama bir yolu vardı.

Holly, Gnome memurdan bir bilet satın aldı ve adamın iki sıra arkasına oturdu. Sinema günün bu vaktinde oldukça boştu, içeride elli kadar izleyici vardı. Birçoğu gözlüğünü bile takmaya gerek görmemişti. Bazıları için sinema, yemeklerin arasında birkaç saat takılabilecekleri bir yerdi.

Sahne “Taillte Tepesi” üçlemesi aralıksız oynuyordu. Üçlemede, Taillte Tepesi Savaşı sinematik bir dille anlatılıyor, savaşın sonunda insanlar Periler’i yeraltına sürüyordu. Üçlemenin son filmi birkaç yıl önce AMP ödülleri silip süpürmüştü. Görsel efektler muhteşemdi ve filmin özel bir etkileşimli versiyonu bile vardı. İsteyen filmdeki önemsiz karakterlerden biri olabiliyordu.

Holly filme bakınca içini her zamanki hüznü kapladı. Periler yerin üstünde yaşamaları gerekirken, yeraltındaki teknolojik mağaralara sıkışıp kalmıştı. Savaş alanının yukarıdan çekilen görüntülerini ve ağır çekim savaş sahnelerini kırk dakika kadar seyretti. Sonra koridora çıktı ve başlığını geriye attı. LEP günlerinde olsaydı, Pixie’nin arkasına geçer ve Neutrino 3000’ini sırtına değdirirdi. Ama sivillerin hiçbir şekilde silah taşımalarına izin verilmiyordu. Bu yüzden çok daha ustaca bir plan yapmalıydı.

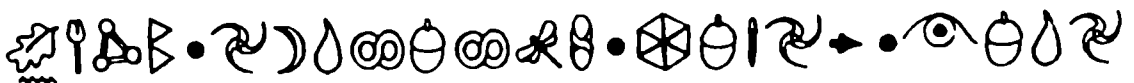
Koridordan Pixie’ye seslendi.

“Hey, sen Doodah Day değil misin?”

Pixie oturduğu yerden fırladı, ama boyu hâlâ kısa görünüyordu. Yüzüne en acımasız ifadesini takındı ve Holly’ye doğru baktı. “Kim bilmek istiyor?”

Holly, “LEP,” diye cevap verdi. Teknik olarak kendisinin LEP’ten olduğunu söylememişti. Böylelikle, kendini bir polis memuru gibi göstermiş sayılmazdı.

Doodah gözlerini kısıp Holly’ye baktı. “Seni tanıyorum. Sen Goblinler’in ayağına dolanan dişi Peri-

sin. Seni programlarda izledim. Sen artık LEP değil-sin.”

Holly kalp atışlarının hızlandığını farketti. Yeniden eyleme geçmek güzeldi, nasıl bir eylem olursa olsun.

23

“Belki değilimdir Doodah. Ama buraya seni almaya geldim. Sorun çıkartmadan benimle gelecek misin?”

“Ve Atlantis hapishanesinde birkaç yüz yıl geçireceğim değil mi? Sen yerimde olsan ne yapardın?” Doodah Day dizlerinin üzerine çöktü.

Küçük Pixie bir sapandan fırlatılan taş gibi aniden ortadan kayboldu. Koltukların altında süründü, sağa sola hamle yaptı.

Holly başlığını kafasına geçirdi ve yangın çıkışına doğru koştu. Doodah yangın çıkışına doğru gidiyor olmalıydı, her gün o tarafa gidiyordu. İyi bir suçlu girdiği binaların çıkışlarının nerede olduğuna dikkat ederdi.

Doodah çıkışa Holly'den önce ulaştı, kulübesinden dışarıya fırlayan bir köpek gibi kapının içinden geçti. Holly'nin tek gördüğü şey adamın kıyafetlerinin mavi parıltısıydı.

“Hedef ilerliyor,” dedi. Ağzının içindeki mikrofonun söylediklerini aktaracağını biliyordu. “Sana doğru geliyor.”

Holly, umarım diye düşündü. Ama bu düşüncesini dile getirmedi.

Teorik olarak, Doodah'nın gizlendiği yere kaçması gerekiyordu. Adam, Kristal'in üzerindeki küçük depoya bir yatak ve bir havalandırma birimi yerleştirmişti. Pixie depoya ulaştığında Mulch kendisini bekliyor olacaktı. Bu insanların klasik bir avlanma tekniği idi. Çi-

menleri döv ve kuş yerden kalkınca hazır ol. Tabii eğer bir insansanız, kuşu vurur ve sonra yersiniz. Mulch'ın kurbanını yakalama yöntemi daha zararsız ama aynı derece mide bulandırıcıydı.

Holly adamı takip etti ama çok yakından değil. Pixie'nin sinema halısı üzerinde koşturan minik ayak seslerini duyabiliyor, ama küçük yaratığı göremiyordu. Aslında görmek de istemiyordu. Doodah'nın, Holly'nin elinden kurtulduğunu düşünmesi planın başarısı için hayati derecede önemliydi. Yoksa gizlendiği yere geri dönmezdi. LEP günlerinde olsa böyle yakın takibe bile gerek kalmazdı. Haven'ın dört bir yanına serpiştirilmiş beş bin güvenlik kamerasına ve LEP'in diğer gözetleme cihazlarına tam yetkiyle erişebilirdi. Ama şimdi sadece kendisi ve Mulch vardı. Dört tane göz ve özel Cüce yetenekleri.

Holly çıkışa ulaştığında döner kapı hâlâ dönüyordu. Dışarıda öfkeli bir Gnome sırtüstü yerde yatıyordu.

Yer göstericilerden birine, "Küçük bir çocuk," diye şikâyet etti. "Veya bir Pixie. Büyük bir kafası vardı, sadece bunu hatırlıyorum. Mideme çarptı."

Holly ikilinin yanından geçip dışarıya çıktı. Göreceli olarak dışarıya. Bir tünelin içinde yaşıyorsanız, her şey içeride kalırdı. Yukarıda, güneş şeritleri gün ortasına ayarlanmıştı. Holly, Doodah'nın gittiği güzergâhı geride bıraktığı karmaşadan tahmin edebiliyordu. Pilav satın aldığı büfe devrilmiş, kaldırım taşlarının üzerine gri yeşil fare etleri saçılmıştı ve gri yeşil ayak izleri alışveriş merkezinin kuzey köşesine doğru ilerliyordu. Şimdiye kadar, Doodah kendisinden bekleneni yapıyordu.

Holly kaldırımdaki insanların arasından geçerken Pixie'yi gözden kaçırmamaya çalıştı.

"İki dakika," dedi. Her şey Mulch'ın lehineydi.

Cevap gelmedi, Cüce yerini aldıysa gelmesi de gerekmiyordu.

25

Doodah bir sonraki servis sokağına dalacak ve Kristal'e doğru yönelecekti. Holly, bir dahaki sefere bir Gnome'un peşine düşelim, diye düşündü. Pixieler çok hızlıydı. Peri Konsülü, ödül avcılarından nefret ediyor ve onların yaşamlarını zorlaştırmak için elinden geleni yapıyordu. LEP dışında lisanslı silah kullanan yoktu. Silahı olup rozeti olmayan herkes hapsi boylardı.

Holly köşeyi dönerken Pixie'nin ardında bıraktığı izleri görmeyi beklerken, on tonluk bir karıştırıcının üzerine geldiğini gördü. Doodah Day önceden kestirilebilir davranışlarda bulunmaktan vazgeçmişti.

Holly, "D'Arvit!" diye küfretti ve yana atladı. Karıştırıcının ön rotoru, binanın kaldırımını dişledi ve yan tarafından mükemmel kesilmiş taşlar halinde dışarıya fırlattı.

Holly yerde yuvarlandı ve Neutrino silahına uzandı. Yakın zamana kadar üzerinde bir silah taşıyordu ama şimdi silahın olduğu yerde hiçbir şey yoktu.

Karıştırıcı bir kez daha Holly'nin üzerine doğru hamle yaptı, mekanik bir Jurassic Park dinozoru gibi tısladı ve sıçradı. Dev pistonlar gümbürdedi, rotor bıçakları önlerine çıkan yüzeyleri bir orak gibi biçti. Makinenin midesine inen parçalar, işlenerek sıcak plakalar tarafından şekillendirildi.

Holly, bana Mulch'ı hatırlatıyor, diye düşündü. Hayatı tehlikede olduğunda aklından geçenler genellikle komik şeyler olurdu.

Holly geri çekilerek uzaklaştı. Evet, makine çok büyüktü ama yavaş ve idaresi zor bir araçtı. Kabine doğru baktığında, Doodah'nın kolları ustaca kullandığını gördü. Elleri kontrollerin üzerinde geziniyor, metal canavarı Holly'nin üzerine yönlendiriyordu.

Ortalık karışmıştı. Dükkân sahipleri bağılıyor, acil durum sirenleri çalıyordu. Ama Holly'nin durup bu konular için endişelenecek vakti yoktu. Öncelik, hayatta kalmaktı. Bu durum halka ne kadar korkunç görünse de, Holly yıllarca LEP eğitimi almış, keşif subayı olarak şehre yıllarca hizmet etmişti. Çok daha zor durumlardan kurtulduğu olmuştu.

Her zamanki gibi, Holly yine yanıldı. Karıştırıcı bütün olarak yavaş olabilirdi ama bazı parçaları bir şimşek kadar hızlıydı. Örneğin, ön rotorun her iki yanındaki rotor bıçaklarına atılacak parçaları bir arada tutmak için kullanılan iki adet üç metrelik çelik duvar ve kapsama panelleri.

İçgüdülerıyla her aracı rahatlıkla kullanabilen Doodah Day, fırsatını yakalayınca saldırıya geçti. Güvenliği hiçe sayarak panelleri harekete geçirdi. Dört pnömomatik pompa hemen basınçla doldu ve yerlerinden fırlayan tokaçlar Holly'nin arkasındaki duvara, iki yanına saplandı. Her ikisi de, taştan duvarın on beş santimetre içine girdi.

Holly'nin cesareti çabucak dağıldı. Kapana kısılmıştı

ve yüzlerce eğik soyma bıçağı önündeki zemini kesip çıkartıyordu.

Holly, “Kanatlar,” dedi. Ama sadece LEP üniformasının kanatları vardı ve artık üniformasını giymiyordu. 27

Paneller bıçakların oluşturduğu anaforu içine aldı. Titreşim korkunçtu. Holly ağzındaki dişlerin takırdadığını hissetti. Her şeyden on tane görüyordu. Tüm dünya kötü bir filme dönüştü. Ayaklarının altında, bıçaklar kaldırımı kemirmeye devam ediyordu. Holly sol taraftaki panelin üzerine sıçradı, ama panel iyi yağlanmıştı ve dengesini sağlayamadı. Sağ tarafta da şansını denedi ama başarılı olamadı. Gidebileceği tek yer tam karşısıydı, ama ölümcül rotor kendisini beklediği için bu pek iyi bir seçim sayılmazdı.

Holly, Doodah’ya bağırdı, belki de kelimeler kendiliğinden ağzından dökülmüştü. Bu gürültü ve titreşimde emin olamazdı. Bıçaklar havada savruldu ve Holly’ye doğru uzandı. Holly’nin önünden her geçişlerinde, ayakları altındaki taşların bir kısmı daha yerinden söküldü. Geriye pek bir şey kalmamıştı. Kısa süre sonra karıştırıcının midesine inecekti. Parçalara ayrılacak, makinenin sıcak levhaları arasından geçecek ve bir kaldırım taşı olarak dışarı atılacaktı. Holly Short sonunda yaşadığı şehrin bir parçası olacaktı.

Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey. Mulch da yardım edemeyecek kadar uzaktaydı ve hiçbir sivil, kontrolden çıkmış bir karıştırıcıyı durdurmaya çalışmazdı, içinde kimin tutsak olduğunu bilse bile.

Bıçaklar yaklaşırken, Holly bilgisayar yapımı gökyüzüne baktı. Yeryüzünde ölmek çok daha güzel olurdu. Gerçek güneşin sıcaklığını yüzünde hissederek ölmeyi tercih ederdi.

Sonra rotor durdu. Holly'nin üzerine karıştırıcının midesinden fırlayan yarı öğütülmüş taş parçaları yağdı. Birkaç taş vücuduna isabet etti, ama yaraları bu kadardı.

Holly yüzündeki teri sildi ve kafasını kaldırıp baktı. Kulaklarında hâlâ makinenin sesi yankılanıyordu. Kirli bir kar yığını gibi çöken tozlar yüzünden gözleri yanıyordu.

Doodah kafasını kabinden dışarıya çıkarttı. Yüzü korkunç ama solgundu.

"Beni yalnız bırak!" diye bağırdı. Sesi, Holly'nin zavallı kulaklarına zayıf ve cılız geliyordu. "Beni rahat bırak!" Ardından ortadan kayboldu, erişim merdiveninden aşağıya indi ve belki de gizlendiği deliğe geri döndü.

Holly panellerden birine yaslanarak kendine gelmeye çalıştı. Vücudundaki minik kesiklerin üzerinde küçük kıvılcımlar uçtu ve yaralar kapandı. Büyü gücü kulağındaki hasarı onarırken kulakları havaya dikildi, sızladı ve düzeldi. Birkaç saniye içerisinde Holly'nin kulakları normale döndü.

Buradan çıkmak zorundaydı ve tek bir çıkış vardı. Rotorun üzerinden ya da bıçakların yanından. Holly bıçaklardan birine dokundu. Parmağında açılan minik yarıktan akan bir damla kan büyülmüş kıvılcımlar tarafından

emildi. Eğer dengesini kaybederse, bıçaklar tarafından dilim dilim doğranabilirdi. Böyle bir şey olursa dünyanın tüm büyü güçleri bir araya gelse bile, bedeni eski haline getirilemezdi. Ama rotor tek çıkış yoluydu, aksi halde LEP trafik gelene kadar beklemek zorundaydı. Etrafa bu şekilde zarar vermek yeterince kötüydü, LEP Halk Sorumlulukları Polisi'siyle uğraşmaya niyeti yoktu. Mahkeme kendisine ne ceza vereceğine karar verene kadar muhtemelen birkaç ay hapis yatmak zorunda kalırdı.

Holly parmaklarını bıçakların arasından geçirdi ve rotorun ilk çubuğuna tutundu. Tıpkı bir merdivene tırmanmak gibiydi. Çok keskin ve ölümcül bir merdivene. Alt çubuğun üzerine çıktı ve doğruldu. Rotor inledi ve on beş santimetre aşağıya indi. Holly tutunmaya devam etti, böylesi daha güvenliydі. Bıçaklar bedeninden iki santimetre uzaktaydı. Yavaş ve kararlı adımlarla, hata yapmadan yoluna devam etmek zorundaydı.

Çubukları teker teker aşarak rotorun üzerine tırmandı. İki kez bıçaklar tenine değdi ama yaraları ciddi değildi ve hemen kıvılcımlar tarafından iyileştirildi. Sonsuz ve kusursuz bir konsantrasyon ile, Holly kaputun üzerine çıktı. Kaporta pis ve sıcaktı ama en azından, bir Sentor'un dili kadar keskin değildi.

Yerden bir ses, “Şu tarafa gitti,” dedi.

Holly üzerinde şehir hizmetlileri üniforması olan, kaşları çatık bir Gnome'un kendisine Kristal'i işaret ettiğini gördü.

Gnome, “Şu tarafa gitti,” diye tekrarladı. “Beni karıştırıcıdan dışarıya fırlatan Pixie.”

Holly, iriyarı Gnome'a baktı. "Seni dışarıya o küçük Pixie mi attı?"

30

Gnome'un yüzü kızardı. "Zaten aşağıya iniyordum, sadece dengemi bozdu," dedi. Aniden tüm utancını unuttu. "Hey, sen şu Polly değil misin? Polly Little? LEP kahramanı."

Holly kaputtan aşağıya indi. "Polly Little, evet benim."

Holly ayakları yere basar basmaz parçalanmış kaldırım taşları üzerinde koşmaya başladı.

"Mulch," dedi. "Doodah sana doğru geliyor. Dikkatli ol. Düşündüğümüzden daha tehlikeli."

Tehlikeli? Belki de tehlikeli değildi. Fırsatı varken kendisini öldürmemiştii. Görünüşe göre, Pixie cinayet işleyecek biri değildi.

Doodah'nın karıştırıcıyla yaptığı gösteri ortalığı yeterince karıştırmıştı. Kod adı Tekerlekçikler olan trafik polisleri alışveriş merkezine girerken halk dışarıya çıkıyordu. Holly altı LEPtrafik magna-motoru ve iki 4x4 gördü. Trafik polislerinden biri, yanında motorundan inince Holly başını önüne eğdi. Polis, Holly'yi omzundan kavradı.

"Neler olduğunu gördünüz mü, küçük hanım?"

Küçük hanım? Holly'nin içinden adamın bileğini bükmek ve en yakındaki çöp tenekesinin içine fırlatmak geldi. Ama bu, öfkesine yenik düşebileceği bir zaman değildi. Adamın dikkatini başka tarafa odaklamak zorundaydı.

Holly normal sesini en az bir oktav yükseltti. "Neyse ki buradasınız memur bey. Şurada, karıştırıcının orada. Her yerde kan var."

Memur, “Kan!” diye bağırdı. Sesi heyecanlıydı. “Her yerde mi?”

“Kesinlikle, her yerde.”

Trafik memuru, Holly’nin omzunu bıraktı. “Teşekkürler küçük hanım. Bundan sonrasını ben hallederim.”

Adam kararlı adımlarla karıştırıcıya doğru yürüdü, sonra arkasına döndü.

“Özür dilerim küçük hanım,” dedi. Gözlerinde bir ışık parıldadı. “Sizi tanıyor muyum?”

Ama başlıklı Peri ortalıklarda yoktu.

Memur, önemli değil, diye düşündü. Gidip her yere saçılan kana bakmalıyım.

Holly, Kristal Caddesi’ne doğru koştu. Artık acele etmesine gerek olmadığını düşünüyordu. Doodah ortalığın çok karıştığını ve deliğine geri dönemeyeceğini düşünmüş olabilirdi. Veya, Mulch’ın kollarındaydı. Her halükârda artık yapabileceği bir şey yoktu. Bir kez daha LEP destek kuvvetlerinin yokluğunu hissetti. Recon günlerinde miğferindeki mikrofona bir emir verir, çevredeki sokakların tamamının giriş ve çıkışları kapatılırdı.

Sokak temizleme robotlarından birinin yanından geçti ve Kristal’e döndü. Dar sokak alışveriş merkezinin servis yoluydu ve çoğunlukla dağıtım noktalarını içeriyordu. Geri kalan birimler depo olarak kiralanmıştı. Holly, Doodah’ı karşısında görünce çok şaşırdı. Adam ceplerini karıştırıyor, muhtemelen giriş çipini bulmaya çalışıyordu. Bir şeyler adamın gecikmesine

sebepe olmuştu. Belki de polislere görünmemek için bir yere gizlenmişti. Her neyse yeniden Holly'nin karşısındaydı.

Doodah kafasını kaldırıp bakınca Holly el salladı.

"Günaydın," dedi.

Doodah minik yumruğunu havada savurdu. "Senin yapacak daha iyi bir işin yok mu, Peri? Tek yaptığım birkaç balık kaçırmak."

Holly bu soruyu duyunca olduğu yerde donup kaldı. İnsanlara yardım etmenin en iyi yolu gerçekten bu muydu? Komutan Root olsa daha fazlasını istemez miydi? Son birkaç aydır birinci derece önemli yüzey operasyonlarına çıkmak yerine, arka sokaklarda kaçakçıları kovalıyordu. Bu hazin bir düşüştü.

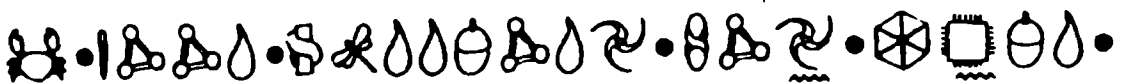
Doodah'ya ellerini gösterdi. "İncinmeni istemem, bu yüzden olduğun yerde kal."

Doodah kıkırdadı. "İncinmek? Senin tarafından mı? Hiç sanmıyorum."

Holly, "Hayır," dedi. "Ben değil, O." Doodah'nın ayakları dibindeki çamur birikintisini işaret etti.

"O?" Doodah şüpheli gözlerle ayakları altındaki toprağa baktı, bir tuzaktan şüphelendi. Şüpheleri yersiz değildi. Ayakları altındaki toprak hafifçe sarsıldı ve yerinden oynadı.

Doodah, "Ne?" diye sordu. Bir ayağını havaya kaldırdı. Eğer vakti olsaydı çamur birikintisinin üzerinden kaçırdı. Ama sonrasında olanlar çok ani ve beklenmedikti.

Yer sadece çökmedi, Doodah mide bulandırıcı bir şapırtıyla yerin dibine çekildi. Yerden bir dizi diş açığa çıktı, ardından kocaman bir ağız görüldü. Ağız bir Cüce'ye aitti. Cüce havaya sıçrayan bir yunus gibi toprağı delmiş, bunu yapabilmek için osuruğunun gücünü kullanmıştı. Dişler Doodah'nın çevresinde kapandı ve adamı boynuna kadar yuttu.

Mulch Diggums, (başka kim olabilirdi) tünele geri döndü ve zavallı Pixie'yi de beraberinde götürdü. Doodah'nın birkaç saniye önceki kendine güveninden eser yoktu.

“Bir C-cüce,” diye kekeledi. “Ben sizin kanunları sevmediğinizi sanırdım.”

“Aslında sevmezler ama Mulch bir istisnadır. Sana kendisi cevap veremiyor. Kazayla kafanı koparmasını istemeyiz, değil mi?”

Doodah aniden kıvrandı. “Ne yapıyor?”

“Sanırım seni yalıyor. Cüce tükürüğü havayla temas edince sertleşir. Ağzını açtığı anda, yumurtanın içindeki civciv gibi kapana kısılmış olacaksın.”

Mulch, Holly'ye göz kırptı. Şimdi halinden memnun görünse de, sonraki birkaç günü yeteneklerini methe-derek geçirecekti.

Cüceler kilometrelerce uzunlukta tüneller açabilir. Cüceler'in jet gücünde popoları vardır. Cüceler her saat iki litre kaya tükürüğü üretebilir. Senin neyin var? İşimizi bozan güzel yüzün dışın-da!

Holly delikten içeriye baktı ve Mulch'ın ayak par-

Periler'den biri öne çıktı, miğferinin siperliğini geriye attı.

"Merhaba Holly," dedi. "Biz de seni arıyorduk. Nerelelerdeydin?"

35

Holly rahatlayarak iç geçirdi. Konuşan, uzun süredir Julius Root ve Holly'yi destekleyen Kanat Komutanı Vinyaya'ydı. Vinyaya silahlı kuvvetlere katılan tüm kadınlara destek olurdu. Beş yüz yıllık kariyeri boyunca, Ay'ın karanlık yüzüne giden bir Kurtarma ekibine liderlik etmekten, Peri Konseyi'nde liberal oyları desteklemeye kadar, birçok şey yapmıştı. Tüm bunlara ek olarak Holly'nin Akademi'deki uçuş hocasıydı.

Holly, "Komutan," dedi.

Vinyaya, sertleşen tükürük yığınınına göz gezdirdi.

"Gördüğüm kadarıyla çok meşgulsün."

"Evet, Doodah Day. Balık kaçakçısı. İyi işti."

Komutan kaşlarını çatı. "Onu serbest bırakmalısın, Holly. Yakalayacak daha büyük balıklarımız var."

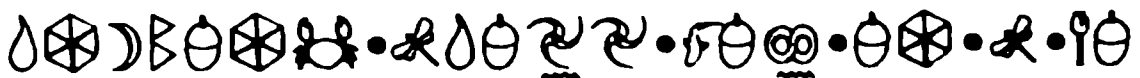
Holly botunu Doodah'nın göğsüne dayadı. Kıyafet değiştirmiş bir kanat komutanı için bile olsa, LEP'in dediğini yapmak konusunda kararsızdı.

"Ne gibi balıklar?"

Vinyaya'nın kaşları çatıldı.

"Arabada konuşabilir miyiz Yüzbaşı? Diğerleri yoldadır."

Yüzbaşı? Vinyaya kendisine eski rütbesiyle hitap etmişti. Burada neler oluyor? Eğer diğerleri LEP ise, bunlar kimdi?

“Kuvvete eskisi kadar güvenmiyorum Komutan. Bir yere gitmeden önce bana bir şeyler söylemeniz lazım.”

36

Vinyaya iç geçirdi. “Öncelikle Yüzbaşı, biz düşündüğün ‘kuvvet’ değiliz. Ayrıca, sana bir şey söylememi mi istiyorsun? Sana iki kelime vereceğim. Neler olduğunu tahmin edebiliyor musun?”

Holly kadının ne diyeceğini hissetti. “Artemis Fowl,” diye fısıldadı.

Vinyaya, “Bu doğru,” dedi. “Artemis Fowl. Şimdi, sen ve ortağın bizimle geliyor musunuz?”

Holly, “Arabanız nerede?” diye sordu.

Vinyaya ve gizemli biriminin ciddi bir bütçesi olmalıydı. Sadece silahları son teknoloji değil, taşıtları da LEP’in kullandıklarından daha yeniydi. Doodah Day’i serbest bırakıp botlarından birinin içine izleyici yerleştirdikten birkaç saniye sonra, Holly ve Mulch zırhlı taşıtın arka koltuğunda yan yana oturuyordu. Aslında tutsak olmamalarına rağmen, Holly artık kaderinin kendi kontrolünden çıktığını hissediyordu.

Vinyaya miğferini çıkarttı ve uzun, gümüş renkli saçlarını saldı. Holly şaşkındı.

Komutan gülümsedi. “Rengini sevdin mi? Boyamaktan sıkılmaya başlamıştım.”

“Evet, size yakışmış.”

Mulch parmağını havaya kaldırdı. “Sohbetinizi böldüğüm için özür dilerim ama siz kimsiniz? LEP değilsiniz, popo kapağım üzerine bahse girerim.”

Vinyaya, Cüce'ye doğru döndü. "Şeytanlar hakkında ne biliyorsun?"

Mulch aracın buzdolabına göz gezdirdi, birkaç parça tavuk ve bira olduğunu görünce neşelendi. Her ikisini de mideye indirdi.

"Şeytanlar. Çok fazla şey değil. Ben hiç Şeytan görmedim."

"Sen Holly? Okuldan bir şeyler hatırlıyor musun?"

Holly meraklanmıştı. Bu sohbet nereye gidiyordu? Bir çeşit test miydi? Polis Akademisi'ndeki dersleri hatırladı.

"Şeytanlar. Periler'in sekizinci ailesi. Binlerce yıl önce, Taillte Savaşı'ndan sonra yeraltına çekilmeyi kabul etmediler, zamandan ve mekândan soyutlanmış bir adada yaşamaya başladılar."

Vinyaya başıyla onayladı. "Çok güzel. Kendi büyücülerini topladılar ve Hybras Adası'nın üzerine bir zaman büyüsü yaptılar."

Mulch, "Dünyadan kayboldular," dedi. "O zamandan beri kimse bir Şeytan görmedi."

"Pek sayılmaz. Geçen yüzyıllar boyunca birkaç tanesi yeryüzünde açığa çıktı. Bir tanesi de çok kısa bir süre önce. Bilin bakalım Şeytan'ı kim karşıladı?"

Holly ve Mulch aynı anda, "Artemis," dedi.

"Kesinlikle. Bir şekilde, bizim önceden tahmin edemediğimizi Artemis tahmin edebiliyor. Biz de ne zaman olacağını biliyoruz ama yer tahminimiz birkaç millik bir daireden ibaret."

Holly öne doğru eğildi. Meraklanmıştı. Sonunda yeniden oyuna geri dönmüştü.

38

“Artemis’i filme aldınız mı?”

Vinyaya anlaşılmaz bir biçimde, “Pek sayılmaz,” dedi. “Sizin için de sakıncası yoksa daha detaylı bilgiyi benden daha kıdemli birinden almanız gerekiyor. Şu anda karargâhta.” Konu hakkında başka bir şey söylemedi. Bu çok sinir bozucuydu.

Mulch sabırlı bir adam değildi.

“Ne? Şimdi şekerleme mi yapacaksın? Haydi Vinyaya, bize küçük Arty’nin neyin peşinde olduğunu söyle.”

Vinyaya oltaya gelmedi. “Rahatla Bay Diggums. Bir bira daha iç veya kendine bir soda al.” Komutan buzdolabından iki şişe çıkarttı ve bir tanesini Mulch’a uzattı.

Mulch etikete göz gezdirdi. “Derrier? Hayır, teşekkürler. Bunların içine baloncukları nasıl koyduklarını biliyor musun?”

Vinyaya’nın dudakları bükülünce yüzüne bir gülümsemenin hayaleti yansıdı. “Doğal olarak karbonlu sanıyordum.”

“Evet, Derrier fabrikasında bir mahkûm olarak çalışana dek ben de aynı şeyi düşünüyordum. Derinlerdeki bütün Cüceler’i işe alıyorlar. Bize gizlice kontratlar imzalattılar.”

Vinyaya meraklanmıştı. “Haydi söylesene. Kabarcıkları nasıl yapıyorlar?”

Mulch burnuna hafifçe vurdu. “Söyleyemem, kontratı ihlal etmiş olurum. Tek söyleyebileceğim şey bir

su havuzu ve Cücelerle ilgili olduğu.” Mulch kışını işaret etti. “Özel yeteneklerini kullanan Cücelerle ilgili.”

39

Vinyaya şişeyi aldığı yere geri koydu.

Holly koltuğa sırtını yasladı ve Mulch’ın uzun hikâyelerinden birini dinlemeye başladı. Aklına aniden bir şey geldi. Komutan Vinyaya’nın Mulch’ın sorusuna bir cevap vermediğini farketti. Bu insanlar kimdi?

On dakika sonra sorusu cevaplandı.

Vinyaya, “Sekizinci Kısım Karargâhı’na hoşgeldiniz,” dedi. “Teatral tavırlarım için özür dilerim, insanları sıklıkla hayrete düşürmeyiz.”

Holly çok da şaşırmamıştı. Polis Merkezi’nden birkaç blok uzaktaki çok katlı bir otoparktaydılar. Zırlı araç kavisli okları takip ederek doğal tavanın hemen altındaki yedinci kata çıktı. Şoför arabayı ulaşılması en zor ve en karanlık yere park etti. Motoru kapattı.

Birkaç saniye karanlıkta beklediler ve çatıdaki sarkıtlardan damlayan suyun sesini dinlediler.

Mulch, “Vay canına,” dedi. “Bu çok güzel. Sanırım tüm paranızı arabaya harcadınız.”

Vinyaya gülümsedi. “Bekle.”

Sürücü kontrol panelinde bir yakınlık taraması yaptı, etraf temizdi. Sonra kızılötesi bir uzaktan kumandayı eline aldı ve arabanın saydam tavanından, yukarıdaki kayalık tavana doğru çevirip düğmeye bastı.

Mulch, “Uzaktan kumandalı kayalar,” dedi. Alay kasına antrenman yaptıracacağı için mutluydu.

40

Vinyaya cevap vermedi, vermek zorunda da değildi. Sonra olanlar Mulch’ın çenesini kendiliğinden kapadı. Park yeri hidrolik olarak yükseldi ve araba kayalara doğru uçuşa geçti. Kayalar yerinden oynamadı. Kayalarla metal karşı karşıya gelince kimin kazanacağı konusunda Holly’nin şüphesi yoktu. Tabii ki Vinyaya’nın kendisini ekibiyle birlikte kayalara çarparak parçalaması anlamsız olurdu. Ama araba havada kayalara doğru süzülürken, durup bunu düşünecek zaman yoktu.

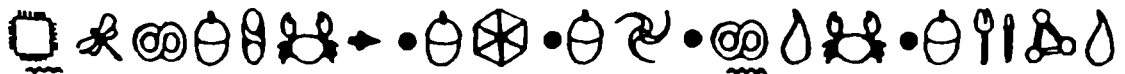
Aslında kayalar sert ve karşı koyulmaz değildi. Sanaldı. Kayaların içinden geçip bir araba parkına ulaştılar.

Holly, “Hologram,” diye nefesini saldı.

Vinyaya, Mulch’a bakıp göz kırptı. “Uzaktan kumandalı kayalar,” dedi. Arka kapıyı açtı, havalandırmalı koridora çıktı.

“Tüm karargâh kayaların içine oyuldu. Aslında, mağaranın büyük bir kısmı zaten buradaydı. Sadece birkaç köşeyi lazerledik. Tüm bu gizlilik için özür dilerim ama Sekizinci Kısım’da yaptıklarımızın mutlaka gizli kalması gerek.”

Holly, açılıp kapanan kapılardan geçerek komutanı takip etti. Her köşede sensörler ve kameralar vardı. Koridorun sonuna ulaştığında kimliğinin güvenlik sistemi tarafından en az on kez onaylandığını düşündü.

Vinyaya elini kapının ortasındaki sıvı metal tabakanın içine soktu. “Akışkan metal,” dedi. “Nano-sensörlerle doyurulmuş. Bu kapıyı başka bir yöntemle geçme şansınız yok. Nano-sensörler parmak izimden DNA’ma kadar her şeyi okuyor. Biri elimi kesip buraya soksa bile sensörler nabız eksikliğini farkederek.”

Holly kollarını göğsünde bağladı. “Tüm paranoyalar bir arada. Sanırım teknik danışmanınızın kim olduğunu biliyorum.”

Kapı kendiliğinden açıldı, diğer tarafta Holly’nin görmeyi beklediği kişi duruyordu.

Holly, “Foaly,” dedi. Adım atıp Sentor’a sarıldı.

Foaly, Holly’yi kucakladı ve neşeyle arka ayaklarını yere vurdu.

“Holly,” dedi. “Nasılsın?”

Holly, “Meşgul,” dedi.

Foaly inledi. “Zayıflamış gibisin.”

Holly, “İnanması güç ama sen de zayıflamışsın,” dedi.

Holly, Foaly’yi son gördüğünden bu yana, Sentor’un birkaç kilo verdiğini farketmişti. Tüyleri parlaktı ve yeni tımarlanmıştı.

Holly arkadaşının beline hafifçe vurdu.

“Hmm,” dedi. “Tüylerine bakım yapıyor ve başkalarının zihnini okumasını engelleyen alüminyum kâğıttan şapkayı takmıyorsun. Bir yerlere minik bir bayan Sentor gizlemediğini söyleme sakın.”

Foaly'nin yüzü kızardı. "Henüz yeni başladık ama ben umutluyum."

42

Foaly odadaki cihazlarla gurur duyuyordu. “Sekizinci Kısım’ın bütçesi oldukça fazla. Her şeyin en iyisini satın aldım.”

“Eski işine ne oldu?”

Sentor kaşlarını çattı. "Sool için çalışmayı denedim ama işe yaramadı. Komutan Root'un inşa ettiği her şeyi yıkıyor. Sekizinci Kısım bir hafta sonu beni buldu ve bana cazip bir teklif yaptı. Ben de kabul ettim. İnsanlar burada bana saygı duyuyor ve yüklü bir maaş alıyorum."

Mulch odaya çabucak göz gezdirdi ve içeride yiyecek bir şey olmadığını görünce sinirlendi.

“Aldığın maaş yiyecek bir şeyler almaya yetmiyor galiba.”

Foaly bir kaşını havaya kaldırdı ve üstü başı kirli Cüce'ye baktı.

“Hayır ama bir duşumuz var. Duş nedir bilirsin değil mi, Diggums?”

Mulch'ın sakalları sertleşti. "Evet bilirim. Ayrıca bir eşiği görünce hemen tanırım."

Holly ikisinin arasına girdi. “Pekâlâ, siz ikiniz. Bı-

raktığınız yerden devam etmenize gerek yok. Neden burada olduğumuzu anlayana kadar, eski anlaşmazlıklarınızı bir kenara bırakın.”

43

Mulch krem rengi bir koltuğa çöktü, üzerindeki çamurun ve tozun mobilyanın üzerine bulaşacağını farkındaydı. Holly, Cüce'nin yanına oturdu ama çok yakınına değil.

Foaly duvardaki bir ekranı çalıştırdı ve istediği programı açmak için ekrana hafifçe dokundu. “Bu gaz ekranları çok seviyorum,” dedi. “Elektrik darbeleri parçacıkları farklı sıcaklıklarda ısıtıyor, gazlar farklı renklere bürünüyor ve resimleri oluşturuyor. Aslında çok daha karmaşık bir yapısı var ama ben mahkûmun da anlayabilmesi için konuyu basitleştirdim.”

Mulch, “Ben beraat ettim,” dedi. “Bunu sen de biliyorsun.”

Foaly, “Hakkındaki suçlamalar düşürüldü,” dedi. “Beraat etmedin. İki farklı şeylerdir, az da olsa.”

“Evet, bir Sentor ve bir eşek de birbirinden farklıdır, az da olsa.”

Holly iç geçirdi. Tıpkı eski zamanlardaki gibiydi. Foaly operasyonlarda kendisine yardım eden LEP teknik danışmanı, Mulch gönülsüz yardımcısıydı. Aslında, dışarıdan bakan bir yabancıнын Sentor ile Cüce'nin iyi arkadaş olduklarına inanması zordu. Holly, erkeklerin sevgilerini birbirleriyle atışarak birbirlerine gösterdiklerine inanıyordu.

Ekranada bir Şeytan'ın resmi belirdi. Gözleri kısık ve kulakları dikenliydi.

44

Mulch yerinden sıçradı. "D'Arvit!" diye küfretti.

Foaly, "Rahat ol," dedi. "Bilgisayar yapımı. Ama resim kalitesi şaşırtıcı, kabul ediyorum." Sentor resmi büyüterek tüm ekranı kaplamasını sağladı.

"Yetişkin bir Şeytan. Şekil değiştirme sonrası."

"Şekil değiştirme sonrası?"

"Evet Holly. Şeytanlar diğer Periler gibi büyümez. Ergenlik çağıma gelene kadar çok sevimlidirler, ama sonra bedenleri vahşi bir dönüşüme uğrar veya şekil değiştirir. Sekiz ya da on saat sonra balçık kozanın içinden bir Şeytan olarak çıkarlar. Daha önce sadece birer İmptirler. Ama Cadılar böyle bir değişime uğramaz, bedenleri yerine büyü güçleri değişime uğrar. Onları kıskanmıyorum. Akıllar ve ani ruh değişimleri yerine, yetişkin bir Cadı Şeytan parmaklarından yıldırım okları çıkartabilir. Eğer şanslıysa."

Mulch, "Şanslı değilse yıldırım neresinden çıkıyor?" diye sordu. "Neden bize bu saçmalıklardan bahsediyorsun?"

"Size bunları anlatıyorum çünkü Avrupa'da aniden bir Şeytan ortaya çıktı ve Şeytan'a ilk ulaşan biz değildik."

"Duyduk, demek Şeytanlar Hybras'tan geri dönüyor."

Foaly, "Belki," dedi. Ekranı dokundu ve görüntüyü küçük parçalara böldü. Her bir minik ekranı birer Şeytan belirdi. "Bu Şeytanlar, son beş yüz yıl bo-

yunca aniden ortaya çıkanlar. Neyse ki hiçbirisi Çamur Adamlar tarafından yakalanacak kadar uzun süre yüzeyde kalmadı.” Foaly dördüncü resmi büyüttü. “Atalarım bu Şeytan’ı on iki saat boyunca tutsak etti. Üzerlerinde gümüş madalyonlar ve gökyüzünde dolunay vardı.”

Mulch, “Çok ender bir olay olmalı,” dedi.

Foaly iç geçirdi. “Okulda hiçbir şey öğrenmedin mi? Şeytanlar, tüm yaratıklar içerisinde en eşsiz olanlardır. Yaşadıkları ada Hybras, Triyasik Dönem’de Ay’a bir meteorun çarpmasıyla kopan dev bir Ay kayasıdır. Periler’in mağara resimleri ve sanal modellerden anladığımız kadarıyla, bu Ay kayası bir magma akıntısına düştü ve yüzeye kaynadı. Şeytanlar bu kayanın içinde yaşayan Ay mikro organizmalarından geldi. Fiziksel ve zihinsel olarak Ay’ın etkisi altındadırlar, hatta dolunay sırasında uçabilirler. Ve onları bu boyuta geri çeken de bu etki. Ayın çekiminden kurtulmak için gümüş takmak zorundalar. Gümüş en etkili boyut çapasıdır. Altın da işe yarar, ama bazen bir parçanız öteki boyutta kalır.”

Mulch, “Diyelim ki bu boyutlar arası Ay çekimi balonuna inandık,” dedi. Foaly’yi kızdırmak için elinden geleni yapıyordu. “Bunun bizimle ne ilgisi var?”

Foaly, “Kesinlikle bizimle ilgisi var,” dedi. “Eğer insanlar bir Şeytan’ı yakalarsa, sence sonrasında kimi mercek altına alırlar?”

“Küçük kar fırtınasında neler olduysa oldukça sıradışı bir şey olmalı. Çünkü diğer Çamur Adamlar kaçmaya çalışıyor.”

Beyazlığın dışındaki insanlar koşarak kaçıyor veya ⁴⁷ arabalarını duvarların üzerine sürüyordu.

“İnsanlar haber kanallarında, aniden kertenkeleye benzeyen bir yaratığın ortaya çıktığını ve birkaç saniye sonra ortadan kaybolduğu söyledi. Tabii ki, ellerinde hiç fotoğraf yok. Şeytan’ın nerede ortaya çıkacağını önceden hesapladım ama ben üç metre daha solda çıkmasını bekliyordum. Bu yüzden bir Elldee kurdum, özür dilerim, Işık Distorsiyon Projeksiyonu demek istedim. Zamanı doğru hesapladık, ne yazık ki ortaya çıkacağı yeri doğru hesaplayamadık. Ama bu beyazlığın içinde her kim varsa hesabı bizden daha doğru yapmış.”

Holly, “Demek Artemis bizi kurtarmış,” dedi.

Vinyaya şaşkındı. “Kurtarmış mı? Nasıl?”

“Eğer görüntü alınmasını engellememiş olsaydı Şeytan’ın resmi şimdi internette dolaşıyordu. Ve siz beyazlığın içinde Artemis’in olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

Foaly sırtıttı, kendisiyle gurur duyuyordu. “Küçük Arty beni kandırdığını düşündü. LEP’in kendisini sürekli gözetim altında tutacağını biliyordu.”

Holly, “LEP bunu yapmayacağına söz vermiş olsa da,” diye araya girdi.

Foaly teknik ayrıntılarla uğraşmadı, konuşmaya devam etti. “Artemis Brezilya ve Finlandiya’ya yem olarak birilerini gönderdi. Bu yüzden her yeri aynı anda gözet-

lemek zorunda kaldık ve üç uyduyla birden çalıştık. Size şunu söyleyeyim, bu bana çok pahalıya mal oldu.”

48

Mulch inledi. “Ya kusacağım, ya uyuyacağım, ya da her ikisi birden.”

Vinyaya sol elini yumruk yapıp sağ avucuna vurdu. “Doğru. Bu Cüce’den sıkılmaya başladım. Onu bir hücreye atalım, birkaç gün orada kalsın.”

Mulch, “Bunu yapamazsınız,” diye itiraz etti.

Vinyaya’nın yüzüne şeytani bir gülümseme yansıdı. “Ah, evet yapabilirim. Sekizinci Kısım’ın ne kadar güçlü olduğunu tahmin bile edemezsin. Ya susarsın ya da hücrende kendi sesinin çelik duvarlardan yankılanmasını dinlersin.”

Mulch ağzını kilitledi ve anahtarı uzağa fırlattı.

Foaly, “Artemis’in Barceloña’da olduğunu biliyoruz,” dedi. “Ve bir Şeytan’ın açığa çıktığını da biliyoruz. Daha önce de Şeytanlar’ın açığa çıkabileceği muhtemel yerlerde göründü ama hiç Şeytan açığa çıkmadı. Bu işin içinde kesin onun parmağı var.”

Holly, “Nasıl bu kadar emin olabilirsin?” diye sordu.

Foaly, “Bunun sayesinde,” diye cevap verdi. Ekrana dokundu ve Casa Milá’nın çatısını büyülttü.

Holly bir süre resme bakakaldı, gördüklerinden bir anlam çıkartmaya çalıştı.

Foaly bir ipucu verdi. “Bu bir Gaudi binası. Gaudi’yi sever misin? Çok güzel mozaikler tasarlar.”

Holly resme daha yakından baktı. “Ah Tanrım,” dedi. “Bu olamaz.”

Foaly, “Ama olmuş,” diye güldü. Çatının üzerinde-

ki mozaiklerin bir kısmını biraz daha yakınlaştırdı. Mozaiklerde iki figür göze çarpıyordu, gökyüzündeki bir delikten dışarıya adım atıyorlardı. Birisi bir Şeytandı, diğeri de Artemis Fowl.

“Ama bu imkânsız. Bina en az yüz yıllık olmalı.”

Foaly, “Her şeyin anahtarı zaman,” dedi. “Hybras zamandan bağımsızdır. Adadan ayrılan bir Şeytan yüzyılların içinde seyahat eder. Bu Şeytan Artemis’i yakalamış ve beraberinde zamanın içine çekmiş olmalı. Gaudi’nin yardımcıları veya kendisiyle karşılaşmış olabilir.”

Holly’nin rengi soldu. “Artemis?..”

“Hayır, hayır şimdi evinde. Yirmi dört saat gözetim altında tutabilmek için uydulardan birini yörüngeden çıkarttık.”

“Tüm bunlar nasıl mümkün olur?”

Foaly bir şey söylemeyince soruya Vinyaya cevap verdi. “Bu soruyu ben cevaplayacağım çünkü Foaly bilmediği bir şey hakkında konuşmaktan hoşlanmaz. Biz de bir şey bilmiyoruz, Holly. Bu olayda cevaplanmamış çok soru var. İşte sen burada devreye giriyorsun.”

“Nasıl? Ben Şeytanlar hakkında hiçbir şey bilmem.”

Vinyaya başıyla onayladı. “Evet ama Artemis Fowl hakkında çok şey biliyorsun. Sanırım hâlâ görüşüyorsunuz.”

Holly omzunu silkti. “Pekâlâ, aslında tam olarak...”

Foaly boğazını temizledi ve sistemden bir ses dosyasını çağırdı.

Kayıtta Holly’nin sesi, “Hey, Artemis,” diye bağırdı. “Küçük bir sorunum var, bana yardım edebileceğini düşünüyorum.”

Artemis'in sesi, "Yardım etmekten mutluluk duyuyorum, Holly," dedi. "Umarım zor bir şeydir."

50

"Peşinde olduğum bir Pixie var, ama çok hızlı."

Foaly dosyayı kapattı. "Sanırım gönül rahatlığıyla hâlâ görüştüğünüzü söyleyebiliriz."

Holly yüzüne masum bir gülümseme yerleştirdi, kimsenin Artemis'e, Peri iletişim cihazını kimin verdiğini sorgulamamasını diledi.

"Pekâlâ. Zaman zaman konuşuyoruz. Gözüm üzerinde, hepimizin iyiliği için."

Vinyaya, "Sebebi ne olursa olsun," diye araya girdi. "Onunla yeniden bağlantıya geçmeni istiyoruz. Yüze çık ve bir Şeytan'ın nerede ortaya çıkacağını nasıl hesapladığını öğren. Foaly'nin hesaplarına göre altı hafta içinde bir başka Şeytan açığa çıkmayacak. Ama bir sonrakinin tam olarak nerede olacağını bilmek istiyoruz."

Holly durum değerlendirmesi yaptı.

"Artemis ile kim olarak bağlantıya geçeceğim?"

"Yüzbaşı olarak, eski rütbenle. Tabii ki artık Sekizinci Kısım için çalışıyorsun. Bizim için yaptığın her şeyin gizli kalması lazım."

"Bir casus mu olacağım?"

"Bir casus, fazla mesai ücreti alan ve bir sağlık sigortası olan."

Holly, Mulch'ı işaret etti. "Ortağım kim olacak?"

Cüce ayağa fırladı. "Ben casus olmak istemem. Çok tehlikeli." Foaly'ye bakıp göz kırptı. "Ama danışmanlık yapabilirim, para almadan."

Vinyaya kaşlarını çattı. “Diggums’a yüzey vizesi vermeye hazır değiliz.”

Mulch omzunu silkti. “Farketmez. Yüzeyi sevmem, güneşe fazla yakın, tenim çok hassastır.”

51

“Ama maddi kayıplarını karşılamaya hazırız.”

Holly, “Yeniden üniforma giymeye hazır mıyım bilemiyorum,” dedi. “Mulch ile çalışmayı seviyorum.”

“O zaman bunu bir deneme görevi olarak gör. Bunu bizim için yap. Bakalım bizimle çalışmak hoşuna gidecek mi?”

Holly durup düşündü. “Üniforma ne renk?”

Vinyaya gülümsedi. “Mat siyah.”

Holly, “Pekâlâ” dedi. “Varım.”

Foaly eski dostunu bir kez daha kucakladı. “Bunu yapacağını biliyordum, biliyordum. Holly Short maceraya karşı koyamaz. Onlara söylemiştim.”

Vinyaya dimdik bir selam verdi. “Hoşgeldiniz, Yüzbaşı Short. Foaly size görevle ilgili brifing verecek ve ardından sizi yüzeye gönderecek. Umarım en kısa süre içerisinde şahısla bağlantıya geçersiniz.”

Holly selama karşılık verdi. “Evet Komutan. Teşekkürler Komutan.”

Vinyaya, “İzin verirsiniz gidip Goblin grupların arasına yerleştirdiğimiz bir Pixie’yi sorguya çekmem lazım. Altı aydır pullu bir üniforma giyiyor ve kimlik karmaşası yaşıyor.” Dışarıya çıkarken beyaz saçları arkasında dalgalandı. Otomatik kapılar sessizce kapandı.

Foaly, Holly'yi ayağa kaldırdı. "Sana göstermem gereken çok şey var," dedi. "Buradaki Periler çok iyi, ancak biraz garipler. Sana saygı gösterirler ama kimse seni benim gibi takdir etmeyebilir. Biliyorsun, kendimize ait bir mekik limanımız ve saha donanımlarımız var! Gördüklerine inanamayacaksın. Yeni Parıltılı Üniforma'yı görene kadar bekle. Ve miğfer! Holly, kendiliğinden hareket edebiliyor. İçine bir dizi mini-itici yerleştirdim. Uçamıyor ama istediğin yere zıplayarak gidebilir. Dâhice bir tasarım."

Mulch kulaklarını kapadı. "Aynı eski Foaly, her zamanki gibi alçakgönüllü."

Foaly, Mulch'a doğru bir tekme savurdu ve ayağını son anda durdurdu. "Sen devam et Diggums. İstedğim an seni tekmeleyebilirim. Unutma ben yarı yaratığım."

Mulch burnunun dibindeki toynağı eliyle itti. "Elimden bir şey gelmiyor," dedi. "Tüm bu melodram. Birisinin ortamı neşelendirmesi lazım."

Foaly bir kez daha duvardaki değerli ekrana doğru döndü. Bir resmi seçti ve büyülttü. Görüntünde Hybras Adası'nın bir çizimi vardı.

"Her şeyi çok abarttığımı ve küçük bir solucanı büyük bir anakonda gibi gördüğümü söyleyebilirsin. Ama bana inan, bu adanın bir yerinde istemedi Dünya'yı ziyaret etmek zorunda kalacak ve bizim işimizi çok zorlaştıracak bir Şeytan var."

Holly ekrana daha yakından baktı. Foaly'nin bahsettiği Şeytan acaba neredeydi? Acaba kendi boyutun-

dan alınıp bir başka boyuta gönderileceğini biliyor muydu?

Aslında Holly'nin yanıldığı iki nokta vardı. Öncelikle söz konusu olan yaratık bir Şeytan değil bir İmpti. 53 Ayrıca boyut değiştirmek konusunda isteksiz değildi. Aslında en büyük isteği Dünya'yı ziyaret etmektir.

BÖLÜM 3: İLK İZLENİM

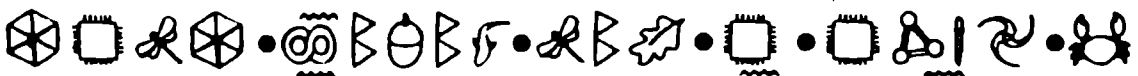
HYBRAS ADASI, LİMBÖ

BİR gece, İmp N°1 bir Şeytan olduğunu hayal etti ve rüyasında sivri uçlu boynuzları olduğunu gördü. Derisi kaba ve zırhlıydı, pençeleri bir yaban domuzunu parçalayacak kadar büyüktü. Diğer Şeytanlar'ın önünde eğildiğini ve zarar görmekten korktukları için savaşırken kendisinden uzak durmaya çalıştıklarını düşledi.

Bu muhteşem rüyayı gördükten sonra uyandığında hâlâ bir İmp olduğunu farketti. Aslında, teknik olarak gece böyle bir rüya görmesi mümkün değildi. Hybras'ın gökyüzü, şafak vaktinin kızılığına bürünmüştü. Ama N°1 hiç gece görmemiş olsa da, rüyayı geceyarısı gördüğünü düşünmek hoşuna gidiyordu.

İmp N°1 çabucak giyindi, aynadaki görüntüsüne bakmak için koştu, belki de rüyasında değişim başla-

mıştı. Ama görünürde değişen bir şey yoktu. Her zamanki sıradan görüntüsü aynaya yansımıştı. Yüzde yüz bir İmpti.

Aynadaki görüntüsüne bakıp hırladı. Ama görüntüsü bile korkmadı. Eğer kendisini bile korkutamıyorsa kimseyi korkutması mümkün değildi. Belki de bebek bakıcılığı yapmalıydı.

Yine de az da olsa ümit vardı. İmp N⁰¹'in iskelet yapısı bir Şeytan'inkine benziyordu. Boyu arka bacakları üzerine oturmuş bir koyun kadardı. Derisi Ay tozu kadar gri renkliydi ve yer yer zırhlı pulları vardı. Kırmızı rünler göğsünden boynuna ve alnına doğru uzanıyordu. Gözlerinin irisi parlak turuncuydu, çenesinin asil bir görünümü vardı veya kendisi öyle düşünüyordu. Diğerleri ise sivri bir çenesi olduğunu söylüyordu. İki kolu vardı, ikisi de on yaşında bir insan çocuğunkinden biraz daha uzundu. İki bacağı ise biraz daha kısaydı. Parmaklar, her bir elinde sekiz tane. Görünürde bir gariplik yoktu. Bir kuyruk arkada sallanıyor, daha çok kütüğe benziyordu ama larva avlıyorsanız çukur kazmak için ideal bir organdı. Genel olarak tipik bir İmp. Ama on dört yaşında, Hybras'ın en yaşlı İmpiydi. Aslında tam olarak on dört yaşında da değildi. Her zaman şafak vakti olduğu için geçen zamanın hesabını tutmak daha da zordu. Şafak vaktini Cadılar güç saati olarak isimlendirirdi. Soğuk uzayın derinliklerine çekilmeden önceki güç saati, etkileyici bir tanım.

Hadley Shrivelington Basset, N⁰¹'den altı ay daha büyük bir Şeytandı. Ama gelişimini tamamlamıştı ve

Havlunun vurduğu yer acıyordu ama İmp N°1 kızgın değildi. Huzursuzdu. Her şey huzursuzluğunu artırıyordu. Sorunu buydu.

Hadley, “Biliyorum,” dedi. Eliyle sivri uçlara dokundu. “Şimdiden dört sivri ucu var ve beşinci de yolda. Abbot’ın bile altı tane var.”

Hadley bir kez daha havluyla İmp N°1'e vurdu.

“Basset. Üzerinde hiç gümüş yok.”

Kahkaha aniden sona erdi ve yerini kurbağa vıraklamasına benzer bir sese bıraktı. Shrivelington Basset arka-

sına bile bakmadan koridorda koşmaya başladı. İmp N°1, birilerini korkutmanın kendisine bir şey kazandırmayacağını biliyor, bundan keyif almıyordu. Ama Basset bir istisnaydı. Üzerinde gümüş bulundurmamak bir şeytan veya bir İmp için ölümcül veya daha da kötü sonuçlar doğurabilirdi. Sonsuza kadar acı çekmek gibi. Bu kural genelde volkan kraterinin yanında geçerliydi, neyse ki Basset bunu hatırlayamayacak kadar korkmuştu.

N°1 İmp, yatakhanesine geri döndü ve arkadaşlarının hâlâ horlayarak uyuyor olmasını ümit etti. Şansı yaver gitmedi. Yatakhanedekiler yeni yeni uyanıyordu ve şimdiden kendilerine bir kurban aramaya başlamışlardı. Kurban tabii ki, İmp N°1'di. Yatakhanedeki en yaşlı İmp N°1'di, hiç kimse değişime uğramadan on dört yaşma ulaşmamıştı. N°1 sanki yatakhaneinin demirbaşuydı. Bacakları artık yatağı sığmıyor, battaniye göğsündeki Ay izlerini bile tamamen kapatmıyordu.

İçeridekilerden biri, "Hey Bücür," diye bağırdı. "Bugün değişecek misin? Yoksa koltuk altlarında pembe çiçekler mi açacak?"

Bir başkası, "Yarın koltuk altlarını kontrol edeceğim," dedi.

Yine herkes kendisiyle dalga geçiyordu. Bu sefer vaktinden önce değişime uğraması muhtemel iki iriyarı İmp kendisiyle alay ediyordu. Ama haklılardı. Belki gerçekten koltuk altında pembe çiçekler açardı.

Takma ismi Bücür'dü. İmpler değişene kadar gerçek bir isim alamazdı. Sonra kutsal metinden bir isim alırlardı. Değişene kadar ya N°1, ya da Bücür olarak çağrılacaktı.

N°1 iyi niyetle gülümsedi. Kendisiyle dalga geçenlere cevap vermezdi. Bugün kendisinden daha küçük olsalar da değişime uğradıktan sonra daha büyük olacaklardı.

“Kendimi çok farklı hissediyorum,” dedi. Kaslarını gösterdi. “Bugün benim günüm olacak.”

Yataktan herkes çok heyecanlıydı. Ertesi gün yataktan kurtulmuş olabilirlerdi. Değişime uğradıktan sonra kendilerine ait bir evleri olacak ve Hybras’ta dilediklerini yapabileceklerdi.

Birisi, “Kimden nefret ederiz?” diye bağırdı.

Hep bir ağızdan cevap geldi. “İnsanlar.”

Sonraki birkaç dakikayı başlarını geriye atıp tavana doğru ulumakla geçirdiler. N°1 de arkadaşlarına katıldı ama içinden katılmak gelmiyordu.

‘Kimden nefret ederiz’ sorusu yerine ‘kimden nefret etmeliyiz’ daha uygundu.

Ama bunu dile getirmek için uygun zaman değildi.

İMP OKULU

N°1 bazen annesinin kim olduğu bilmeyi arzuluyordu. Kesinlikle Şeytanlar’a uygun bir düşünce değildi. Bu yüzden bu konuyu kimseyle paylaşmazdı. Şeytanlar eşit doğardı, ne elde etmeleri gerekiyorsa, dişleri ve pençeleri ile elde ederlerdi. Dişiler yumurtlayınca yumurtalar, içi mineralce zengin toprakla doldurulmuş bir kovanın içine atılırdı. İmpler ailelerinin kim olduğunu asla bilmezdi, bu yüzden herkes herkesin ailesiydi.

Yine de N°1 bazı günler okula giderken dişilerin yaşadığı binalara göz gezdirir ve hangisinin annesi olduğunu merak ederdi.

Kendisi gibi kırmızı izleri olan tatlı yüzlü bir dişi Şeytan vardı. Şeytan genellikle kendisine el sallardı. N°1, bir gün Şeytan'ın da oğlunu aradığını farkettti. O günden sonra da yanından geçerken kadına el salladı. Her ikisi de aradığını bulmuş gibiydi.

N°1 kendini buraya ait hissetmiyordu. Bir gün uyanıp da geleceğe ümitle bakacağı zamanı dört gözle bekliyordu. O gün henüz gelmemiştir ve Limbo'da yaşamaya devam ederse hiç gelmeyecek, hiçbir şey değişmeyecekti. Hiçbir şey değişemezdi. Aslında bu tam olarak doğru sayılmazdı. Her şey daha da kötüye gidebilirdi.

İmp Okulu, havalandırma sistemi iyi olmayan, az ışık alan taştan bir binaydı. İmpler için uygun bir yerdi. Pis koku ve dumanlı alevler, kendilerini yetişkinliğe adım atmaya hazır hissetmelerini sağlıyordu.

N°1, ışığı ve temiz havayı merak ediyordu. Herhalde çok farklı bir türdü, pusulada yeni bir ibre gibiydi. Belki de eski bir türdü. Çoğu zaman N°1, Cadı olabileceğini düşünüyordu. Zamandan soyutlandıkları günden beri Şeytanlar'ın arasında Cadılar yoktu. Belki de ilk Cadı kendisiydi ve garip şeyler hissetmesinin sebebi Cadı olmasıydı. Bu teorisinden Efendi Rawley'ye bahsetmişti. Ama öğretmeni N°1'in kulağını çekip onu diğer İmpler için larva bulmaya göndermişti.

Başka bir şey daha vardı. Neden bir kez olsun yemek pişiremiyorlardı? Baharatlarla tatlandırılmış sıcak bir çorbanın kime zararı olabilirdi ki? Neden İmpler kurtçukları henüz canlıyken mideye indiriyordu?

Her zamanki gibi, N°1 yine okula geç kaldı. Diğer İmpler'in hepsi koridordaydı. Değişime uğrayıp avlanacakları ve kan dökecekleri günlerden bahsediyorlardı. N°1 bundan çok umutlu değildi. Bugün özel bir gün olabilirdi ama şüpheliydi. Değişim sancıları beraberinde kan dökme arzusunu da getiriyor ve N°1 hiçbir zaman bir başka canlıya zarar vermek istemiyordu. Bazen yediği tavşanlar için bile kendini suçlu hissediyor ve tavşanların ruhlarının kendisini kovaladığını hayal ediyordu.

Efendi Rawley bir sıranın üzerine oturmuş, eğik bir kılıcı bileliyordu. Ara sıra kılıcı savurup sıranın köşesinden bir parça kopartıyor ve homurdanıyordu. Önündeki masanın üzeri kesip biçmeye yarayan çeşitli silahlarla doluydu. Ve tabii ki onların yanında bir de kitap vardı. Leydi Heatherington Smythe'in Çalıları'nın bir kopyası. Leon Abbot'ın eski dünyadan getirdiği kitabın bir kopyası. Abbot'a göre kitap tüm Şeytanlar'ı kurtuluşa götürecekti.

Rawley silahı yeterince keskinleştirdikten sonra kabzasını masanın üzerine vurdu.

İmpler'e bakıp, "Oturun," diye bağırdı. "Çabuk yerlerinizi alın, sizi kokuşmuş tavşan bokları. Elimde yeni bir kılıç var ve üzerinizde test etmek için can atıyorum."

İmpler hemen yerlerini aldı. Rawley öğrencileri öldüremez ama sırtlarında birkaç yara açabilirdi. Ama hiç

belli olmaz, belki de gözünü bile kırpmadan birkaç İmp'i kesebilirdi.

N°1 dördüncü sıraya yerleşti. Kendi kendine, sert görün, dedi. Biraz dişlerini açığa çıkart. Sen bir İmpsin!

Rawley kılıcı masaya sapladı, kılıç saplandığı yerde titremeye başladı. Diğer İmpler inledi. Herkes etkilenmişti. N°1'in tek düşünebildiği şey Rawley'nin gösteriş meraklısı bir adam olduğuydu. Sırayı mahvetti.

Rawley, "Domuz bokları," dedi. "Demek Şeytan olmak istiyorsunuz."

İmpler, “Evet Efendi Rawley,” diye bağırdı.

“Peki buna hazır mısınız?”

“Evet, Efendi Rawley!”

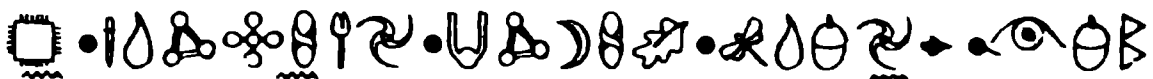
Rawley kaslı kollarını iki yana açtı ve yeşil kafasını geriye atıp kükredi. “O zaman bana hazır olduğunuzu gösterin!”

İmpler çıgıklar atıp oldukları yerde zıplamaya başladı. Silahlarını sıraların üzerine vuruyor, birbirlerini yumrukluyorlardı. N°1 mümkün olduğunca diğerlerinden uzak kalmaya çalışıp aynı zamanda herkes gibi hevesli görünmeye çalışıyordu. İkisini bir arada yapmak kolay iş değildi.

Rawley sonunda herkesi susturdu. “Pekâlâ göreceğiz. Bugün bazılarınız için büyük bir gün olacak, geri kalanlar için ise hayalkırıklığı ve dişilerle birlikte larva toplama anlamına gelecek.” Bakışlarını kasıtlı olarak N°1’in üzerine odakladı. “Ama önce biraz tarih bilginizi ölçelim.”

İmpler çaresizce inledi.

“Haklısınız kızlar. Tarih zamanı. Öldürecek ve yiye-

cek bir şey yok, sadece gereksiz bilgiler.” Rawley dev omuzlarını silktilti. “Bana sorarsanız zaman kaybı. Ama bana verilen emirler böyle.”

Kapının eşiğinden bir ses, “Haklısınız, Efendi Rawley,” dedi. “Emirler böyle.”

Ses okula sürpriz ziyaretlerinden birini gerçekleştiren Leon Abbot’a aitti. Abbot’ın etrafı hemen İmpler tarafından çevrildi. Herkes Leon’un kulaklarını okşamasını veya kılıçlarına dokunmasını arzuluyordu.

Abbot bir süre İmpler’e hoşgörölü davrandı, sonra elinin tersiyle hepsini bir kenara itti. Sınıfın önünde Rawley’nin böğrüne bir dirsek geçirdi ve herkesin susmasını bekledi. Uzun süre beklemek zorunda kalmadı. Abbot, geçmişini bilmeseniz bile etkileyici bir figürdü. Neredeyse bir buçuk metre boyundaydı ve alnından, bükülmüş boynuzları fırlıyordu. Zırhlı pulları koyu kırmızıydı ve neredeyse bütün bedeni pullarla kaplıydı. Etkileyici ve aşılması zor bir korumaya benziyordu. Abbot’ın göğsüne bir baltayla saldırırsanız bile silahınızın pulları aşamadığına şahit olabilirdiniz. Partilerde Şeytanlar’a meydan okur ve kendisine zarar vermelerini isterdi.

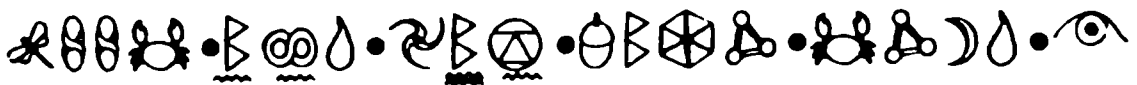
Abbot pelerinini geriye attı ve göğsüne vurdu.

“Pekâlâ, kim denemek ister?”

Birkaç İmp neredeyse hemen değişime uğrayacak gibiydi.

Rawley sanki kontrol hâlâ kendisindeymiş gibi, “Sıraya girin kızlar,” dedi.

İmp’ler sıraya girip Abbot’a yumruklar ve tekmeler

ile saldırdı. Her bir vuruş Abbot'ın pullarından sekti. Leon halinden çok memnundu.

Aslında N°1'in zırhlı pullarla ilgili bir teorisi vardı. Birkaç yıl önce, bir kenara atılmış zırhlı pullarla oynarken onlarca katmandan oluştuklarına şahit olmuştu. Katmanların hepsinin birden aşılması mümkün değildi ama doğru açıyla ve sıcak bir cisimle...

63

“Sen şansını denemeyecek misin, Bücür?”

Sınıfın alaycı kahkahaları N°1'i daldığı düşüncelerden uyandırdı.

N°1, Abbot'ın kendisiyle konuştuğunu ve kendisine yatakhanedeki ismiyle hitap ettiğini farkedince çok şaşırdı.

“Evet efendim, özür dilerim. Ne vardı?”

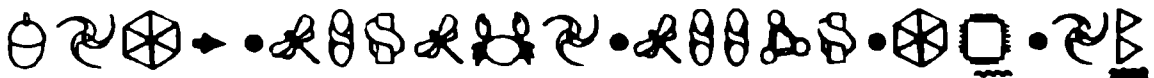
Abbot eliyle göğsüne vurdu. “Hybras'taki en kalın zırhı aşabileceğini düşünüyor musun?”

N°1, “Hybras'taki en kalın zırh olduğunu sanmıyorum,” dedi. Kelimeler üzerinde düşünmeden ağzından dökülmüştü.

Abbot kükredi veya kükremeye benzer bir ses çıkarttı. “Bana hakaret mi ediyorsun Şeytancık?”

Şeytancık sıfatı Bücür'den daha kötüydü. Şeytancık kelimesi genelde yumurtadan yeni çıkmışlar için kullanılırdı.

“Hayır, hayır tabii ki hayır, Efendi Abbot. Sadece düşündüm de, sizden daha yaşlı olan Şeytanlar'ın pulları daha fazla katmanlıdır. Ama muhtemelen sizinki en sağlam ve güçlü olanıdır, iç kısımlarda ölü katmanlar yoktur.”

Abbot gözlerini kısıp N°1'e baktı. "Pullar hakkında çok şey biliyorsun. Neden şansını benim üzerimde denemiyorsun?"

N°1, gülmemek için kendini zor tuttu. "Hayır, hiç sanmıyorum..."

Ama Abbot gülümsemiyordu. "Ama ben denemeni istiyorum Bücür. Efendi Rawley'ye uzun süredir yapmak istediği şey için yetki vermeden, yumuşak poponu kaldır ve yanıma gel."

Rawley kılıcını saplandığı yerden çıkarttı ve N°1'e bakıp göz kırptı. Bu arkadaşça bir göz kırpma değildi. Sanki, bakalım iç organların ne renk, göz kırpmasıydı.

N°1, isteksizce sıraların arasından geçti ve önceki akşamdan kalma ateşin yanından geçti. Kömürlerin arasında et şişleri duruyordu. N°1 bir anlığına duraksadı ve keskin şişlere baktı. Eğer gerekli cesareti bulursa şişlerin işe yarayabileceğini düşündü.

Abbot, İmp'in bakışlarını takip etti. "Ne? Bir et şişinin bana zarar verebileceğini mi düşünüyorsun?" Şeytan burnundan soludu. "Bir defasında erimiş lav içerisinde kalmıştım Bücür. Ama hâlâ buradayım. Haydi, elinden geleni yap."

Sınıftaki öğrenciler, Abbot'a sadık bir biçimde, "Elinden geleni yap," diye tekrarlardı.

N°1 isteksizce şişlerden birini ahşap sapından kavradı. Sap kısmı sağlam, ucu kıpkırmızıydı. N°1 şişi bacağına vurarak üzerindeki küllerden kurtuldu.

Abbot, şişi N°1'in elinden aldı ve havaya kaldırdı.

“Senin seçmiş olduğun silah bu mu?” diye sordu.
“Bücür, tavşan avına çıktığını düşünüyor.”

Diğer İmpler, N°1'i ısıtklayıp yuhaladı. N°1'in kaş-ları çatıldı ve başının ağrımaya başladığını hissetti. En kötü zamanlarda baş ağrısı gelip kendisini bulurdu.

“Bu iyi bir fikir değil,” dedi. “Belki ben de diğer moronlar, yani sınıf arkadaşlarım gibi zırlı göğsünüze birkaç yumruk savurmalıyım.”

Abbot, “Hayır, hayır,” dedi. Şişsi geri verdi. “Ne istiyorsan onu yap küçük arıcık. Beni iğnele bakalım.”

Şeytanlar'ın onursal liderinin alaycı cümlesi N°1'in zihninde yankılandı. Ama sesli olarak cümleyi tekrarlamadı. N°1 aklından geçenleri farkında olmadan nadi-ren kelimelere dökerdi.

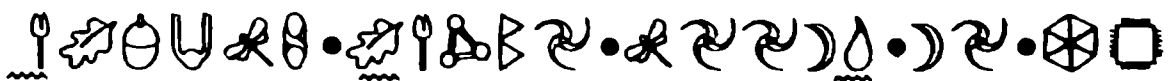
Yüksek sesle, “Elimden geleni yapacağım, Efendi Abbot,” dedi.

Abbot, N^o1'in sesini alaycı bir biçimde taklit etti. Yüksek sesle, "Elimden geleni yapacağım, Efendi Abbot," dedi.

Nº1 kuyruğunun terlemeye başladığını farketti. Bu durumdan kolaylıkla kurtulmanın bir yolu yoktu. Eğer başarısız olursa herkes kendisiyle dalga geçecek ve yuhalayacaktı. Eğer başarılı olursa kazanan değil kaybeden olacaktı.

Abbot, N°1'in başına hafifçe vurdu. "Merhaba Bücür. Acele et. Sırada değişmeyi bekleyen İmpler var."

N°1 şişin ucuna baktı ve her şeyi oluruna bıraktı. Sağ elinin avucunu Abbot'ın göğsüne koydu, şişin sapını sıkıca kavradı ve sivri ucu eğik bir açıyla Abbot'ın zırhlı pullarından birine değdirdi.

N°1 şişi yavaşça çevirdi ve düşüncelerini şişin ucuna odakladı. Zırhlı pul, küller yüzünden hafifçe grileşti ama şişe geçit vermedi. Şişin etrafından ekşi bir duman açığa çıktı.

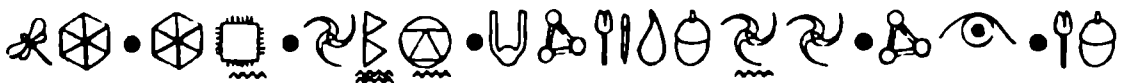
Abbot kıkırdadı, halinden çok memnundu. “Yangın mı çıkartıyorsun Bücür? İtfaiyeyi çağırmamı ister misin?”

İmpler’den biri öğle yemeğini N°1’e fırlattı. Yağ, kemik ve et yığını N°1’in sırtından aşağıya süzüldü.

N°1 kararlı bir biçimde şişi başparmağı ile işaret parmağı arasında döndürmeye başladı. Şişin pulun yüzeyine tutunduğunu hissetti, bir milimetre kadar içeriye girmiş olmalıydı.

N°1 içinde garip bir heyecan hissetti. Heyecanını bastırmaya ve yapacağı eylemin sonuçlarını düşünmeye çalıştı ama yapamadı. Başarının eşiğindeydi. Diğerlerinin kaba güçle başaramadığı bir şeyi beynini kullanarak başarmak üzereydi. Tabii ki kendisini yumruklayacaklardı. Abbot başarısını gizlemek için bir bahane uyduracak, ama N°1 gerçeği bilecekti, Abbot’ın bileceği gibi.

Şişe biraz daha sapladı. N°1 pulu delmek üzere olduğunu farkettiler, ilk katmanı aşmak üzereydi. Küçük İmp daha önce hiç hissetmediği bir şeyi hissetti. Zafer. İçinde büyüyen his karşı konulmaz ve bastırılamaz bir boyuta ulaştı. Bir histen öteydi. His bir güce dönüştü, tarihi sinirsel yollardan birini açtı ve eski bir enerjiyi açığa çıkarttı.

N°1, neler oluyor, diye merak etti. Durmalı mıyım? Durabilir miyim?

Soruların cevabı hem evet hem de hayırdı. Evet, durabilirdi. Hayır, duramazdı. Gücün kollarına dolduğunu hissetti, sıcaklığı artıyordu. Zihninin içinde seslerin yankılandığını duydu. N°1 seslerle birlikte bir ilahi mırıldandığını farkettiler. Nasıl bir ilahiydi bu? Hiçbir fikri yoktu ama sözleri biliyordu.

Garip güç, N°1'in parmakları ucunda, kalbiyle aynı ritimde zonkluyordu. Güç vücudundan ayrılıp şişe geçti. Şişin metal kısmı taşa, ahşap sap granite dönüştü. Virüs şişin üzerinde suyun dalgalanması gibi yayıldı ve birkaç saniye içerisinde şiş dönüşümünü tamamladı. Hafifçe uzayarak Abbot'ın zırhındaki delikten içeriye süzüldü.

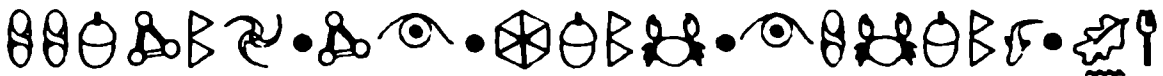
Pullar birkaç santimetre aralandı ve çatırdadı. Abbot da sesi duydu, herkes gibi. Şeytanlar'ın onursal lideri pullarına doğru baktı ve neler olup bittiğini hemen anladı.

"Büyü," diye tısladı. Kelime istemeden ağzından çıkmıştı. Elinin tersiyle vurup göğsündeki şişi ateşin içine geri gönderdi.

N°1 zonklayan eline baktı. Parmak uçlarında hâlâ tatlı bir sıcaklık vardı.

"Büyü?" diye tekrarlardı. "Demek ki ben..."

Abbot, "Kapa lanet çeneni," diye emretti. Çatırdayan pulu peleriniyle örttü. "Aslında, büyü demek istemedim. Hile demek istedim. Şişin sapını çevirerek

çatlattın ve sanki bir şey başarmış gibi ahlayıp ohladın.”

68

N°1, Abbot’ın pelerinini açmak istedi. “Ama zırhınız?”

Abbot pelerinine daha sıkı sarındı. “Zırhıma ne olmuş? Üzerinde tek bir çizik bile yok. Bana inanmıyormusun?”

N°1 iç geçirdi. Konuşan Leon Abbot’tı ve gerçeğin bir önemi yoktu. “Evet Efendi Abbot, size inanıyorum.”

Abbot, “Küstah tonun bana inanmadığını gösteriyor,” dedi. Pelerinini açtı ve sağlam bir pulu gösterdi. Bir anlığına da olsa N°1 pulun üzerinde mavi kıvılcımların dolaştığını gördü. Ama sonra kıvılcımlar aniden kayboldu. Bu büyü olabilir miydi?

Abbot, işaretparmağını İmp’in göğsüne bastırdı. “Bu konuyu daha önce de konuştuk, N°1. Bir erkek Cadı olduğunu düşünüyorsun biliyorum. Ama biz zamandan soyutlandığımız günden beri bu adada Cadı yok ve sen bir Cadı değilsin. Bu saçma düşüncelerden kurtul ve değişmeye odaklan. Sen ırkının yüz karasısın.”

N°1 itiraz etmeye hazırlanırken bir el kolunu kavradı.

Rawley, “Seni kaygan kuyruk,” dedi. Tükürüklerini N°1’in yüzüne saçtı. “Onursal liderimizi kandırmaya çalıştın. Yerine geri dön, seninle sonra ilgileneceğim.”

N°1 elinden bir şey gelmeyeceği için sırasına geri döndü ve sınıftakilerin hakaretlerini duymazdan geldi.

Ama neredeyse herkes kendisiyle alay ediyor, eline ge-
çeni üzerine fırlatıyordu. Ama N°1 hepsini göz ardı et-
ti ve eline baktı. Tahtayı taşa dönüştüren eline. Bu doğ-
ru olabilir miydi? Gerçekten bir Cadı olabilir miydi? E-
ğer bir Cadı'ysa, kendini iyi mi yoksa kötü mü hisset-
meliydi?

Kafasından seken bir kürdan sırasının üzerine düştü.
Kürdanın ucunda gümüş renkli bir et vardı. N°1 kafa-
sını kaldırıp bakınca Rawley'nin kendisine sırtıttığını
gördü.

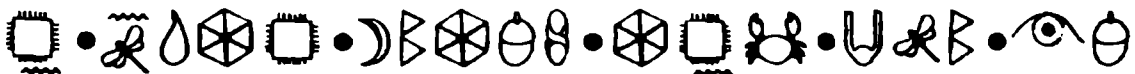
“Haftalardır çıkartmaya çalışıyordum. Sanırım vahşi
domuz eti. Şimdi dikkatini topla, Efendi Abbot sizi
eğitmeye çalışıyor.”

Ah evet, tarih dersleri Leon Abbot ile ilgili hikâye-
lerle geçerdi. Şeytan tarihine kendini bu kadar sokma-
sı şaşırtıcıydı. Hikâyeleri dinleyen, işine karışan Cadılar
olmasına rağmen, Leon'un sekizinci aileyi tek eliyle
kurtardığını düşünürdü.

N°1, Abbot'ın pençelerine göz gezdirdi. Adam bir
domuzu elleriyle parçalayabilirdi. Eğer hikâyeler doğ-
ruysa, Abbot sekiz yaşındayken vahşi bir köpekle boğu-
şurken değişime uğramıştı. Köpekle boğuşurken elleri
pençelere dönüşmüş ve köpeğin sırtına geçmişti.

N°1, bu hikâyeye inanmıyordu. Değişmek bazen sa-
atlerce, bazen günlerce süren bir olaydı. Ama Abbot bir
anda değişime uğradığını iddia ediyordu. Saçmalık. Yine
de diğer bütün İmpler anlatılan hikâyelerin doğru ol-
duğuna inanıyordu.

Abbot, “Taillte'deki tüm Şeytanlar içerisinde,” diye

vaazına devam etti. Abbot tarih derslerine özel ses tonuna bürünmüştü ama N°1 bu ses tonunun ancak yumuşak peyniri sertleştirebileceğini düşünüyordu. “Sadece ben, Leon Abbot son ana kadar dövüştüm.”

N°1, ne kadar güzel, diye düşündü. İtiraz edecek kimse de yok. Sen kendi yaşına bak, Leon. Her yerin yağlanmış.

N°1 morali bozuk olduğunda merhametsiz bir İmp olurdu.

Zamandan soyutlanma büyüünün doğasında yaşlanma sürecinin yavaşlatılması da vardı. Cadılar, Hybras’ı zamandan soyutladığında Abbot genç bir Şeytandı. İyi genlerle birleşen büyü, Şeytan’ı ve ego-sunu o zamandan beri yaşatmıştı. Muhtemelen binlerce yıldır. Tabii ki binlerce yılın Hybras’ta bir önemi yoktu. Hybras’ta Şeytanlar gözlerini açıp kapayınca kadar insanların dünyasında yüzyıllar geçebilirdi. İmp’ler bir sabah uyanır ve değiştiğini farkedirdi. Öyle veya böyle, Hybras’taki tüm Şeytanlar ve İmpler, bir sabah uyandıklarında uzun kuyruklarının yerinde, kısa ve kalın bir kuyruk bulurdu. Sonrasında, adada en sık duyulan ses Şeytanlar’ın ulumaları olurdu.

“Büyük savaştaki en cesur ve en vahşi savaşçılar Şeytanlardı.” Abbot hikâyesine devam ederken İmpler ayaklarıyla yere vurarak anlatılanları onayladı. “Korkaklık ve hainlik bizi yenmeyi başardı. Periler savaşmadı, Cüceler tuzaklar kazmadı. Büyümüzü yapıp zamanı gelene kadar beklemekten başka çaremiz yoktu.”

Islıklar, yere vurulan ayak seslerine eşlik etti.

Nº1, her defasında bunları dinlemek zorunda mıyız, diye düşündü. Herkes hikâyeyi ilk kez dinliyormuşçasına heyecanlı. Ne zaman birisi kalkıp, Özür dilerim, bunlar geçmişte kaldı, bize yeni ⁷¹ bir şeyler anlatın artık, diyecek?

“Ve üremeye başladık. Üredik ve güçlendik. Şimdi ordumuzda beş binden fazla savaşçı var ve insanları yenebilecek güçteyiz. Bunu biliyorum çünkü ben, Leon Abbot, Dünya’yı gördüm ve Hybras’a canlı döndüm.”

Abbot’ın hikâyesinin en can alıcı kısmı buydu. Karşısına çıkan herkesin ezildiği yer burasıydı. Abbot, Limbo’ya Hybras’takilerle birlikte gelmemiştii. Bir şekilde insanların geleceğine gitmiş ve sonrasında Hybras’a çekilmişti. İnsanların kamplarını görmüş ve bu bilgiyi adaya getirmişti. Tüm bunların nasıl olduğu biraz pusluydu. Abbot’a göre büyük bir savaş olmuştu. Elli kadar insanı yenmiş ama sonrasında gizemli bir Cadı tarafından zamandan soyutlanmıştı. Ama geri dönerken beraberinde birkaç şey getirmişti.

Cadılar sekizinci aileden kaybolduğu için artık kimse büyüden anlamıyordu. Normal Şeytanlar’ın kendilerine ait büyüleri yoktu. Hybras’ın, Dünya’dan Limbo’ya transferi esnasında tüm Cadılar’ın ortadan kaybolduğu düşünülüyordu. Ama Abbot’a göre bir tanesi hâlâ hayattaydı. İnsanlarla işbirliği yapmış ve Abbot’ı zamandan soyutlamıştı.

N^o1 bu hikâyeye inanmıyordu. Öncelikle hikâyeyi anlatan Abbot'tı. Ayrıca Cadılar bu hikâyede bir kez daha kötüleniyordu. Şeytanlar, Cadılar olmasaydı Hybras'ın insanlar tarafından istila edileceğini unutmuş olmalıydı.

Bu özel günde N^o1 kendini Cadılar'a daha yakın hissediyor ve Abbot gibi küstah bir şarlataının Cadılar'ı kötülemesine tahammül edemiyordu. Her gün, Abbot'ı Hybras'a gönderen gizemli Cadı'nın geri dönmesi için dua ediyordu. Kanında büyü olduğuna inandığı için bundan sonra daha çok dua edecekti.

Abbot, "Ay beni büyük seyahatimde adanın geri kalanından ayırdı," diye devam etti. Sanki 'yaşadıklarını hatırlayınca başı dönmüşçesine gözlerini kapadı. "Ayın büyüüne karşı koyamadım. Bu yüzden zamanda ve mekânda seyahat ettim, yeni Dünya'yı gördüm. İnsanların şimdiki dünyasını. İnsanlar bileklerime gümüş kelepçeler taktı ve beni ele geçirmek istedi. Ama ben insanlara boyun eğmedim." Abbot dev omuzlarını geriye doğru attı ve kükredi. "Çünkü ben bir Şeytanım! Biz asla kimseye boyun eğmeyiz!"

İmpler çılgına dönüp oldukları yerde hoplayıp zıplamaya başlayınca oda sarsılmaya başladı. N^o1'e göre Abbot'ın tüm performansı sahteydi. Kimseye boyun eğmeyiz konuşması, Abbot'ın kitabının en eski sayfasıydı. N^o1, şakaklarını ovaladı ve baş ağrısını dindirmeye çalıştı. Daha da kötüye gidecekti, biliyordu. Eğer Abbot her zamanki sırayı takip ederse,

sırada önce kitap sonra arbalet vardı. Neden takip etmesin ki? Yeni Dünya'dan döndüğünden beri takip ediyordu.

73

Abbot, “Ve dövüştüm!” diye bağırdı. “Kelepçelerden kurtuldum ve Hybras beni geri çağırdı. Ama adi insan ırkının yanından ayrılmadan önce, sunağa kadar savaşarak ilerledim ve iki kutsal nesnelerini aldım.”

Nº1, “Kitap ve arbalet,” diye mırıldandı. Turuncu gözlerini devirdi.

Diğerleri sanki ne olduğunu bilmiyormuşçasına bağırdı. “Bize ne aldığını söyle.”

Leon Abbot, “Kitap ve arbalet!” diye açıkladı. Nesneleri büyü yapmışçasına cüppesinin altından çıkarttı.

Nº1, büyü yapmışçasına, diye düşündü. Ama büyü yapmış olamazdı, yapsaydı bir Cadı olurdu. Bir Cadı olması mümkün değildi çünkü değişime uğramıştı. Cadılar değişime uğramazdı.

Abbot kitabı havada sallayarak, “Artık insanların ne düşündüğünü biliyoruz,” dedi. Arbaleti göstererek, “Ve nasıl savaştıklarını,” diye ekledi.

Nº1, buna hiç inanasım gelmiyor, diye düşündü. Limbo’da sonsuza kadar kalsam da inanmayacağım. Keşke Dünya’da olsaydım, o son Cadı’yla beraber. Sadece ikimiz olurduk ve Leon Abbot’ın gerçek hikâyesini öğrenirdim.

“Bu bilgiler sayesinde, zaman büyüğü sona erdiğinde Dünya’ya geri dönecek ve topraklarımızı geri alacağız.”

İmpler, “Ne zaman?” diye bağırdı. “Ne zaman?”

Abbot, “Yakında,” dedi. “Yakında. Hepimiz için yeterince insan olacak. Ayaklarımızın altında çimenler gibi ezilecekler. Karahindibalar gibi kafalarını kopartacağız.”

N^o1, Ah Tanrım, diye düşündü. Bitki mecazlarından sıkıldım.

Muhtemelen Hybras'taki yaratıklar içerisinde ‘mecaz’ kelimesini tek kullanan N^o1'di. Bunu sözlü dile getirse kafasına bir şeyler yerdı. Eğer diğer İmpler kelime haznesi içerisinde ‘bakım’ ve ‘dekorasyon’ gibi sözcükler olduğunu öğrenirse, canını acıtabilirlerdi. Esas ironik olan bu kelimeleri Leydi Heatherington Smythe'in Çalıları'ndan öğrenmiş olmasıydı.

İmpler'den biri, “Kafalarını kopartacağız,” diye bağırdı. Herkes bu feryada katıldı.

N^o1, “Evet, kafalarını kopartalım,” diye bağırmaı denedi. Ama samimi değildi.

Motivasyonum nedir? diye merak etti. Hiç insanlarla karşılaşmadım.

İmpler sıraların üzerine çıktı ve zıplamaya başladı.

“Kafalarını kopartalım! Kafalarını kopartalım!”

Abbot ve Rawley öğrencilere ayak uydurdu. Hepsi birden pençelerini çıkartıp ulumaya başladı. Havaya mide bulandırıcı bir koku yayıldı. Değişim dışkısı. Biri değişime giriyor, heyecan değişimi de beraberinde getiriyordu.

N^o1 bir şey hissetmiyordu. Hiçbir yerinde karınca lanma yoktu. Elinden geleni yaptı, gözlerini kapattı ve

gözünün önüne kanlı sahneler getirdi. Ama gerçek hisleri, kanlı vahşet sahnelerini yalanlıyordu.

İşe yaramaz, diye düşündü. Ben o tür bir Şeytan değilim.

N°1 sustu ve başını ellerinin arasına alıp oturdu. Keyif alıyormuş gibi görünmeye gerek yoktu, değişim kendisine uğramayacaktı.

Ama diğer İmpler için durum farklıydı. Abbot'ın gösterisi, kan dökme arzusunu, bedensel sıvılarını ve testosteron hormonunu tetiklemişti. Teker teker değişim nöbeti geçirmeye başladılar. Vücutlarındaki deliklerden dışarıya yeşil bir sıvı akmaya başladı, önce yavaşça sonra fişkırlarak. Teker teker herkes değişime uğruyordu. Bu tarihi bir an olmalıydı. Aynı anda bu kadar İmp'in değişime uğraması sık rastlanır bir şey değildi. Tabii ki başarı Abbot'ın hesabına yazılacaktı.

Vücut sıvılarının açığa çıkması İmpler'i daha da heyecanlandırdı. İmpler daha yüksek sesle ulumaya başlayınca yeşil sıvı daha hızlı fişkırmaya başladı. N°1, insanların çocukluktan yetişkinliğe ulaşabilmesi için yıllar geçmesi gerektiğini duymuştu. Oysa İmpler bunu birkaç saat içerisinde başarıyordu. Ve bu değişimin kimseye bir zararı olmuyordu.

Heyecanlı ulumalar yerini acı dolu inlemelere bıraktı. Kemikler uzadı, boynuzlar büküldü, yeşil sıvıyla kaplı uzuvlar büyümeye başladı. Havadaki koku o kadar kötüydü ki, N°1 kusmamak için kendini zor tutuyordu.

İmpler yere düşmeye başladı. Bir süre çırpındılar, sonra kendi sıvılarıyla mumyalandılar. Dev, yeşil böcekler gibi kozalanmışlardı. Sertleşen pis yeşil sıvı,

Rawley, “Ağlayacak mısınız?” diye sordu. Gözleri faltaşı gibi açıldı. “Bu kadarı çok fazla, Leon. Bir kadın gibi ağlayacak. Ben pes ediyorum.”

Abbot çenesini kaşıdı. “Ben bir şey deneyeyim.”

Abbot elini cebine soktu ve gizlice cebinden bir şey çıkarttı.

N°1, ah hayır, diye düşündü. Lütfen, hayır.

Abbot kolunu havaya kaldırdı, pelerini kolunu gizliyordu. Bir mini sahne. Deri pelerinin arasından oyuncak bir insan kafası açığa çıktı. Kuklanın başı, boyanmış kilden yapılmış tuhaf bir toptu. Geniş bir alnı ve kaba yüz hatları vardı. N°1 insanların bu kadar çirkin olmadığını düşünüyordu. Ama Şeytanlar'ın sanatsal yetenekleri çok gelişmemişti. Abbot kuklayı değiştirmekte zorlanan İmpler'in üzerinde sıklıkla kullanırdı. Tabii ki, N°1 daha önce de Taş Kafa ile karşılaşmıştı.

Kukla, “Grrr,” diye hırladı. Abbot kuklayı havada salladı ve seslendirmeye devam etti. “Grrr, benim adım Taş Kafa, ben bir Çamur Adamım.”

Nº1 zayıf bir ses tonuyla, “Merhaba, Taş Kafa,” dedi. “Nasılsın?”

Kuklanın elinde minik bir kılıç vardı.

“Nasıl olduğum önemli değil. Ben senin nasıl olduğuna merak etmiyorum, çünkü bütün Şeytanlar’dan nefret ediyorum. Onları evlerinden kovdum. Eğer geri dönecek olurlarsa hepsini öldüreceğim.”

Abbot kuklayı indirdi. “Şimdi kendini nasıl hissediyorsun?”

N°1, yanlış Şeytan'ın onursal liderimiz olduğu kanısındayım, diye düşündü. Ama yüksek sesle, "Eh, kızgın gibiyim," dedi.

78

Abbot gözlerini kırptırdı. "Kızgın mı? Gerçekten mi?"

N°1, "Hayır," diye itiraf etti. "Bir şey hissetmiyorum. Taş Kafa bir kukla, kuklayı oynatırken parmaklarınızı görebiliyorum."

Abbot kuklayı cebine soktu.

"Bu kadar, senden ümidi kestim N°1. Asla kitaptan kendine bir isim alamayacaksın."

Değişime uğrayanlara, Leydi Heatherington Smythe'in Çalışları'ndan bir isim verilirdi. İnsan dilini öğrenip bir insan ismi alırlarsa, Şeytanlar'ın insanlar gibi düşünmeye başlayacağına ve insanları daha kolay yeneceğine inanılırdı. Abbot, Çamur Adamlar'dan nefret ediyor olabilirdi, ama aynı zamanda onları takdir ediyordu. Ayrıca, Hybras'ta yaşayan herkesin Leon Abbot'ın getirdiği kitaptan bir isim alması, onursal liderin işini kolaylaştırıyordu.

Rawley, N°1'i kulağından kavradı ve oturduğu yerden sınıfın ön sıralarına doğru sürükledi. Yerdeki metal ızgara sığ bir pislik çukurunun üzerini kapatıyordu.

Otoriter bir ses tonuyla, "İşe koyul," diye emretti. "Ne yapman gerektiğini biliyorsun."

N°1 inledi. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Bu işi ilk kez yapmayacaktı. Duvardaki mandala asılı uzun demir çubuğu aldı ve çubuğu kullanarak ızgarayı yerinden kaldırdı. Koku kötüydü ama dayanılmaz değildi. Pisliğin yüzeyinde bir kabuk oluşmuştu. Kabuğun üze-

rinde böcekler geziniyor, minik ayakları sert kabuğun üzerinde takırdıyordu.

N°1 çukuru tamamen açığa çıkarttı ve en yakındaki sınıf arkadaşını seçti. Tamamen kozalandığı için seçtiği kişinin kim olduğunu anlaması mümkün değildi. Kozanın içindeki tek hareket, ağız ve burun kısımlarında açığa çıkan küçük kabarcıklardı. En azından, N°1 kabarcıkların ağız veya burundan çıktığını ümit ediyordu.

N°1 eğildi, kozayı yerde yuvarladı ve çukurun içine attı. Değişime uğrayan İmp kabuğu delerek aşağıdaki çamur tabakasının içine düştü, düşerken birkaç düzine böceği de beraberinde götürdü. Kabuk delinince koku daha da kötüleşti. N°1 pis kokunun üstüne sineceğini, günlerce üzerinden çıkmayacağını biliyordu. Diğerleri pis kokuyu gururla taşıyacak, ama N°1 utanç içerisinde etrafta dolaşacaktı.

Bu oldukça zor bir işti. Değişime uğrayan İmpler'in tamamı hareketsiz değildi. Bazıları kozalarının içinde çırpınıyordu. İki kez kozayı delen Şeytan pençeleri N°1'in bacaklarını sıyrıp geçti.

N°1 yüksek sesle inledi, Rawley veya Leon Abbot'ın kendisine yardım edeceğini ümit ediyordu. Ama ümidi yersizdi. İki Şeytan, öğretmen kürsüsünün başında Leydi Heatherington Smythe'in Çalıları'na göz gezdiriyordu.

Sonunda N°1 son sınıf arkadaşını da çukurun içine yuvarladı. İmpler çukurun dibinde üst üste istiflenmişti. Besleyici gübre, değişimlerini hızlandıracak ve değişimin eksiksiz olmasını sağlayacaktı. N°1 olduğu yere oturdu, nefes nefese kalmıştı.

Ne kadar şanslılar, diye düşündü. Boka battılar.

Nº1 arkadaşlarını kıskanmaya çalıştı. Ama çukurun yanında durmak bile midesini bulandırıyor. Kozalanmış İmpler'le birlikte gübrenin içine battığı düşüncesi daha da kötü hissetmesine yetti.

Nº1'in üzerine bir gölge düştü, gölge alevlerin etkisiyle dalgalandı.

Abbot, "Ah Nº1," dedi. "Her zaman bir İmp olarak kalacaksın ve asla bir Şeytan olamayacaksın. Seninle ne yapacağım?"

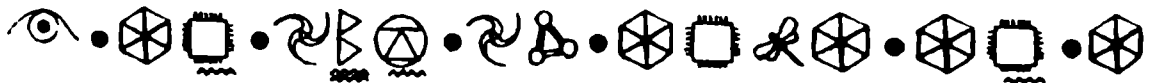
Nº1 ayaklarına baktı, gelişmemiş pençelerini yere vurdu.

"Efendi Abbot, siz ne düşünüyorsunuz? Az da olsa bir ihtimal yok mu?" Derin bir nefes aldı ve bakışlarını Abbot'ın üzerine odakladı. "Bir Cadı olamaz mıyım? Şişle neler yaptığımı gördünüz. Sizi utandırmak istemedim ama siz de gördünüz."

Abbot'ın yüz ifadesi hemen değişti. Birkaç saniye önce Nº1'e tepeden bakarken şimdi yüzünün rengi soldu.

Abbot, "Ben hiçbir şey görmedim," diye hırladı. Nº1'i ayağa kaldırdı. "Hiçbir şey olmadı, sen bir ucubesin. Şişin üzeri külle kaplıydı, başka bir şeyle değil. Değişim olmadı. Büyü yoktu."

Abbot, Nº1'i kendine doğru çekince, Nº1 adamın sivri dişleri arasına sıkışmış et parçalarını gördü. Konuşmaya başladığında sesi farklıydı. Sanki daha gürdü ve kalabalık bir koroyu andırıyordu. Bu sesi göz ardı etmek mümkün değildi. Büyülü müydü?

“Eğer bir Cadı olsaydın, akrabalarıyla birlikte öbür tarafta olman gerekirdi. En iyisi bu olmaz mıydı? Bir adım atar, boyut değiştirirdin. Sana söylediklerimi anlıyor musun Bücür?”

Nº1 başıyla onayladı, büyülenmiş gibiydi. Abbot’ın ne kadar tatlı bir sesi vardı. Bu ses nereden gelmişti? Diğer taraf, tabii ki, gitmesi gereken yer orasıydı. Bir İmp için küçük bir adım.

“Anlıyorum efendim.”

“Güzel. Konu kapanmıştır. Leydi Heatherington Smythe’in dediği gibi, ‘Acele etseniz iyi edersiniz genç beyefendi, Dünya bizi bekliyor.’”

Nº1 başıyla onayladı. Abbot’ın, sözlerinin onaylandığını görmek istediğini biliyordu. Ama beyninin içi de midesi kadar karıştı. Tüm yaşamı böyle mi geçecekti? Sonsuza kadar farklı olduğu için alay konusu mu olacaktı? Hiç ışık veya umut olmaksızın. Eğer geçiş yapmazsa...

Abbot’ın söylediği tek umuduydu. Geçiş yapmak. Nº1 kendini kraterin içine bırakmanın cazibesini daha önce hiç farketmemişti, ama şimdi sabırsızlanıyordu. Bir Cadı’ydı, buna şüphe yoktu. Ve bir yerde, insanların dünyasında, kendisi gibi biri daha vardı. Kendisini eğitebilecek bir ağabey.

Nº1, Abbot’ın uzaklaşmasını seyretti. Adanın bir başka yerinde güç gösterisi yapmaya gidiyor olmalıydı. Belki de dişilerle alay etmeye, Leon’un bir başka eğlencesi de buydu. Sonuçta, Abbot ne kadar kötü olabilirdi ki? Nº1’e geçiş yapma fikrini veren Abbot’ın kendisiydi.

N°1, burada kalamam, diye düşündü. Volkana gitmeliyim.
Bu düşünce zihnine iyice yerleşti ve birkaç dakika
içerisinde zihnindeki tüm düşüncelere galip geldi.

Volkana git.

Sahile vuran dalgalar gibi, bu düşünce zihnini dövüyordu.

Abbot'a itaat et. Volkana git.

N°1 dizlerindeki tozu silkeledi.

Rawley'nin duymaması için alçak sesle, "Biliyor musun?" diye fısıldadı. "Sanırım volkana gideceğim."

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM 4: GÖREVİMİZ TEHLİKE

MASSIMO BELLİNİ TİYATROSU, CATANIA, DOĞU
SİCİLYA

ARTEMİS Fowl ve koruması Butler, Sicilya'nın meşhur Massimo Bellini Tiyatrosu'nda, sahnenin sol tarafındaki özel localardan birinde yorgunluk atıyordu. Aslında Butler'ın yorgunluk attığını söylemek doğru

olmazdı. Gevşemiş görünse de daha çok, saldırıya geçmeden önce kaslarını rahatlatan bir kaplana benziyordu.

Butler, Sicilya'da, İspanya'da olduğundan daha mutsuzdu. En azından İspanya'ya yaptıkları seyahatten önce hazırlık yapmak için birkaç günü olmuştu. Ama bu seyahate çıkmadan önce meditasyon yapıp ruhunu dinlendirecek vakti bile olmamıştı.

Fowllar'ın Bentley'yi malikânenin önünde durur durmaz, Artemis aşağıya inip çalışma odasına geçmiş ve bilgisayarını açmıştı. Butler, Artemis'in odasına çe-

kilmesini fırsat bilmiş ve kendisine bir akşam yemeği hazırlamıştı. Marmelatlı tart, sarımsak soslu biftek ve böğürtlenli pasta.

Artemis kahvesini içtikten sonra bombayı patlatmıştı.

“Sicilya’ya gitmek zorundayız.” Kahve tabağının üzerindeki çikolatayı parmağıyla dürtüp, “Zaman büyüğü hesaplarımda bir devrim yarattım,” diye ekledi.

“Ne zaman yola çıkıyoruz?” Butler zihninde, adadaki bağlantılarını gözden geçirdi.

Artemis saatine baktı ve Butler inledi. “Saatine bakma, Artemis. Takvime bak.”

“Özür dilerim eski dostum. Ama zamanımız çok az. Bir sonraki geçişi kaçırmak istemem.”

“Ama uçaktayken altı hafta içerisinde bir başka geçiş olmayacağını söylemiştin.”

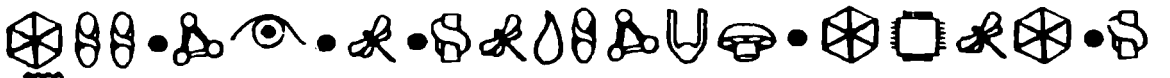
“Yanılmışım ya da Foaly yanılmış. Denklemden birkaç değişkeni gözden kaçırmışsınız.”

Artemis yol boyunca Butler’a sekizinci aileyle ilgili detayları anlattı.

“Göstermeme izin ver,” dedi. Gümüş tuzluğu tabağın üzerine koydu. “Varsayalım bu tuzluk Hybras olsun. Tabağım da bizim bulunduğumuz boyut. Ve senin tabağın da gitmek istediği yer: Limbo. Bu kadar uzakta mıyım?”

Butler isteksizce başıyla onayladı. Ne kadar onaylarsa, Artemis’in kendisine o kadar çok şey anlatacağını biliyordu. Ama kafasının içerisinde Kuantum Fiziği’ne yer yoktu.

“Şeytan Cadılar adayı A tabağından B tabağına taşımak istedi. Ama bunu mekânda değil zamanda yaptılar.”

“Tüm bunları nasıl biliyorsun?”

İrlandalı genç, “Peri kitabında yazıyor,” diye açıkladı. “Süslü ama detaylı bir açıklama.”

Artemis’in bahsettiği kitap Periler’in İncili’ydi. Emirler ve tarihi bilgiler içerirdi. Artemis yıllar önce Ho Chi Minh şehrinde sarhoş bir Peri’den kitabın bir kopyasını almıştı. Kitap paha biçilmez bir bilgi kaynağıydı.

Butler, “Kitapta grafikler ve tablolar olduğunu sanmıyorum,” dedi.

Artemis gülümsedi. “Hayır, gerekli bilgileri Foaly’den aldım. Ama bilgilerini benimle paylaştığından haberi yok.”

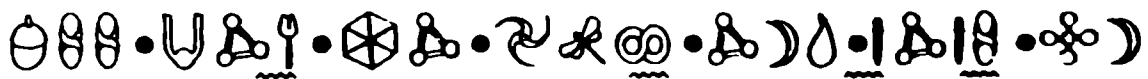
Butler şakaklarını ovaladı. “Artemis, Foaly’ye bulaşmaman konusunda seni uyarmıştım. Kopyalarını kullanmamız yeterince kötü.”

Foaly’nin kendisini izlediğini ve Artemis kopyalarından haberdar olduğunu biliyordu. Aslında benzerlerini Foaly’nin masrafa girmesi için açığa çıkartmıştı. Bir nevi şakaydı.

Artemis, “Oyunu ben başlatmadım,” dedi. “Foaly başlattı. Benim bilgisayarlarıma bağlanmaya çalıştığını farkettim. Bağlantıyı tersine çevirip Foaly’nin paylaştığı dosyalardan bir kısmına ulaştım. Dosyalar sınıflandırılmamıştı. Sadece birkaçı düzenlenmişti. Foaly LEP’ten ayrıldığından beri çok meşgul.”

Butler, “Foaly’nin dosyalarından ne öğrendin?” diye sordu.

“Büyüyle ilgili şeyler öğrendim. Aslında büyü bir enerji ve enerjiyi değiştirebilme yeteneği. Hybras’ı A

noktasından B noktasına taşıyabilmek için, Şeytan Büyücüler volkanın enerjisini kullanarak zamanda bir yarık, bir tünel açtı.” Artemis peçetesini burdu, tuzluğu içine yerleştirdi ve bir tabaktan diğerine transfer etti.

Butler şüpheli bir ses tonuyla, “Bu kadar basit mi?” diye sordu.

Artemis, “Pek sayılmaz,” dedi. “Aslında Büyücüler ellerindeki sınırlı kaynakla olağanüstü bir iş başardı. Volkanın gücünü, adanın büyüklüğünü ve adadaki her bir Şeytan’ın enerjisini hesaplamak zorundaydılar. Ayın aksi yöndeki çekimini de hesaba katmaları gerekiyordu. Büyünün kusursuz çalışmış olması bir mucize.”

“Bir yerde hata mı yaptılar?”

“Evet. Kitaba göre, Büyücüler volkanın gücünü kullandı ama açığa çıkan enerji çok fazlaydı. Gücü kontrol edemediler ve büyü çemberi bozuldu. Hybras ve Şeytanlar boyut değiştirdi ama Şeytan Cadılar uzaya saçıldı.”

Butler keskin bir ıslık öttürdü. “Büyük bir hata.”

“Hatadan da öte. Şeytan Cadılar’ın hepsi öldü ve geri kalan Şeytanlar Limbo’ya hapsedildi. Onları geri getirecek bir Cadı da olmadığı için sonsuza kadar sürececek bir büyüün esiri oldular.”

“Foaly gidip onları alamaz mı?”

“Hayır. Aynı koşulları yeniden yaratmak imkânsız. Bir kum fırtınasının ortasında bir kuş tüyünü kontrol ettiğini düşün. Tüyü belirli bir toprak parçasının üzerine indirmek istiyorsun ama indireceğin yerin nerede olduğunu bile bilmiyorsun. Nereye indireceğini bilsen bile,

Şeytan büyüleri ancak Şeytanlar tarafından kontrol edilebilir. Zaman büyüsunü yapanlar en güçlü Cadılardı.”

Butler, “Zor iş,” diye onayladı. “Söylesene, neden şimdi Şeytanlar bizim Dünyamızda ortaya çıkıyor?”

87

Artemis, işaretparmağını havada sallayarak Butler’ı uyardı. “Bu yeni bir şey değil. Şeytanlar her zaman eski yaşadıkları diyara ilgi duyar. Bu Ay’ın çekim gücünün ve dünyasal ışınımın doğal bir sonucudur. Bir Şeytan, ancak zaman tünelinin kendi diyarındaki ucunda ise geri çekilir. Kraterin ağzında olmalı ve üzerinde boyutsal çapa taşımamalı.”

Butler bilekliğini gösterdi. “Gümüş.”

“Bu doğru. Şimdi Dünya üzerindeki ışınımlar ve Ay’ın çekim gücü eskisine göre daha da fazla. Artan bir frekansla kritik seviyeye doğru gidiyor.”

Butler, Artemis’in söylediklerini anlamaya çalışıyordu. Ama bir dâhinin koruması olmak her zaman kolay değildi.

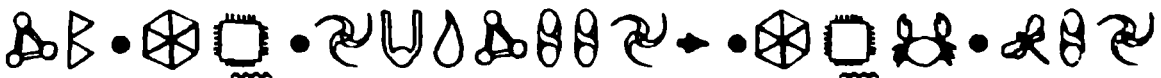
“Artemis, teknik detaylara girmeyeceğini düşünmüştüm.”

Artemis konuşmaya devam etti. Vaazın ortasında susmazdı.

“Bana biraz daha katlan eski dostum. Neredeyse bitmek üzere. Ve şimdi ani enerji değişimleri eskisine göre Foaly’nin düşündüğünden daha sık oluyor.”

Butler söz almak için işaretparmağını havaya kaldırdı. “Ah evet, ama Şeytanlar kraterden uzak kaldığı sürece bir sorun yok, değil mi?”

Artemis’in yüzü zafer kazanmışçasına aydınlandı. “Evet!” diye bağırdı. “Sen böyle düşünüyorsun, Foaly

de böyle düşünüyor. Ama zaman tüneline en son Şeytan'ın geçişinde denklemi sondan başa çalıştırdım. Bence zaman büyüğü bozuluyor. Tünel kendiliğinden yok oluyor.”

Artemis büktüğü peçeteyi genişletti. “Toplama sahası daha geniş ama esas önemli olan nereye açıldığı. Yakında Hybras'taki Şeytanlar'ın hiçbirisi güvende olmayacak.”

Butler gün gibi ortada olan soruyu sordu. “Tünel yok olursa ne olur?”

“Tünel yok olmadan önce Hybras'taki Şeytanlar'ın hepsi boyut değiştirecek, üzerlerinde gümüş olsa da, olmasa da. Tünel yok olunca bir kısmı Dünya'da, bir kısmı Ay'da açığa çıkacak. Geri kalanlar zamana ve uzağa saçılacak. Bir şeyden eminim, birçoğu hayatta kalamayacak. Hayatta kalanlar da, laboratuvarlara veya hayvanat bahçelerine konulacaktır.”

Butler kaşlarını çatı. “Holly'ye bunları anlatmalıyız.”

Artemis, “Evet,” dedi. “Ama henüz değil. Hesaplarımı doğrulamak için bir güne daha ihtiyacım var. Folye'ye kanıtlanmamış teorilerle gidemem.”

Butler, “Bundan eminim,” dedi.

Şimdi, Massimo Bellini Tiyatrosu'nda Butler'ın neden tiyatrodaki oldukları hakkında zayıf da olsa bir tahmini vardı. Eğer sahnede bir Şeytan açığa çıkarsa, Artemis haklı çıkacaktı. Bu durumda Peri halkının başının büyük belada olduğu onaylanacaktı. Eğer Periler'in baş beladaysa onlara yardım edebilecek tek kişi Artemis'ti. Butler bir başkasına yardım etmek için elinden geleni

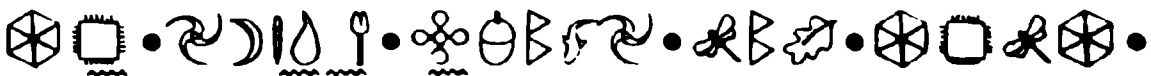
yaptığından Artemis ile gurur duyuyordu. Yine de görevlerini tamamlamak ve Fowl Malikânesi'ne geri dönmek için bir haftaları vardı. Çünkü yedi gün sonra Artemis'in ailesi Rhode Adası'ndan geri dönecekti. Sonunda, baba Artemis'in Rus mafyasının gemisi havaya uçtuğu zaman kaybettiği bacağının yerine yapay ve biyolojik yeni bir bacak takılacaktı.

Butler, kafasını uzatıp yüzlerce altın varaklı kemere ve Bellini'nin Norma'sını izleyen bin üç yüz seyirciye göz gezdirdi.

Koruma, "Önce bir Gaudi binası, sonra bu tiyatro," dedi. Locanın izolasyonu ve operanın yüksek perdeden gelen sesleri sayesinde, Butler'ın kelimelerini sadece Artemis duyabiliyordu. "Bu Şeytanlar sessiz sakın bir yerde açığa çıkmaz mı?"

Artemis fısıltıyla cevap verdi. "Kendini müziğe kap-tır ve gösterinin tadını çıkart. Vincenzo Bellini Opera-sı'nın locasında yer bulmanın ne kadar zor olduğunu bilmiyor musun? Özellikle de Norma'ya. Norma, kolo-ratür soprano ve dramatik gereksinimlerini bir araya getirir. Soprano mükemmeldir, sadece Callas ile muka-yese edilebilir."

Butler inledi. Belki sıradan insanlar için tiyatroda loca bulmak zordu ama Artemis trilyoner çevreci dos-tu Giovanni Zito'yu aramıştı. Sicilyalı, en iyi kalite iki şişe Bordeaux'ya karşılık locasını vermeyi kabul etmiş-ti. Buna şaşırmamak gerek. Artemis kısa süre önce Zi-to'nun su arıtma projesine on milyon euro bağışla-mıştı.

Bordeux için bir Sicilyalı? Artemis telefonda kıkırdadı. Kendinden utanmalısın.

90

Artemis, "Dikkatini sahneye odakla," dedi. Butler'ı daldığı düşüncelerden uyandırdı. "Bir Şeytan'ın, kraterden uzakta bir yerde bile olsa, üzerinde gümüş olmadan yakalanması zordur. Ama biri açığa çıkarsa filme alıp teorimin doğruluğunu Foaly'ye ispatlamak istiyorum. İnkâ edilemez bir kanıtımız olmazsa, Peri Konseyi asla harekete geçmez."

Butler içerisine bir kamera yerleştirilmiş saatini sahneye doğru odakladı. "Kamera hazır ama eğer senin için sorun olmazsa, kendimi müziğe kaptırmak istemiyorum. Senin güvenliğini sağlamak yeterince zor."

Bellini Tiyatrosu bir özel koruma için tam bir kâbus-tu. Birden fazla girişi ve çıkışı vardı, üstünün aranmasına izin vermeyen yüzlerce seyirci, arkasına bir keskin nişancının saklanması muhtemel yüzlerce altın kemer, tiyatro planında bile olmayan onlarca koridor ve kuytu köşe. Butler yine de Artemis'i korumak için elinden gelen her şeyi yaptığını düşünüyordu.

Tabii ki Butler'ın da öğreneceği gibi, bazı şeylere karşı korumaların da önlem alması mümkün değildi. Görünmez şeyler.

Artemis'in telefonu hafifçe titremeye başladı. Artemis gösteriler esnasında telefonlarını açık bırakan insanları her zaman kınardı. Ama bu telefon özeldi ve asla kapanmazdı. Bu, Holly Short'un verdiği Peri iletişim cihazıydı. Artemis daha sonra cihaza birkaç küçük eklenti yapmıştı.

Telefonun şekli ve büyüklüğü iki euroluk bir paraya benziyordu. Ortasında titreyen kırmızı bir kristal vardı. Kristal bir Peri omni-algılayıcıydı ve herhangi bir iletişim sistemine müdahale edebilirdi, buna insan bedeni de dahildi. Telefon, Artemis'in ortaparmağında gösterişli bir yüzük gibi duruyordu. Artemis yüzüğü çevirerek telefonun avucuna değmesini sağladı. Sonra orta üç parmağını kapattı, başparmağını ve serçe parmağını ileriye uzatarak elini bir telefona dönüştürdü. Algılayıcı, serçe parmağındaki titreşimleri kodlayacak ve ses dokusu olarak karşı tarafa iletilecekti. Aynı zamanda, kemikleri kullanarak arayanın sesini Artemis'in başparmağının ucuna iletilecekti. Artemis elini, başparmağı kulağına, serçe parmağı ağzına gelecek şekilde havaya kaldırdı.

Artemis hayali bir telefonla konuşuyor gibiydi.

“Holly?” dedi.

Artemis bir süre telefonda konuştu. Butler, Artemis'in elini indirip yüzüğü eski haline getirdiğini gördü.

Artemis sert bakışlarla Butler'a baktı. “Silahını çekme,” dedi.

Butler çoktan Sig Sauer'ine uzanmıştı.

Artemis, “Sorun yok,” dedi. “Burada birisi var. Bir dost.”

Butler elini silahından çekti. Kim olduğunu biliyordu.

Holly Short, Artemis'in yanındaki koltukta belirdi. Dizlerini karnına çekmiş, sivri kulakları siyah bir miğferle kapatılmıştı. Holly görünür spektruma geçerken,

miğferin siperliği parçalara ayrıldı ve kenarlara çekildi. Holly'nin varlığı tiyatronun karanlığı tarafından gizleniyordu.

Holly gülümseyerek, "Merhaba Çamur Adamlar," dedi. Fındık kabuğu rengindeki gözleri, İmp gözleri gibi, daha doğrusu Peri gözleri gibi parıldadı.

Butler alay edercesine, "Önceden aradığın için teşekkürler," dedi. "Kimseyi korkutmak istemiyorsun. Parıltı yok mu?"

Genelde Periler kendilerini büyüyle gizlediğinde, sadece hafif bir parıltı görünürdü. Holly'nin gelişi tamamen gizlenmişti.

Holly omzuna vurdu. "Yeni üniformam. Akıllı kapsüllerden yapıldı. Benimle beraber titreşiyor."

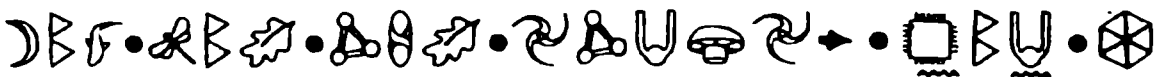
Artemis üniformayı inceledi, malzemedeki mikro kapsüllerin farkına vardı. "Foaly'nin tasarımı mı? Sekizinci Kısım ürünü."

Holly şaşkınlığını gizleyemedi. Artemis'in omzuna hafifçe vurdu. "Sen Sekizinci Kısım'ı nereden biliyorsun? Hiç kendimize ait sırrımız yok mu?"

Artemis, "Foaly beni izlememeliydi," diye cevap verdi. "İçeri giren bir yol varsa, dışarıya çıkan da vardır. Sanırım yeni işinden dolayı seni tebrik etmeliyim. Tabii Foaly'yi de." Holly'nin sağ gözündeki lense bakıp başıyla onayladı. "Şu anda bizi izliyor mu?"

"Hayır. Kendisinin bilmediği bir şeyi senin nasıl bildiğini öğrenmek istiyor. Ama görüntüleri kaydediyoruz."

"Sanırım Şeytanlar'dan bahsediyorsun."

“Sanırım.”

Butler ikilinin arasına girdi ve uzun süre devam edecek sohbeti yarıda kesti.

“Siz muhabbeti koyulaştırmadan samimi bir merhabaya ne dersiniz?” 93

Holly dev korumaya bakıp gülümsedi. Üniforması üzerindeki elektronik kanatları çalıştırdı ve Butler’ın göz hizasına yükseldi. Holly korumayı yanağından öptü ve kollarını Butler’ın başına doladı.

Butler miğfere dokundu. “Güzel parça. Yeraltı Polis Departmanı’nın kullandığı eski püskü şeylerden değil.”

Holly, “Hayır,” dedi. Miğferini çıkarttı. “Sekizinci Kısım’ın malzemeleri LEP’in standartının birkaç yıl ötesinde. Sanırım ödedikleri paranın karşılığını alıyorlar.”

Butler miğferi Holly’nin elinden aldı. “Eski bir askerin ilgisini çekecek bir şeyler var mı?”

Holly kol bilgisayarında bir düğmeye bastı. “Gece görüşüne bir bak. Gündüz kadar berrak. Esas zekice olan, filtrenin ışığa duyarlı olması. Artık kamera ışıkları yüzünden kör olmak yok.”

Butler takdir edercesine başıyla onayladı. Gece görüşünün tarihsel dezavantajı, askerlerin ani ışık parıltılarına karşı savunmasız kalmasıydı. Bir mum alevi bile, kısa süreli körlüğe sebep olabilirdi.

Artemis boğazını temizledi. “Özür dilerim, Yüzbaşı. Siz ikiniz gece boyunca bir miğfer için gözyaşı mı dökeceksiniz yoksa daha önemli konuları mı konuşacağız?”

Holly, Butler'a göz kırptı. "Efendin çağırıyor. Gidip ne istediğine baksam iyi olur."

Holly kanatları kapattı ve sandalyeye oturdu. Kollarını göğsünde birleştirdi ve Artemis'in gözlerine baktı.

“Pekâlâ, Çamur Çocuk. Seninim.”

“Şeytanlar. Şeytanlar hakkında konuşmamız lazım.”

Holly'nin gözlerindeki parıltı hemen kayboldu. “Neden Şeytanlarla bu kadar ilgileniyorsun, Artemis?”

Artemis, gömleğinin üstten iki düğmesini açtı ve göğsündeki kolyenin ucuna bağlı altın parayı gösterdi. Paranın ortasında yuvarlak bir delik vardı. Deliği açan, Holly'nin tabancasından çıkan lazerdi:

“Babamın hayatını kurtardıktan sonra bu parayı bana vermiştin. Sana ve halkına borçluyum. Bu yüzden sizin için bir şeyler yapmaya çalışıyorum.”

Holly ikna olmamıştı. “Genelde birisi için bir şey yapmadan önce bedelini belirlersin.”

Artemis başıyla onaylayarak suçlamayı kabul etti.
“Doğru. Doğruydun, ama değiştim.”

Holly, “Ve?” diye sordu.

“Foaly’nin gözden kaçırdığı bir şeyi farketmek çok güzel. Kazara olsa bile.”

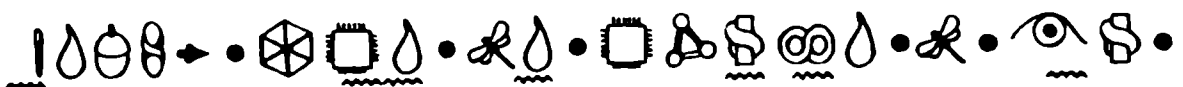
“Ve?”

Artemis iç geçirdi. “Pekâlâ. Bir başka faktör daha var.”

“Ben de öyle düşünmüştüm. Ne istiyorsun? Altın? Teknoloji?”

“Hayır, öyle bir şey değil.”

Artemis öne doğru eğildi. “LEP ile birlikte heyecan

verici maceralara çıkıp şimdi dünyanın bir parçası olamamak ne kadar zor, biliyor musun?”

Holly, “Evet,” dedi. “Biliyorum.”

95

“Dünyayı kurtarmak yerine her hafta geometri dersine giriyorum. Sıkıldım Holly. Zekâma meydan okuyan bir şey yok. Kitapta Şeytanlar bölümünü okuyunca, olayları etkilemeden yaşananlara dahil olmanın bir yolu olduğunu farkettilim. Sadece gözlem yapabilir ve belki de, Foaly’nin hesaplarını geliştirebilirdim.”

Holly, “Bunlar kitapta yok,” dedi. “Sadece gözlem yaptın değil mi? Kûlahıma anlat.”

Artemis elini havada sallayarak konuyu geçiştirdi. “Bilgisayarlara zararsız bir saldırı. Başlatan Sentordu. Sonrasında, Şeytanlar’ın açığa çıkacağı yerleri ziyaret etmeye başladım. Ama Barcelona’ya kadar bir şey olmadı. Bir Şeytan açığa çıktı ama yanlış yerde ve beklenenden daha geç. Ben şans eseri karşısına çıktım. Butler gümüşle beni bu boyuta bağlamasaydı, şimdi eski zamanlarda seyahat ediyor olabilirdim.”

Holly gülmemek için kendini zor tuttu. “Demek kör şanstı. Büyük Artemis, Foaly’yi şans eseri alt etti.”

Artemis yüzünü buruşturdu. “Sanırım ‘kör şans’ yerine ‘hesaplanmış şans faktörü’ dersek daha iyi olur. Her halükârda, çok da önemli değil. Hesapların üzerinden bir kez daha geçtim ve halkınız için felaketle sonuçlanabilecek bir gerçeğin farkına vardım.”

“Pekâlâ, anlat bakalım. Ama kısa cümlelerle. Bugün bilimsel açıklamalara doydum.”

Artemis, "Konu çok ciddi," diye tersledi. Ardından seyircilerin alkış sesi duyuldu.

96

Sesini alçaltarak, "Konu çok ciddi," diye tekrarladı.

Holly, "Neden?" diye sordu. "Yeni hesaplamaları bizimle paylaşacaksın ve Foaly ışık distorsiyon projektörleriyle önlemini alacak. Bu kadar basit değil mi?"

Artemis, "Pek sayılmaz," dedi ve arkasına yaslandı. "Eğer dört dakika içerisinde sahnede bir Şeytan ortaya çıkarsa bu, elinizde önlem alacak kadar çok projektör olmayacağı anlamına gelir. Eğer haklıysam ve zaman büyüsü bozuluyorsa, Hybras ve içindeki herkes kısa süre sonra boyut değiştirecek. Şeytanlar'ın büyük bir kısmı ölecek, ama geri kalanlar herhangi bir yerde, herhangi bir zamanda ortaya çıkabilecek."

Holly bakışlarını sahneye odakladı. Siyah saçlı bir kadın kendinden geçmiş bir şekilde, yüksek perdeden şarkısını söylüyordu. Holly, kadının dibinde bir Şeytan belirse bile bunu farkedip etmeyeceğini merak etti. Bugün bir Şeytan'ın açığa çıkmaması gerekiyordu. Eğer böyle bir şey olursa, Artemis her zamanki gibi haklı çıkacak ve Şeytanlar serbest kalacaktı. Bu durumda, Artemis Fowl ve Holly Short bir kez daha Dünya'yı kurtarmak için seferber olacaktı.

Holly, Artemis'e baktı. Artemis elindeki dürbünle sahneyi gözetliyordu. Eğer Peri halkını kurtarmak için bir insandan yardım istenecekse, Artemis bu iş için biçilmiş kaftandı.

Nº1 kayalıkları tırmanarak volkanın ağzına doğru ilerledi. Yol boyunca yanından birkaç Şeytan geçti ama hiçbirisi kendisiyle konuşmadı. Aslında yürürken yanlışlıkla çarptığı Hadley Shrivelington Basset, Nº1 için bir ağaç kabuğunun üzerine harita bile çizmişti. Nº1 eğer boyut atlamayı başarırsa, kimsenin kendisini özleyeceğini düşünmüyordu. Şeytanlar ok talimi sırasında kullandıkları hedefleri ortadan kaybolursa onu Nº1'den daha çok özlerdi. Kendisine gülümseyen ve kırmızı dövmeleri olan dişi Şeytan hariç. Dişiler bölümünde yaşayan Şeytan belki de kendisini özlerdi. Nº1, ortadan kaybolursa kendisini özleyecek tek yaşayan varlıkla bir tek kelime bile konuşmadığını düşününce olduğu yerde donup kaldı.

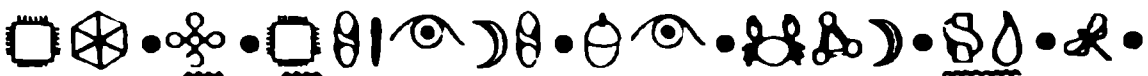
Yüksek sesle inledi! Ne kadar kötü bir durumdaydı!

N^o1 son uyarı mesajının da yanından geçti. Bu, bir mızrağın ucuna saplanmış kan kırmızısı bir kurt kafasıydı.

Nº1 uyarı sembolünün yanından geçerken, “Bu ne anlama geliyor?” diye düşündü. “Bir mızrağın ucunda kurt kafası. Bu akşam barbekü var, kurdunuzu da yanınızda getirin.”

Barbekü. Leydi Heatherington Smythe'ten başka bir kelime.

N°1, uçurumun kenarına oturdu ve kalçasını sallayarak kuyruğuna yer açtı. Yüzlerce metre yukarıdan, fokurdayan volkanın içine atlamadan önce po-

posunu rahat ettirmesi gerekiyordu. Tabii ki boyut değiştirmezse lavlar tarafından yutulacaktı. Hayır, muhtemelen dūřerken kayalıklara çarpacak ve sonra lavlar tarafından yutulacaktı. Ne kadar eğlenceli bir durum.

N°1 oturduğu yerden kraterin sivri uçlu ağzını ve uyuyan bir devin nefesi gibi gökyüzüne yükselen duman bulutlarını görebiliyordu. Zaman büyüsünün doğası sayesinde, sanki Hybras hl Dünya'nın geri kalanına bağlıymış gibi, her şey olması gerektiği gibiydi. Altında toprak olmamasına rağmen volkan hl fokurduyor ve ara sıra gökyüzüne alevler saçıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, N°1'in kararlılığı gittikçe azalıyordu. Kozalanmış sınıf arkadaşlarını pis bir çukurun içine yuvarlarken, boyutlar arası geçişe olanak sağlayan bir kraterin içine atlamak cazip görünebilirdi. Pis kokulu çukurun başındayken işlerin daha kötüye gidemeyeceğini düşünmüştü ve Abbot'ın sesinde karşı koyulmaz bir şeyler vardı. Ama şimdi, uçurumun kenarında, her şey sınıftaki kadar berrak değildi. En azından hayattaydı ve kraterin volkanın midesine inip inmediğinden emin değildi. Kraterin içine atlayan şeytanlar'ın hiçbiri canlı geri dönmemişti. Ama bir kısmı geri dönmüştü, bazıları bir buz tabakasının içindeydi, bazıları feci şekilde yanmıştı ama hiçbiri onursal liderleri gibi canlı ve sağlıklı değildi., N°1, Abbot'ı düşündüğü zaman -nedendir bilinmez- aklına, Leon'un emriyle çektiği acılar değil, karşı koyul-

maz ses tonuyla kendisine boyut değiştirmeyi tavsiye edişi geliyordu.

Ay deliliği. Sorunun temeli buydu. Şeytanlar Ay'ın çekim gücüne karşı koyamazdı. Ay şarkılar söyler ve Şeytanlar'ın kanlarındaki parçacıkları harekete geçirirdi. Geceleri Ay'ı hayal eder, yokluğunda dişlerini bilerlerdi. Hybras'ta vakit ne olursa olsun, Şeytanlar ara sıra durup eskiden Ay'ın olduğu yere doğru bakardı. Bu, Şeytanlar'ın doğasında vardı. Organizmalarının bir kısmı atomik seviyede Ay'a aitti.

Kraterin ağzında zaman büyüünün izleri hâlâ vardı. Dağın tepesindeki büyüülü sis tabakası, üzerinde gümüş olmadan kendisine yaklaşan her Şeytan'ı alıp götürüyordu. Büyünün içerisine kodlanan Ay şarkısı Şeytanlar'ı çağırıyor, onlara beyaz ışık ve yerçekimsiz bir ortam vaat ediyordu. Donuk uzantılar tarafından zihni ele geçirilen bir Şeytan, kratere ulaşmak için elinden gelen her şeyi yapardı. Büyü ve Ay çılgınlığı Şeytanlar'ın atomlarındaki enerjiyi harekete geçirir ve yörüngedeki tüm elektronları ateşlerdi. Moleküler yapıyı değiştirir, Şeytan'ı zamanın ve uzayın içerisine çekerdi.

Ama bu seyahatin Dünya'da sonlanacağını söyleyen sadece Abbot'tı. Tünelin diğer ucu Ay'a da çıkabilirdi. Çünkü Şeytanlar, yüzeyinde hiçbir şeyin yaşayamadığını bilse bile Ay'ı da, Dünya kadar çok severdi. Eskiler, 'sprite'ların Ay'a kadar uçamadığını ve uçmaya çalışanların kanatlarının donduğunu söylerdi. Donmuş kanatlar ve mavi bir yüzle fırıl fırıl dönerek Dünya'ya düşerlerdi.

Nedendir bilinmez, N°1 bugün seyahate çıkmayı, Ay'ın kendisini krater'e çekmesini ve bir Cadı'nın yaşadığı boyuta göndermesini istiyordu. Garip güçlerini nasıl kullanacağını kendisine öğretebilecek birinin yanına gitmeyi arzuluyordu. Ama kendi kendine bunu yapacak cesareti olmadığını itiraf etti. Kendisini kraterin içine atamazdı. Çukurun tabanı, kendisini Ay'ın çağırdığını düşünen Şeytanlar'ın cesetleriyle doluydu. Volkanın kendisini gerçekten çağırıp çağırmadığını bilmenin bir yolu var mıydı? Yoksa kendisi çağırıldığına inanmak mı istiyordu?

N°1 yüzünü ellerinin arasına aldı. Okula geri dönmekten başka çaresi yoktu. Çukurun içindeki İmpler'in döndürülmesi gerekiyordu, yoksa derileri üzerinde siyah izler kalırdı.

N°1 iç geçirdi. Bu umutsuz seyahate ilk çıkışı değildi. Ama bugün, bu seyahati tamamlayabileceğinden emindi. Abbot'ın söyledikleri hâlâ zihninde yankılanıyordu. Kendisini kraterin içine bıraktığını hayal edebiliyordu. Neredeyse.

N°1 kolundaki gümüş bilekliğe baktı. Bilekliği çıkartıp ortadan kaybolmak ne kadar da kolay olurdu.

Kafasının içinde bir ses, Çıkart onu, küçük dostum, dedi. Çıkart ve bana gel.

N°1 sesi duyunca şaşırmadı. Aslında bu bir sestense çok bir histi. Kelimeleri dile getiren kendisiydi. Çoğunlukla kafasının içindeki hayali karakterlerle konuşurdu

çünkü konuşacak kimsesi yoktu. Ayakkabı ustası Flam-bard, evde kalmış Leydi Bonnie ve dedikodu kazanı Bo-okie.

101

Ama bu ses yeniydi ve daha güçlüydü.

Gümüßsüz birkaç saniye ve yeni Dünya senin olacak.

Nº1 alt dudağını ısırdı. Bilekliği kısa süreliğine de olsa çıkartabilirdi. Bunun ne zararı olabilirdi ki? Kraterin dibinde değildi ve büyü nadiren bu kadar uzağa tırmanırdı.

Bir zararı olmaz. Çıkart.

Nº1 bu saçma sapan fikre saplandı. Bilekliği çıkartmak, kraterin içine atlayacak cesareti olduğu günün bir provasını yapmak anlamına geliyordu. Parmaklarını bilekliğin üzerinde gezdirdi, üzerindeki semboller göğsündekilerin aynısıydı. Bilekliğin tılsımı Ay'ın çekim gücüne karşı koyuyordu. Bilekliği çıkartmak gücü tersine çevirmek ve Ay tarafından çekilmek anlamına geliyordu.

Çıkart ve gücü tersine çevir.

Nº1'in parmakları bilekliğin kenarında gezindi. Kendinden geçmişti, sanki bir hayal dünyasındaydı. Zihninin içinde yeni bir ses açığa çıktı.

Sen ve ben bir olacağız. Işığım la yıkanacaksın.

Nº1, ışıkla yıkanmak, diye düşündü. Yeni ses etkileyiciydi, Bookie bu durumdan hoşlanmayacaktı.

Çıkart bilekliği, küçük dostum.

N°1 parmaklarının bilekliği çekiştirdiğini farkettil. Ne kadar istese de, kendine hâkim olamıyordu.

Aniden gerçeğın farkına vardı. Ay deliliğı. Bu kadar uzakta. Nasıl olabilir?

İçinden bir parça, gerçeğın farkındaydı. Belki de, Cadı güçlerine sahip olan parçası.

Zaman büyüsü bozuluyor. Kimse güvende değil.

N°1 boyut çapası olan bilekliğın parmaklarının arasından kayıp yere düştüğünü gördü. Her şey sanki ağır çekimdeydi, gümüş parıldadı ve su yüzeyi gibi dalgalandı.

N°1 tüm bedeninin karıncalandığını hissettil. Sanki vücudundaki her bir atom enerjiyle doluyor ve gaz formuna geçiyordu. Bunun aslında acı vermesi gerekirdi ama beden bu hücresele zarara nasıl tepki vereceğini bilemiyor ve sadece hafif bir karıncalanma hissediyordu.

N°1'in çığlık atacak zamanı yoktu. Kendini binlerce minik ışık kaynağının ortasında buldu. Işıklar birbirine kenetlendi ve bir başka boyuta açılan tüneli oluşturdu. Birkaç saniye sonra, yerdeki gümüş bileklikten başka, N°1'in az önce Hybras'ta olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu.

Birileri N°1'in yokluğunu farkedene kadar uzun zaman geçecek ve kimse İmp'i aramaya çıkmayacaktı.

Artemis Fowl'u gören, tiyatroda sadece opera için bulunduğunu düşünürdü. Bir elinde dürbünü sahneyi inceliyor, diğer eliyle müziğin ritmine eşlik ediyordu. 103

Artemis, "Maria Callas, Norma'da yeni çıgırlar açmıştır," dedi. Holly başıyla onayladı, sonra Butler'a bakıp gözlerini devirdi. "Ama bir itirafta bulunacağım. Aslında Montserrat Caballé'i tercih ederim. Yetmişlerde sahnede idi. Tabii ki ben sadece kayıtlarını dinledim. Ama bana göre, Caballé'in performansı daha iyiydi."

Holly, "Gerçekten mi?" diye sordu. "Anlattıklarını önemsemeye çalışıyorum Artemis. Ama şişman kadın şarkısını söyledikten sonra her şeyin biteceğini düşünüyordum ama gösteri hâlâ devam ediyor."

Artemis dişlerini açığa çıkartarak gülümsedi. "Senin sorunun Wagner ile."

Butler operayla ilgili sohbete katılmadı. Korumaya göre opera, göz ardı edilmesi gereken bir başka değışkendi. Sahneyi izlemek yerine, Holly'nin yeni miğferindeki gece görüş filtresini denemeye karar verdi. Eğer gerçekten ışıık kaynaklarının yanında göz kamaştırmıyorsa, Artemis'ten kendisine bir miğfer edinmesini isteyebilirdi.

Holly'nin miğferinin Butler'ın kafasına oturmadığını söylemeye gerek yok. Aslında ancak yumruğına geçecek büyüklükteydi. Bu yüzden Butler miğferin sol ka-

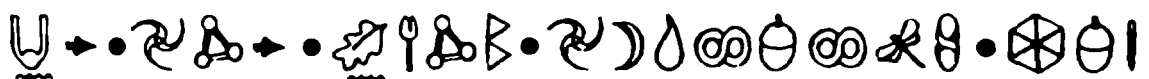
nadını açtı ve miğferi yanağına yapıştırıp gözlerini kısarak filtreden baktı.

Etki muhteşemdi. Filtre mükemmel bir biçimde binadaki ışığı dengeliyordu. Işığı azaltıp arttırarak, bina-
daki herkesin aynı tonlarda görünmesini sağlıyordu. Sahnedekiler yeni bir makyaja bulanmış gibiydi ve lo-
cadakilerin gizlenecek gölgeleri yoktu.

Butler localara göz gezdirdi ve bir tehlike olmadığı-
nı farkedince rahatladı. Birbirlerinin elini tutanlar ve
öpüşenler gördü ama görünürde bir tehlike yoktu. Ama
ikinci seviyedeki localardan birinde, sahnenin hemen
yanında tiyatro için özel kıyafetlerine bürünmüş sarı
bukleli bir kız vardı.

Butler, kızı Barcelona'da olay mahallinde gördüğünü hatırladı. Ve şimdi de burada? Rastlantı? Böyle bir şey olamazdı. Korumanın deneyimlerine göre bir kişiyle birden fazla kez karşılaşırsanız bunun iki anlamı olabilir. Ya takip ediliyorsunuz, ya da aynı şeyin peşinde-siniz.

Butler locaya göz gezdirdi. Kızın arkasında iki adam vardı. Biri ellili yaşlarda, koca göbekli, pahalı takım elbiseli bir adamdı. Cep telefonu kamerasıyla gösteriyi kaydediyordu. Bu adamı Barcelona'da görmüştü. İkinci adam muhtemelen bir Çinli'ydi ve diken diken saçları vardı. Bacağındaki yara tam olarak iyileşmemiş olmalıydı çünkü koltuk değneğiyle ayakta duruyordu. Adam aniden değneği havaya kaldırdı, dibindeki lastiği çıkarttı ve bir tüfek gibi omzuna aldı.

Butler hemen Artemis ile adamın atış sahası arasına geçti. Değnek Artemis'e değil, sahneye doğru çevrilmişti. Sopranonun bir metre yanına, Artemis'in Şeytan'ın ortaya çıkacağını tahmin ettiği yere odaklanmıştı.

Alçak sesle, "Holly," dedi. "Kalkanlarını açmalısın."

Artemis dürbünü indirdi. "Sorun mu var?"

Butler, "Belki," diye cevap verdi. "Bizim için değil. Sanırım Şeytanlar'ın nerede açığa çıkacağını bilen sadece biz değiliz. Gözlemlemeyi değil başka şeyler yapmayı da planlıyorlar."

Artemis iki parmağıyla çenesine vurdu, hızlı düşünmeye çalıştı. "Nerede?"

"İkinci seviye. Sahnenin yanı. Sahneye doğrultulan bir silah var. Sıradan bir silah değil. Belki modifiye edilmiş bir silahtır."

Artemis öne eğildi ve bakır parmaklıklara tutundu. "Şeytan ortaya çıkarsa canlı ele geçirmek istiyorlar. Bu durumda, insanların dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyaçları var."

Holly ayağa kalktı. "Ne yapabiliriz?"

Artemis, "Onları durdurmak için bir şey yapamayız," dedi. Kaşları çatıldı. "Eğer karışırsak, planlarını bozabiliriz ve herkes Şeytan'ı görür. Eğer bu insanlar burada olacak kadar zekiye planları kusursuz olmalı."

Holly miğferi aldı ve kafasına geçirdi. Hava yastıkları devreye girerek miğferi başına oturttu. "Bir Peri'yi kaçırmalarına izin veremem."

Artemis, “Başka şansın yok,” dedi. Başkalarının kendisini duyma ihtimaline rağmen yüksek sesle konuşmuştu. “En iyi ihtimalle hiçbir şey olmaz ve Şeytan açığa çıkmaz.”

Holly kaşlarını çatı. “Kaderin insanların karşısına en iyi senaryoyu çıkartmadığını benim kadar sen de bilirsin. Kötü şans konusunda benim kadar uzmansın.”

Artemis kıkırdayarak güldü. “Tabii ki haklısın. En kötü ihtimalle, bir Şeytan açığa çıkar ve silahla etkisiz hale getirilir. Biz olaya müdahale edersek karışıklıkta Şeytan’ı polisler yakalar ve hepimiz hapse gireriz.”

“Bu hiç iyi olmaz. Oturup beklemek daha mantıklı.”

“Butler ve ben oturup bekleyeceğiz. Sen şuraya git ve mümkün olduğunca görüntü almaya çalış. Ve bu insanlar gidince sen de peşlerinden git.”

Holly kanatlarını çalıştırdı. Kanatlar iki yana açıldı ve uçuş bilgisayarı devreye girince üzerleri mavi bir ışıkla parıldadı.

Holly ortadan kaybolurken, “Ne kadar zamanımız var,” diye sordu.

Artemis saatine baktı.

“Acele etmelisin,” dedi. “Zamanımız kalmadı.”

Holly seyircilerin üzerine uçtu, eldivenin başparmağı içine monte edilmiş joystick yardımıyla kanatlara yön verdi. Görünmez olarak insanların üzerinde ha-

vada asılı kaldı. Miğferindeki filtreler yardımıyla, sahnenin yanındaki locanın içindekileri görebiliyordu.

Artemis yanıliyordu. Bu deliliği durduracak zaman vardı. Tek yapması gereken silahın hedefi şaşırmasını sağlamaktı. Şeytan asla bu boyuta demir atamaz ve Sekizinci Kısım bu insanların izini sürebilirdi. Silahı elinde tutan adamın motor fonksiyonlarını kaybetmesi için elektrikli sopasıyla koluna hafifçe dokunması yeterli olurdu. Bu esnada Şeytan açığa çıkar ve kaybolurdu.

Sonra Holly yanmış ozon kokusunu aldı ve kolunda bir sıcaklık hissetti. Artemis haklıydı. Birisi geliyordu. Vakit yoktu.

N°1 sahnenin ortasında belirdi. Seyahat sırasında işaretparmağının bir kısmını ve hafızasının birkaç gigabitlik kısmını kaybetmişti. Ama kaybolan kötü anılardı ve ellerini kullanmakta hiçbir zaman iyi olmamıştı.

Maddesel formu yitirmek acı verici bir süreç değildi ama yeniden maddesel form almak keyif vericiydi. Beyin vücudun temel parçalarını yeniden hissettiği için o kadar mutluymuş ki, mutluluk endorfinleri salgıliyordu.

N°1 işaretparmağının olduğu yerdeki yumruya baktı.

“Bak,” dedi. “Parmağın yok.”

Sonra insanları farketti. Bir grup insan yana yana sı-

Artemis locasından olan biteni seyretti. Plan pahalı bir Tunus halısı gibi düzgünce gözler önüne serilirken, dudaklarının köşesinde bir takdir gülümsemesi belirdi. Bu işin arkasında her kim varsa iyiydi. İyiden de fazlası, belki bir kan bağları vardı.

Artemis, Butler'a, "Kameranı sahneye odakla," dedi. "Holly kendi başının çaresine bakar."

Butler, Holly'nin bulunduğu tarafa bakmak istiyordu ama esas yeri Artemis'in yanıydı. Sonuçta Yüzbaşı Short kendi başının çaresine bakabilirdi. Saatinin lensini sahneye odakladı. Saniyenin binde birini bile kaçırırsa Artemis bu durumdan hoşnut olmazdı.

Sahnede opera neredeyse sona ermişti. Norma Polli-one'yi üst üste yığılmış kütüklere doğru götürüyordu, her ikisi de yakılacaktı. Tüm gözler kadının üzerindeydi. Peri dramasının farkında olanlar dışında.

Müzik zengin ve hoştu, tiyatroda yaşanacaklara eşsiz bir arka plan müziği sağlıyordu.

Her şey sahnenin sağ tarafında bir elektriklenme ile başladı. Eğer beklemiyorsanız farkedeceğiniz türden bir şey değildi. İzleyicilerden bazıları parlaklığın farkına varsa da paniğe kapılmadı. Bir ışık kaynağı veya modern tiyatro yönetmenlerinin kullandıkları özel efektlerden biri olabilirdi.

Artemis, demek ki, diye düşündü. Parmak uçları heyecandan karıncalandı. Bir şey geliyor. Yeni bir oyun başlıyor.

Parıldayan mavi ışıkların ortasında bir şekil belirme-ye başladı. Garip, insana benzer bir form açığa çıktı. Öncekinden daha küçüktü ama bir Şeytandı. Bir ışık yansıması olmadığı apaçık ortadaydı. Şekil, önce bir hayalet gibi şeffaftı, sonra saydamlığı kayboldu ve maddeleşti.

Artemis, şimdi, diye düşündü. Bu boyuta çapalayın ve etkisiz hale getirin.

Tiyatronun karşı tarafındaki gölgelerin arasından ince bir çubuk açığa çıktı. Bir pat sesi duyuldu ve çubukun ağzından minik bir ok fırladı. Artemis okun nereye gittiğine bakmadı. Hedefin yaratığın bacağı olduğunu biliyordu. En iyisi bacağa nişan almaktı. İyi bir hedef ve ölümcül olmayacak bir yara. Gümüş ucu olan, üzerine bayıltıcı bir karışım sürülmüş bir ok.

Yaratık, iletişim kurmaya çalıştı ve el kol hareketleri yaptı. Artemis ışığın ortasındaki şeklin farkına varan izleyicilerden birkaçının nefesini tuttuğunu duydu.

Pekâlâ. Bu boyuta çapaladınız. Şimdi insanların dikkatini dağıtmanız lazım. Tehlikeli olmayacak ama göz alıcı ve yüksek sesli bir şey. Eğer zarar gören olursa bir soruşturma başlatılır.

Artemis bakışlarını Şeytan'a odakladı. Gölgelerin içinde hareketsiz duruyordu. Opera dördüncü perdenin kreşendosuna doğru ilerliyordu ve neredeyse herkes sopranonun sesine odaklanmıştı. Neredeyse tüm gözler. Ama operada her zaman canı sıkılmış insanlar

olurdu, özellikle de dördüncü perdenin sonlarına doğru. Sıkılan gözler salona göz gezdirir, ilgilerini çekecek bir şey arardı. Gözler, eğer dikkatlerini dağıtan bir şey olmazsa sahnenin ortasındaki küçük Şeytan'ı farkedebilirdi.

Artemis bunları düşünürken, sahnenin üzerindeki lambalardan biri yerinden çıktı ve kablosunun ucunda perdeye doğru savruldu. Çarpma gürültülü ve göz alıcıydı. Lamba patladı, sahnenin ve orkestranın üzerine cam parçaları yağdı. Lambanın teli magnezyum bir parlaklığa bürünerek neredeyse herkesi kör etti. Sahneye bakan herkesin gözü kamaştı.

Orkestranın üzerine camlar yağınca, müzisyenler paniğe kapıldı ve yeşil odaya doğru kaçarak müzik aletlerini de beraberlerinde götürdü. Tellerin ciyaklaması ve ritmi bozulan davul sesleri, Bellini'nin başyapıtını mahvetti.

Artemis takdir edercesine, akıllıca, diye düşündü. Lamba patladı ve parçaları etrafa saçıldı. Sağa sola kaçışan orkestra da cabası.

Artemis tüm bunları göz ucuyla görüyordu. Bakışları aslında gölgelerin ardındaki gizli Şeytan'ın üzerine odaklanmıştı.

Eğer ben olsaydım, diye düşündü. Butler'dan yarattığı kara bir çuvala sokmasını ve sahneden uzaklaştırmasını isterdim. Tiyatroda lamba değiştirilene kadar biz feribotla Ravenna'ya doğru yola çıkmış olurduk.

Sahne de olanlar az da olsa farklıydı. Şeytan'ın altında bir kapak açıldı ve Şeytan hidrolik platformda gözden kayboldu.

Artemis hayranlıkla başını iki yana salladı. Mükemmel. Gizemli rakipleri tiyatronun bilgisayar sistemine girmiş olmalıydı. Şeytan açığa çıkınca, uygun kapağa açılma komutu vermiş olmalıydılar. Aşağıda birinin Şeytan'ı götürmek için hazır beklediği belliydi.

Artemis parmaklıklara tutunup aşağıya göz gezdirdi. Işıklar yeniden yanınca seyirciler gözlerini ovuşturdu ve kısık sesle bir şeyler mırıldandı. Kimse Şeytan'dan bahsetmiyordu. Kimse parmağıyla işaret edip çılgılık atmıyordu. Artemis, az önce mükemmel bir planın kusursuz bir biçimde yürürlüğe konmasına şahit olmuştu.

Artemis tiyatronun karşı tarafındaki locaya baktı. Üç kişi sakın bir biçimde ayakta dikiliyordu. Ayrılıyorlardı. Şov sona ermiş, artık gitme zamanı gelmişti. Kızı ve iki korumasını Barcelona'dan hatırlıyordu. Zayıf adamın bacağındaki yara iyileşmiş gibiydi, koltuk değneklerini şimdi elinde tutuyordu.

Kızın yüzünde kendinden hoşnut bir yüz ifadesi vardı, başarılı bir görevden sonra Artemis'in yüzünde beliren ifadenin aynısıydı.

Artemis çok şaşırdı. Kız ekibin beyni.

Kızın kendininkine benzer gülümsemesi Artemis'in ilgisini çekti. İki adım geriden gitmeye alışkın değildi.

Kız zafer kazandığına inanıyor olmalıydı. Bu savaşı kazanmış olabilirdi ama henüz her şey bitmemişti.

Bu kıza dişli bir rakip gerek, diye düşündü.

113

Yavaş bir ritimle el çırpı.

“Bravo,” diye bağırdı. “Bravo, ragazza!”

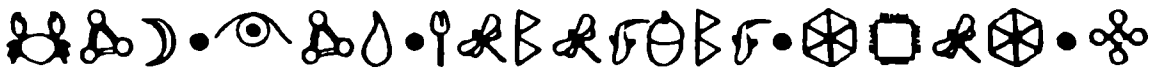
Artemis'in sesi tüm tiyatrodan yankılandı. Kızın gülümsemesi yüzünde donup kaldı ve gözleri sesin kaynağını aradı. Birkaç saniye sonra aradığı kişiyi buldu ve Artemis ile göz göze geldi.

Artemis kendisini ve korumasını görünce kızın korkmasını ümit ettiyse de yanılmıştı. Kızın yüz ifadesine şaşkınlık izleri düştüğü belliydi ama başıyla asilzade bir selam verdi ve el salladı. Kız ayrılmadan önce iki kelime söyledi. Mesafe kızın ne dediğini duymak için çok uzaktı ama Artemis dudak okumayı bilmiyor olsa bile kızın ne dediğini kolayca anlayabilirdi.

Kız, Artemis Fowl, dedi. Başka bir şey söylemedi. Bir oyun başlamak üzereydi. Buna şüphe yoktu. Ne kadar ilgi çekici.

Sonra komik bir şey oldu. Artemis'e ayak uyduran izleyiciler alkış tutmaya başladı. Tedirgin el çırpımlar yerini muazzam bir gürültüye bıraktı. Herkes ayağa kalktı ve oyuncular alkışladı. Şaşkın oyuncular sahneye dönüp seyircileri selamladı.

Artemis birkaç dakika sonra lobiye doğru ilerlerken, seyircilerden bazılarının operanın beklenmedik son sahnesi hakkında konuştuklarını duyunca gülümsedi. İzleyicilerden biri patlayan lambanın Norma'nın kayan

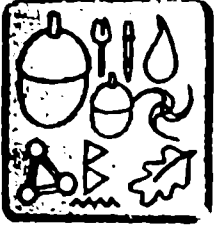
yıldızına işaret ettiğini söyledi. Bir diğeri itiraz etti. Lamba, Norma'nın yakılacağına ilişkin modernize bir betimlemeydi.

114

Artemis seyircilerin arasından çıkışa doğru ilerlerken, ya da patlayan bir lamba sadece patlayan bir lambadır, diye düşündü.

BÖLÜM 5: TUTSAK

SEKİZİNCİ Kısım Yüzbaşı Holly Short Şeytan'ı kaçıranları Land Rover Discovery'ye kadar takip etti. Tutsak, çadır bezi bir çuvaldan geniş bir golf çantasına aktarılmış ve üzerine birkaç golf sopası yerleştirilmişti. Kurnazca bir plandı. Üç yetişkin erkek ve bir genç kız. Holly, genç kızın da işin içinde olduğunu anlayınca çok şaşırmadı. Sonuçta Artemis Fowl da genç bir delikanlıydı ama boyundan büyük işlere burnunu sokabiliyordu.

Land Rover bir Hertz araba kiralama servisine iade edildi. Grup, birinci sınıf yataklı bir kompartıman ile batı sahiline doğru trenle yola çıktı. Trenle seyahat etmek mantıklıydı. Golf çantasını bir X-ray cihazından geçirmeye gerek yoktu.

Holly de X-ray cihazlarından veya herhangi bir insan yapımı güvenlik cihazından korkmuyordu. Sekizinci Kısım'ın özel Parıltılı Üniforması, insanların cihazlarla algılayabileceği bir malzemedен yapılmamıştı. Üniformalı bir Peri'yi bulmanın tek yolu, yanlışlıkla

kafasına bir taş atmaktı. Bu durumda bile, görünmez patırtının kaynağını bulmak kolay olmazdı.

116

Holly kompartımana girdi ve kızın üzerindeki bagaj rafının üzerine tünedi. Aşağıda, üç adam golf çantasını bir masanın üzerine aldı ve çantaya sanki, sanki içinde bir Şeytan varmış gibi baktı.

Üç adam ve bir kız. Etkisiz hale getirilmeleri kolaydı. Neutrino'suyla etkisiz hale getirir ve zihin silme işlemi için Foaly'den teknik bir ekip isterdi. Holly Şeytan'ı kurtarmak için sabırsızlanıyordu, sadece birkaç saniyesini alırdı. Holly'yi tek durduran kafasının içindeki seslerdi.

Seslerden biri Foaly'ye, diğeri Artemis'e aitti.

Foaly, "Konumunu koru Yüzbaşı," demişti. "Bu işin nereye kadar gideceğini görmeliyiz."

Sekizinci Kısım, Şeytan'ın kaçırılmasından beri Holly'nin göreviyle ilgilenmeye başlamıştı. Foaly miğferle, iletişimi sürekli tutuyordu.

Holly'nin miğferi ses geçirmezdi. Yine de insanların dibinde birileriyle konuşmak hoşuna gitmiyordu. Önemli olan sıradan sohbetlerdeki alışlagelmiş el kol hareketlerini kullanmadan konuşabilmektir. Bu görüldüğünden daha zordu.

Holly, "Zavallı Şeytan çok korkmuş olmalı," dedi. Yerinden kıpırdamadı. "Onu kurtarmalıyım."

Artemis, "Hayır," diye araya girdi. "Resmin geri kalanını görmeliyiz Holly. Bu organizasyonun ne kadar

büyük olduğu hakkında en ufak bir fikrimiz yok. Periler hakkında ne kadar şey bildiklerini de öğrenmeliyiz.”

“Senin kadar çok şey bilmiyorlardır. Şeytanlar Peri ¹¹⁷ Kitabı taşımaz, kurallara uymazlar.”

Butler, “En azından ortak bir yönünüz var,” diye araya girdi.

Holly, “Onları hipnotize edebilirim,” dedi. Her Peri’nin büyüğü çantasındaki numaralardan biri de karşındakileri hipnotize edebilmektir. Aslında bu insanların başını döndüren bir siren şarkısıydı. “Bu onlara tüm bildiklerini söyler.”

Artemis, “Sadece bildiklerini,” diye araya girdi. “Eğer bu organizasyonun başında ben olsaydım, kimseye bilmesi gerekenden fazlasını söylemezdim. Benden başka kimse her şeyi bilmezdi.”

Holly hayalkırıklığıyla en yakındaki nesneyi yumruklamamak için kendini zor tuttu. Artemis, tabii ki haklıydı. Bekleyip oyunun nasıl şekilleneceğini görmek zorundaydı. Grubun tüm üyelerini ele geçirebilmek için ağı mümkün olduğunca geniş tutmaları gerekiyordu.

Holly, “Destek kuvvete ihtiyacım olabilir,” dedi. “Sekizinci Kısım buraya kaç kişi gönderebilir?”

Foaly boğazını temizledi ama cevap vermedi.

“Ne oldu Foaly? Orada neler oluyor?”

“Ark Sool kaçırılma olayından haberdar.”

Gnome komutanının ismini duyunca Holly'nin kan basıncı biraz daha yükseldi. Komutan Ark Sool, LEP'ten ayrılmasına sebep olan kişiydi.

"Sool! Nasıl bu kadar çabuk haberi olabilir?"

"Sekizinci Kısım'da bir köstebeği olmalı. Vinyaya'yı arayıp olayla ilgili tüm verileri istemiş. Vinyaya da başka seçeneği olmadığı için tüm bilgileri vermiş."

Holly inledi. Sool aptalın tekiydi. Cüceler'in dediği gibi, poposu alev olsa ve elinde bir bardak su olsa bile, ne yapacağına bir türlü karar veremez.

Holly, "Durum nedir?" diye sordu.

"Sool kendince önlemler aldı. Alev duvarları harekete geçirildi ve yer üstüne tüm görevler iptal edildi. Konsül toplanana kadar kimse bir şey yapmayacak. Durum ne kadar kötüye giderse gitsin, Sool sorumluluk almak istemiyor. Tek başına bir karar vermez."

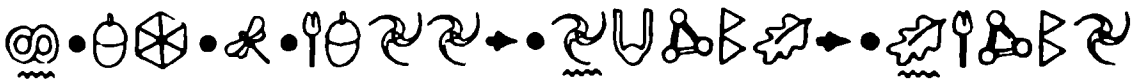
Holly, "Politika," dedi. "Sool sadece kariyerini düşünüyor. O zaman destek için hiç kimseyi göndermeyecek misin?"

Foaly kullanacağı kelimeleri dikkatlice seçti. "Resmi olarak kimseyi gönderemem ve ajanlarımızın hiçbirisi Yeraltı'ndan ayrılamaz. Bir şeye ihtiyacın olsa bile buradan birini sana yardım etmesi için alev duvarlarının ötesine göndermem mümkün değil, anlıyor musun?"

Holly, Foaly'nin ne demek istediğini hemen anladı.

"Anladım Foaly. Resmi olarak bu görevde tek başınayım."

"Kesinlikle. Komutan Sool senin sadece şüphelileri izlediğini biliyor. İnsanlar bildiklerini kamuoyuna açıklamaya karar verirse harekete geçeceksin. Böyle bir şey

“Bazen bizim için iyi olan halkımız için iyi olmaya-bilir Foaly. Bir çıkış yolu bulacağız. Yalnız sayılmam değil mi?”

Sentor, “Bu doğru,” dedi. “Peri dünyasını ilk kez kurtarmayacağız.”

Foaly’nin kendinden emin ses tonu, Sentor yerin binlerce metre altında olsa bile Holly’nin kendisini daha iyi hissetmesini sağladı.

Artemis araya girdi. “Anılarınızı sonra paylaşırsınız, neler konuştuklarını kaçırmamalıyız. Eğer nereye gideceklerini öğrenebilirsek büyük bir avantaj elde etmiş oluruz.”

Artemis haklıydı. Çene çalacak zaman değildi. Holly hızlı bir sistem taraması yaparak miğferindeki aparatları kontrol etti. Sonra görüntüyü aşağıdaki insanların üzerine odakladı.

“Görüntüyü alabiliyor musun Foaly?”

“Kristal berraklığında. Yeni gaz ekranlarımdan sana bahsetmiş miydim?”

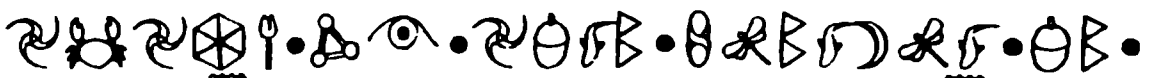
Holly kulaklığından Artemis’in iç geçirdiğini duydu.

“Evet bahsetmiştin. Şimdi sessiz ol Sentor. Bir görevin ortasındayız, hatırlıyor musun?”

“Nasıl istersen Çamur Çocuk. Hey bak, kız arkadaşın bir şeyler söylüyor.”

Artemis’in zihinsel arşivinde hakaretlere verilebilecek yüzlerce cevap hazır beklerdi ama hiçbiri kız arkadaşla ilgili değildi. Aslında bunun bir hakaret olduğundan da emin değildi. Eğer bir hakaretse hakarete uğrayan kimdi? Kendisi mi kız mı?

*

Kız ancak bir Fransız'ın konuşabileceği kadar akıcı Fransızca konuşmaya başladı.

"Teknik olarak," dedi. "Bizi sadece birini kaçırmakla suçlayabilirler ama bunu yapmaları bile mümkün değil. Kanunlarda var olmayan birini kaçırmamanın suçu nedir? Kimsenin, cebinde binlercesini taşısa bile, Murray Gell-Mann'ı bir kuarkı kaçırmakla suçladığını hatırlamıyorum." Kız hafifçe kıkırdayınca gözlüğü biraz aşağıya kaydı.

Yüzlerce kilometre uzakta, Fontanarossa Uluslararası Havaalanı'ndan Roma'ya giden son Alitalia uçağına binmek üzere olan Artemis Fowl dışında, kimse kızın esprisine gülmedi. Artemis, Roma'nın Sicilya'dan daha merkezi bir yer olduğunu düşünmüştü. Şeytan nereye götürülüyorsa, Artemis gitmesi gereken yere Roma'dan daha hızlı gidebilirdi. "Hiç fena değildi," dedi. Sonra espriyi Butler'a açıkladı. "Senaryolar birbirinden farklı olsa da, Kuantum Fiziği hakkında bir ders değil, bir espriydi."

Butler'ın sol kaşı havaya kalktı. "Senaryolardaki farklılıklar, ben de bunu düşünüyordum."

Trene binince ayağı mucizevî bir biçimde iyileşen adam oturduğu yerde hafifçe kıkırdandı.

"Nice'e ne zaman varırız Minerva?"

Bu cümle Artemis için bir altın madeni kadar değerliydi. Öncelikle kızın adı Minerva'ydı ve adını muhtemelen Roma Bilgelik Tanrıçası'ndan almıştı. Aslında kızla çok uyumlu bir isimdi. Ayrıca gittikleri yer

Minerva, “Güzel,” dedi. “Şimdi siz biraz uyuyun. Önümüzde uzun bir yolculuk var. Ben bir süre daha ayaktayım, kitap okuyacağım. Sıradaki dört saat sonra kitap okuyabilir.”

Üç adam başıyla onayladı ama kimse yatağa uzanmadı. Oldukları yerde durup sanki içinde bir Şeytan varmışçasına golf çantasına bakıp durdular.

Artemis ve Butler şanslı bir bağlantı sayesinde Nice’e kalkan ilk uçakta bilet bulmayı başardı. Saat on olduğunda Negresso Otel’e giriş yapmış, Promenade des Anglais’te kahvelerini yudumluyorlardı.

Holly, Artemis kadar şanslı değildi. Hâlâ kompartımandaki rafın üzerindeydi, ama aynı rafın değil. Gün boyunca üç tren değiştirmişlerdi, önce Roma’da, sonra Monte Carlo’da. Şimdi de bir başkasıyla Nice’e doğru yol alıyorlardı.

Artemis küçük parmağına konuşarak Holly ile iletişim kurmaya devam ediyordu.

“Son durakları neresi, bir ipucu var mı?” diye sordu.

Holly, “Henüz yok,” dedi. Yorgun ve sinirliydi. “Bu kız yetişkinlere hükmediyor. Bir şey söylemekten korkuyorlar. Rafın üzerinde oturmaktan sıkıldım. Sanki son bir senemi rafların üzerinde, rahatsız bir şekilde geçirmiş gibiyim. Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?”

Artemis kapuçino bardağını nazikçe masanın üzerine koydu. “Nice Kütüphanesi’ndeyiz, Minerva hakkında

bilgi toplamaya çalışıyoruz. Belki buralarda bir yerde bir evi veya villası var mı öğrenebiliriz.”

124

Holly, “Ne güzel,” dedi. “Ben burada ter dökerken, sizin sahilde çay içtiğinizi düşünmüştüm.”

Artemis’in oturduğu yerin altı metre uzağında, zümrüt yeşili dalgalar sahili dövüyordu.

“Çay? Sahilde mi? Keyif yapacak vaktimiz yok, Holly. Yapacak önemli işlerimiz var.” Butler’a söz kırp-tı.

“Kütüphanede olduğunuzdan emin misiniz? Ben su sesi duydum.”

Artemis gülümsedi. “Su mu? Tabii ki hayır. Burada akan tek şey bilgi.”

“Sen sırtıyor musun Artemis? Nedendir bilmiyorum yüzüne her zamanki küstah gülümsemeni takındığını düşünüyorum.”

Foaly araya girdi. “Beni iyi dinle Holly. Biraz zamanımı aldı ama gizemli kızımız hakkında bir şeyler öğrendim.”

Artemis’in yüzündeki gülümseme çabucak silindi. İş zamanıydı. “Kimmiş Foaly? Dürüst olmak gerekirse, adını duymamış olmam şaşırtıcı.”

“Kızın adı Minerva Paradizo, on iki yaşında, Cagnes sur Mer’de doğmuş, Fransa’nın güneyinde. Gözlüklü adam babası, Gaspard Paradizo. Elli iki yaşında. Estetik cerrah, Brezilya asıllı. Bir tane daha çocuğu var, Beau beş yaşında. Anne geçen sene evi terketmiş. Marsilya’da eski bahçıvanlarıyla yaşıyor.”

Artemis şaşkındı. “Gaspard Paradizo bir estetik cer-

rah mı? Bu ikisini bulman neden bu kadar uzun sürdü? Elinde kayıtlar ve resimler olmalı.”

“Sorun da burada. İnternette hiç resim yok. Yerel gazetelerde bile. Sanırım biri sistematik olarak bu ailey-
le ilgili her şeyi yok etmiş.”

“Ama hiç kimse senden saklanamaz, değil mi Foaly?”

“Bu doğru. Derin bir araştırma başlattım ve Fransız TV’si arşivinde bir görüntüye ulaştım. Minerva Paradizo ulusal bir zekâ yarışmasında dört yaşında birinci olmuş. Tam ismi bulduktan sonra, silinen bilgilere ulaşmak da kolay oldu. Kız arkadaşın ilginç biri Artemis. Liseyi çoktan bitirmiş ve şu anda uzaktan eğitimle iki üniversitede lisans dersleri alıyor. Kuantum Fiziği ve psikoloji. Sanırım sahte bir isimle kimya alanında doktora var.”

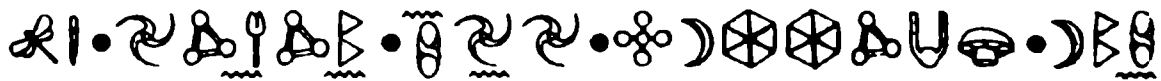
Foaly kız arkadaş kelimesini bir kez daha kullanmadan, Holly araya girdi. “Diğer iki adam?”

“Latin olan Juan Soto. Soto Güvenlik’in başkanı. Uzman veya deneyimli biri değil. Korkacak bir şey yok.”

“Ya diğeri?”

“Değnekli adam Billy Kong. Karşılaşmak isteyeceğin türden biri değil. Dosyasını miğferine gönderiyorum.” Birkaç saniye sonra Holly’nin miğferinde alınan dosyanın uyarı sesi duyuldu. Siperliğin sol üst köşesinde Billy Kong’un üç boyutlu bir resmi dönüyor, suç listesi ekranın geri kalanını kaplıyordu.

Artemis boğazını temizledi. “Benim miğferim yok Foaly.”

“Ah evet, küçük teknoloji uzmanı.” Foaly sesini alçalttı. “Senin için okumamı ister misin?”

“Umarım beynin konuşarak iletişim kurmayı hatırlıyordur.”

“Pekâlâ, Billy Kong. Sirkte büyüdü, bir kaplanla dövüşürken bir gözünü kaybetti...”

Artemis araya girdi. “Lütfen Foaly, şakalarına ayıracak zamanımız yok.”

Sentor, “Tabii ki,” dedi. “Siz de kütüphanedesiniz değil mi? Pekâlâ, işte gerçekler. Jonah Lee yetmişlerin başında Malibu’da doğdu. Ailesi aslen Tayvanlı. Annesi Annie. Büyük ağabeyi Eric bir sokak kavgasında öldürülünce, anne aileyi Taipei’nin güneyindeki Hsinc-hu’ya götürmüştü. Kong şehre taşınmış ve usta bir hırsız olmuş. Doksanlarda ortaklarından birini öldürmekle suçlanınca şehirden ayrılmış. Kong’un arkadaşını ekmek bıçağıyla öldürdüğü söyleniyor. Hâlâ aranıyor ancak Jonah Lee adıyla.”

Holly şaşkındı. Kong çok tehlikeli biriymiş gibi durmuyordu. Diken diken saçları olan zayıf bir adamdı. Bir katilden çok gençlerden oluşan bir müzik grubunun üyesi gibi duruyordu.

Foaly, “Paris’e taşınmış ve adını değiştirmiş,” dedi. “Dövüş eğitimi almış. Yüz estetiği geçirmiş ama benim bilgisayarımdan kaçması mümkün değil.”

Artemis elini indirdi ve Butler’a doğru döndü.

“Billy Kong?”

Koruma derin bir nefes aldı. “Tehlikeli bir adam-

dır. İyi eğitilmiş küçük bir ekibi var. Tehlikeli sular-
da yüzen insanlara korumalık yaparlar. Pis işleri bırak-
tığını ve Avrupa’da bir doktor için çalıştığını duymuş-
tum.”

Artemis, “Kong trendeymiş,” dedi. “Değnekli adam
oymuş.”

Butler düşünceli bir biçimde başıyla onayladı. Kong
yeraltı dünyasında tanınmış biri değildir. Etik değerler-
den yoksundur, para için ne kadar mide bulandırıcı ol-
sa da her işi yapar. Sadece tek bir kuralı vardır: işi as-
la yarıda bırakma. Eğer bu işin içinde Kong varsa işler
düşündüğümüzden karışık olabilir. Şeytan’ı en kısa sü-
re içerisinde kurtarmalıyız.”

Artemis, “Haklısın,” dedi. Elini kulağına götürdü.
“Elimizde bir adres var mı Foaly?”

“Gaspard Paradizo’nun Tourrettes sur Loup’un, Ven-
ce tarafında bir şatosu var, Nice’e yirmi dakika uzaklık-
ta.”

Artemis kapuçinosunu tek dikişte bitirdi. “Pekâlâ
Holly. Seninle şatoda buluşuruz.” Ayağa kalktı ve ceke-
tini düzeltti. “Butler eski dostum, gözetleme cihazları-
na ihtiyacımız var. Nice’te bize yardım edebilecek bi-
rileri var mı?”

Butler, cep telefonunu eline aldı. “Sence kim?”

daydım. Arkamı dönüp buradan uzaklaştım sen benimle geldiğin sürece pişmanlık duymam.”

Artemis, hafifçe Butler’in omzuna vurdu. “Arkadaşlarımızı yüzüstü bırakıp gidemeyiz, eski dostum.”

Butler iç geçirdi. “Ben de böyle düşünmüştüm,” dedi. Dürbünü Artemis’e uzattı. “Şimdi, batı kulesine odaklan ve doğuya doğru ilerle.”

Artemis dürbünü eline aldı ve görüntüyü odakladı.

“İki muhafız var.”

“Soto’nun özel güvenlik şirketinden. Görünürde silahları yok, ama ceketlerinin altında bir şeyler var, şişkinlikten belli. Profesyonel değiller. Ama binanın çevresinde yirmi kişi kadar oldukları için hepsini birden etkisiz hale getirmek imkânsız. Bunu başarsam bile yerel polis birkaç dakika içerisinde şatoya gelir.”

Artemis dürbünle şatoyu taradı. “Kafasında kovboy şapkası olan küçük bir çocuk görüyorum.”

“Muhtemelen Paradizo’nun oğlu Beau. Kimse çocukla ilgilenmiyor. Devam et.”

“Güvenlik sistemi nasıl?”

“Bu özel tasarımı ben de incelemiştim. Son model güvenlik cihazlarıyla donatılmış. Kapalı devre, kızılötesi, hareket sensörleri, gece görüşü. Fowl Malikânesi’ne bu sistemden kurmayı düşünüyordum.”

Şatonun etrafına serpiştirilmiş büyük çivilerin ucunda küçük hoparlörler vardı.

“Ses sistemi?”

Butler burnundan soludu. “Keşke öyle olsaydı. Titreşim kutuları. Belirli bir alanın içindeki sinyallere karışıyor. Alanın içinde mikrofonlarımız işe yaramaz. Binanın içinde Foaly’nin bile sinyalimizi alabileceğini sanmıyorum.”

Holly yanlarında görünür duruma geçti. “Haklısın. Gizli uydularımızdan biri yörüngesini değiştirip şatonun üzerine odaklandı, ama şato algı sahasının içine girene kadar saatler geçecektir.”

Butler elini silahına götürdü. “Holly, keşke böyle aniden açığa çıkmasan. Ben bir korumayım, gergin bir adamım, sürekli tetikteyim.”

Holly gülümsedi ve Butler’ın bacağına bir yumruk attı. “Biliyorum koca adam. Bu yüzden yapıyorum. Beni iş üzerinde eğitim gibi düşünebilirsin.”

Artemis gözlerini dürbünden ayırmadı. “İçerde neler olduğunu öğrenmek zorundayız. Keşke içeriye birini sokabilsek.”

Holly, kaşlarını çatı. “İnsanların yaşadığı bir şatoya izinsiz giremem. Kuralları biliyorsunuz. Davet edilmeden bir Peri insanların evine girerse, büyüsunü kaybeder. Bu da birkaç saat sancılar içerisinde kıvranmak ve kusmak anlamına geliyor.”

Taillte’deki savaştan sonra Peri halkının kralı Frond, kurnaz Periler’i insanların yaşadığı yerlerden uzak tutmak için büyülu bir kural koymuş, Cadılar’ı kullanarak isteğini yerine getirecek güçlü büyüüyü yaptırtmıştı. Kuralları ihlal etmeye çalışan Periler ya aniden hastalanır

BÖLÜM 6: BİR CÜCE BARA GİRER

YERALTI

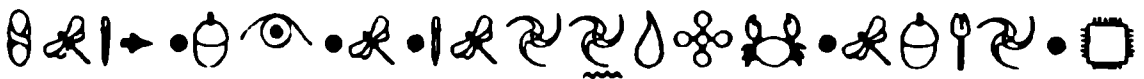

MULCH Diggums, Haven'ın pazaryerinde dolaşırken her adımında kendini daha iyi hissediyordu. Pazaryeri ayaktakımının yaşadığı bir yerdi. Yine de köşesinde bir LEP kabini ve cadde boyunca iki yüz kamerası olan bir yerde ne kadar kanunsuzun yaşayabileceği şüpheliydi. Buna rağmen suçluların sayısı sıradan halka göre bire sekiz oranındaydı.

Mulch, benim gibi insanlardı, diye düşündü. Ya da ben Holly ile takılmaya başlamadan önce öyleydiler.

Mulch, Holly ile ortaklık kurduğu için pişman değildi. Ama bazen eski günleri özlüyordu. Hırsızlık yapmak çok hoşuna gidiyordu. Yakalanma heyecanı, kolay paranın mutluluğu.

İçinden bir ses, hücreye tıklılma ihtimalini unutma, dedi. Ve kaçak olarak yaşamamanın yalnızlığını.

Doğruydı. Suç işlemek her zaman eğlenceli bir oyun değildi. Bazı dezavantajları da vardı, korku, acı ve ölüm gibi. Ama Mulch uzun süredir bunları göz ardı etmeyi başarıyordu, Komutan Julius Root bir suçlu tarafından öldürülene kadar. O zamana kadar her şey bir oyundu. Julius kediymi, kendisi de bir fare. Ama Julius olmayınca, suç dünyasına geri dönmek Komutan'ın anısına ihanet gibiydi.

Mulch, mutlu bir biçimde, bu yüzden yeni işimi çok seviyorum, diye düşümdü. LEP'in arkasından işler çevirmek ve suçlulara eşlik etmek eğlenceli olacak.

Foaly içeriye girdiğinde, Mulch Sekizinci Kısım bekleme odasında televizyon seyrediyordu. Doğruyu söylemek gerekirse, Foaly'yi seviyordu. Her karşılaştıklarında etrafa kıvılcımlar saçıyorlardı ama bu sayede her zaman tetikteydiler.

Ama içinde bulundukları koşullar altında boşa harcanacak zamanları yoktu. Foaly kısa süre içerisinde yüzeydeki durumu özetledi. Bir planları vardı ama planın başarısı, Mulch'ın kaçakçı Pixie Doodah Day'i bulup Sekizinci Kısım'a getirmesine bağlıydı.

Mulch, "Bu çok kolay olmayacak," dedi. "Doodah'yı son gördüğümde, botlarından Cüce tükürüğünü temizlemeye çalışıyordu. Beni pek sevmiyor. Doodah'ya cazip gelecek bir teklifim olmalı."

"Doodah'ya söyle, eğer bize yardım ederse sisteme girer ve bütün suç kayıtlarını silerim. Böylece özgür bir Peri olur."

Mulch kaşlarını çattı. “Görev bu kadar önemli mi?”
“Bu kadar önemli.”

134

Cüce, “Ben bu şehri kurtardım,” diye homurdandı.
“Hem de iki kere! Kimse kayıtlarımı silmedi. Doodah bir göreve gidecek ve özgür kalacak. Ben karşılığında ne aldım? Hâlâ sizden emir alıyorum.”

Foaly sabırsızca bir toynağını yere vurdu. “Sen danışman olarak bizden fahiş bir ücret alıyorsun. Her neyse. Sen bu işi bitir. Doodah’yı nasıl bulmayı düşünüyorsun?”

Mulch keskin bir ıslık çaldı. “Çok zor olacak. Pixie bu sabahtan sonra yeraltına çekilmiştir. Ama benim de kendime göre özel yeteneklerim var, biliyorsun.”

Foaly kızgın bakışlarını Cüce’nin üzerine odakladı. “Bu yüzden sana bu kadar para veriyoruz.”

Aslında Doodah’yı bulmak Mulch için çok da zor olmayacaktı. Doodah’ya el sallayıp vedalaşmadan önce Mulch’ın son yaptığı şey, Pixie’nin bir botunun içine izleme cihazı yerleştirmek olmuştu. Onlar Foaly’nin bir hediyesiydi. Sentor ara sıra detektiflik işlerinin yolunda gitmesi için elindeki cihazların fazlasını Holly’ye veriyordu. Aletler pişirilmiş yapışkan jöleden yapılıyor ve folyosundan çıkartıldığı anda erimeye başlıyordu. Jel, değdiği nesneye yapışıyor, onun rengini alıyor ve küçük verici, beş sene boyunca göndereceği zararsız sinyallerini yaymaya başlıyordu. İzleme sistemi çok karmaşık değildi. Her cihaz kendi folyosu üzerine imzasını bırakırdı. Folyo kendi sinyalini algıladığında parılda-

maya başlardı. Ne kadar parlarsa cihaz o kadar yakındaydı.

Holly bu cihazlara, 'aptal-geçirmez' diyordu.

Aslında bu tanım doğru sayılırdı. Sekizinci Kısım'dan ayrıldıktan on dakika sonra, Mulch, pazaryerinde Doodah Day'in sinyalini yakaladı. Cüce'nin tahminlerine göre Doodah yirmi metrelik bir çemberin içinde olmalıydı. En muhtemel yer sokağın karşısındaki balık barıydı. Pixieler balığı çok severdi. Özellikle de kabuklu deniz hayvanlarını. Özellikle ve özellikle koruma altındaki kabukluları, ıstakoz gibi. Doodah'nın kaçakçılık işlerinin yolunda gitmesinin bir sebebi de buydu.

Mulch caddeyi geçti, korkunç bir yüz ifadesi takındı ve sanki kendi mekânıymış gibi rahat adımlarla içeriye girdi.

Bara girmek denize dalmak gibiydi. Yer ahşaptı ve havada bir hafta beklemiş balık kokusu vardı. Mönü, balık kanı gibi duran bir sıvıyla duvara yazılmıştı. Barın tek müşterisi bir balık yahnisi kâsesinin içinde uyuyordu.

Pixie garson, alçak tezgâhın arkasından Cüce'ye baktı.

"Sokağın aşağısında bir Cüce barı var," dedi.

Mulch dişlerini açığa çıkartarak gülümsedi. "Bu hiç de misafirperver bir karşılama değil. Bir müşteri de olabilirim."

Garson, "Hiç sanmam," dedi. "Henüz bir Cüce'nin hesap ödediğine şahit olmadım."

Bu doğrudu. Cüceler doğası gereği otlakçıydı.

Mulch, “Beni yakaladın,” diye itiraf etti. “Müşteri değilim. Birini arıyorum.”

Garson boş salonu işaret etti. “Aradığın kişiyi görmüyorsan, burada yok demektir.”

Mulch, Foaly’nin kendisi için hazırladığı geçici LEP rozetini gösterdi. “Sanırım biraz daha yakından bakmalısın.”

Garson tezgâhın etrafından dolaştı. “Bir adım daha atman için arama emrin olması lazım polis.”

Mulch, garsonu bir kenara itti. “Ben düşündüğün türden bir polis değilim Pixie.” Vericinin sinyalini takip ederek ana salondan pis kokulu bir koridora indi. Dinlenme odaları koridordan daha kötü durumdaydı. Hayatta kalmak için çamurun içinde çukur kazması gerekse de odaların pisliği Mulch’ın bile midesini bulandırdı.

Bir odanın kapısında ‘kullanım dışı’ tabelası vardı. Mulch ancak bir Pixie’nin geçebileceği kadar büyük bir delikten içeriye süzüldü ve gizli kapıyı farkettil. Gizli kapıyı açınca, geride bıraktığı odadan daha derli toplu bir oda gördü. Kadife örtülü bir vestiyer tezgâhının arkasında, pembe elbiseli şaşkın bir Pixie duruyordu.

Pixie, tedirgin bir ses tonuyla, “Rezervasyonunuz var mı?” diye sordu.

Mulch, “İki kişilik,” dedi. “Yasadışı restoranınıza ilk defa gelen müşteriler için gizli girişin bir tuvalete koyulmuş olması sizce iyi bir fikir mi? Beni kandıramadınız ama sanırım iştahım kaçtı.”

Mulch kadının bir cevap vermesini beklemedi. Alçak eşiğin altından geçip lüks restorana girdi. İçeride bir düzine kadar Pixie, üzerlerinde buharları tüten kabuk-

lu deniz hayvanlarını yemekle meşguldü. Doodah Day iki kişilik bir masada oturuyordu. Elindeki çekiçe, tabağındaki ıstakozdan nefret ediyormuşçasına, kabuğunu kırmaya çalışıyordu.

137

Mulch restorandakilerin şaşkın bakışları arasında Doodah'nın masasına yürüdü.

“Birini mi bekliyorsun?” diye sordu. Pixie sandalyelerinden birine oturdu.

Doodah kafasını kaldırıp konuşanın kim olduğuna baktı. Şaşırdıysa da belli etmedi.

“Sen, Cüce. Bu ıstakozun senin yağlı kafan olduğunu hayal ediyordum.”

Doodah çekici indirdi ve etrafa saçılan ıstakoz etinin bir kısmı Mulch'ın üstüne başına geldi.

“Hey, dikkatli ol! Kötü kokuyor.”

Doodah çok sinirlendi. “Kötü mü kokuyor? Kötü mü kokuyor! Üç kez duş aldım. Üç kez! Ve ağzının pis kokusu hâlâ üzerimden gitmedi. Portatif bir lağım gibi hâlâ beni takip ediyor. Görüyorsun tekim. Normalde dostlarımla yemek yerim ama bugün değil. Bugün bir Cüce gibi kokuyorum.”

Mulch hakaretlerden etkilenmemiş gibiydi. “Hey, sakinleş dostum. Söylediklerinden alınabilirim.”

Doodah çekici havada salladı. “Senin nasıl hissettiğin kimin umurunda? Alınırsan alın.”

Mulch derin bir nefes aldı. Bu iş düşündüğünden daha zor olacaktı.

“Pekâlâ Doodah, ne demek istediğini anladım. Sen zeki bir adamsın. Yanlış yolda yürüyen zeki bir adam. Ama benim sana bir teklifim var.”

Doodah bir kahkaha patlattı. “Bana bir teklifin mi var? Benim sana bir teklifim var. Ben bu çekiçe dişlerini dökmeden pis kokulu poponu da alıp buradan gitmeye ne dersin?”

Mulch sinirli bir ses tonuyla, “Bu kadar yeter,” dedi. “Zor ve ahlaksız bir adamsın. Bir Cüce’nin seninle uğraşması için deli olması lazım. Normal şartlar altında burada birkaç saat oturur, birbirimize karşılıklı hakaretler savururduk. Ama bugün çok meşgulüm. Bir arkadaşımın başı dertte.”

Doodah’nın yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. Dalga geçercesine kadehini havaya kaldırdı. “Umarım başını derde sokan dostun, kahraman Peri Holly Short’tur. Çünkü başını belaya sokacak başka sivri kulaklı tanımıyorum.”

Mulch dişlerini gösterdi ama gülmüyordu.

“Aslında ben de seninle bu konuyu konuşacaktım. Sen dostuma bir karıştırıcıyla saldırdın. Neredeyse onu öldürüyordun.”

Doodah, “Neredeyse,” dedi. İşaretparmağını havaya kaldırdı. “Sadece onu korkutmak istedim. Beni kovalamaması gerekirdi. Sadece birkaç kasa karides kaçırdım. Kimseyi öldürmedim.”

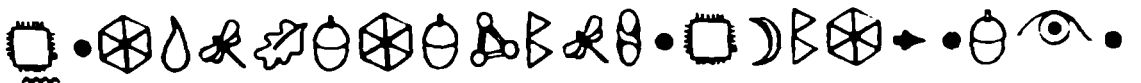
“Karıştırıcıyı sen sürdün.”

“Bu doğru. Ben sürdüm.”

Mulch rahatladı. “Pekâlâ Doodah, çok şanslısın. Araç sürme yeteneğin yüzünden çenemi yerinden çıkartıp seni şuradaki karides topları gibi çiğnemeyeceğim. Bakalım bu sefer işin içinden nasıl çıkacaksın.”

Doodah’nın yüzündeki cesur ifade çabucak silindi.

“Dinliyorum,” dedi.

Mulch dişlerini sıktı.

“Sen her şeyi sürebiliyorsun, değil mi?”

“Herhangi bir şeyi. Kimin ürünü olursa olsun, Doodah her şeyi sürer.”

139

“Güzel, çünkü sana bir teklifim var. Bu teklifi yapacağım için mutlu değilim ama yine de buna mecburum.”

“Anlat bakalım pis kokulu.”

Mulch içinden inledi. Doodah gibi bir salağı ekibe almak kötü şansı da beraberinde getirebilirdi.

“Bir günlüğüne sana ihtiyacım var, bir araç sürüp bir seyahat yapacaksın. Bunu yaparsan suçlarından arınacaksın.”

Doodah etkilenmişti. Teklif cazipti.

“Tek yapmam gereken bir araç sürmek mi?”

“Kesinlikle.”

Doodah, elindeki ıstakoz bacağıyla hafifçe alnına vurdu. “Bu çok kolay, bana söylemediğin bir şeyler daha olmalı.”

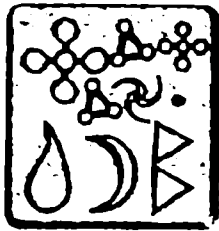
Mulch omzunu silkti. “Pekâlâ yüzeyde bir göreve gideceksin ve seni kovalayan onlarca silahlı Çamur Adam olacak.”

Doodah sırtarak, “Gerçekten mi?” diye sordu. İstakozun bacağından bir parça koparttı. “Zorluk bunun neresinde?”

BÖLÜM 7: BOBONUN KAÇIŞI

PARADİZO ŞATOSU, GÜNEY FRANSA

MULCH ve Doodah, Tourrettes sur Lo-up'a ulaştığında Cüce çok sinirliydi.

 “Bu adam deli,” diye homurdandı. Mulch, yere kusursuz bir iniş yapan minik titanyum aracın kapağını açtı. “Pixie delirmiş! Bana silahını ver Holly! Onu vuracağım.”

Doodah Day kapağın ağzında belirdi ve çevik bir hareketle yere atladı. Gnome dilinde, “Bu gemi çok güzel,” dedi. “Bunlardan nerede bulabilirim?”

Kısa süre öncesine kadar ağaç sandığı nesnenin yerinden oynaması ve Çamur Adamlar'ın kendi dilinde konuşmasıyla, Doodah'nın yüzündeki gülümseme hemen silindi.

“Bu Doodah Day olmalı. Çok gürültü yapıyor değil mi?”

Doodah, “Olamaz,” dedi. “Dev Çamur Adam.”

Bir başka Çamur Adam, belki de bir Çamur Çocuk, “Evet öyle,” dedi. Bu diğerine göre daha küçüktü ama daha tehlikeli görünüyordu.

Korkmuş Pixie, “Siz Gnome dilini biliyor musunuz?” diye sordu. Eğer kibar olmazsa dev adamın kendisini mideye indireceğini düşünmüştü.

Artemis, “Evet,” diye cevap verdi. “Ben biliyorum ama Butler benim kadar iyi değildir. Senin için sorun olmazsa İngilizce konuşalım.”

Doodah, “Tabii, nasıl isterseniz,” dedi. Bilmediği dilleri konuşmasını sağlayan minik kıvılcımın hâlâ bey-
ninde olmasına şükretti.

Doodah ve Mulch, Dünya'nın çekirdeğindeki magma tabakası üzerinde seyahat etmek için tasarlanmış bir taşıtla Alpler'in alçak tepeleri üzerinden geçmişti. Bu taşıtların koruyucu kalkanları vardı ama yeryüzünde seyahat etmek için tasarlanmamıştı. Doodah'ya verilen emirler sıcak hava akımlarını takip ederek İsviçre Bern'de küçük bir kasabanın yakınına çıkması ve araca kanat takıp yolun geri kalanında uçmasıydı. Ama Doodah pilot kabini- ne oturduktan sonra, çok daha dolambaçlı bir yoldan daha uzun bir seyahat yapmayı tercih etmişti.

Holly etkilenmişti. “Bir kaçakçı için çok iyi araç sürüyorsun. Bu taşıtlar üçayaklı bir domuz kadar dengesizdir.”

Doodah aracın titanyum yüzgecine hafifçe vurdu.
“O iyi bir kız. Sadece doğru ellerde olması gerek.”

Mulch hâlâ titriyordu. “Buhar olmaya bu kadar, bu kadar yaklaşmıştık! Kaç kez ölümle burun buruna geldik bilmiyorum, bir düzineden sonra saymayı bıraktım.”

açısıyla değerlendirdi. Sen onun ortamında seyahat ettin, şimdi o da senin ortamında seyahat edecek.”

Doodah cümlenin sonunu yakaladı. “Seyahat mi? Ne seyahati? Kim seyahate çıkıyor?”

143

Mulch kıllı avuçlarını birbirine sürttü. “Bu çok hoşuma gidecek.”

Şatoya tepeden bakan bir çukurun içinde yan yana sıralanmışlardı. Hafif eğimli arazi, zeytin ağaçlarıyla kaplıydı. Yüzey toprağı kuru ve gevşekti ama Mulch için lezzetli sayılırdı.

Mulch ağzındaki çakıl taşlarını tükürdü. “Alpler’in suyu çok güzel ve zeytinlikler toprağı ayrı bir tat katıyor.”

Artemis sabırsızca, “Ne güzel,” dedi. “Ama benim bilmek istediğim şey, fosseptik deposuna kadar gidip gidemeyeceğin.”

Doodah tedirgin bir ses tonuyla, “Fosseptik deposu mu?” diye sordu. “Neden fosseptik depolarından bahsediyorsunuz? Ben bir fosseptik deposunun içine girmem. Anlaşmayı unutun.”

Artemis, “Deponun içine değil,” diye düzeltti. “Arkasına. Depo, şatodan farkedilmeden arkasına gizlenebileceğiniz tek yer.”

Holly araziye göz gezdirdi. “Depo evin mümkün olduğunca yakınına gömülmüş ve sonrasında her yer kayalık. Ama depoya ulaşana kadar yumuşak toprağın içinde seyahat edebilirsiniz. Mulch’ın yapması gereken, kafasında kovboy şapkası olan çocuğı çikolatayla kandırıp deponun arkasına çekmek. Sonra Doodah çocuğun yerini alacak.”

Doodah, "Sonra ne olacak?" diye sordu. "Oyuncak araba çok hızlı gitmez."

144

"Gitmek zorunda değil Doodah. Tek yapman gereken, evin içinde arabayla dolaşmak ve bu sicimi gördüğün tüm video kablolarının üzerine dolamak."

Holly, Doodah'ya üzerine sicim dolanmış bir bobin verdi, sicimin üzerinde minik dikenler vardı. "Bu özel, fiber optik kablo. Dediğimizi yaparsan tüm kamera görüntülerine ulaşacağız."

Mulch, "Çikolata konusuna geri dönebilir miyiz?" diye sordu. "Yanında çikolata olan var mı?"

Artemis, "İşte," dedi. Yeşil ambalajlı bir çikolata uzattı. "Butler bunu köyden aldı. Kalitesiz, yüzde yetmiş bile kakao değil ama işini görür."

Mulch, "Çocuk çikolatayı yedikten sonra ne olacak?" diye sordu. "Çocukla ne yapacağım?"

Holly, "Çocuğa zarar vermeyeceksin," dedi. "Birkaç dakika eğlendir yeter."

"Eğlendir mi? Bunu nasıl yapacağım?"

Artemis, "Cüce yeteneklerini kullan," dedi. "Küçük çocuklar çok meraklıdır. Biraz kaya ye, birkaç kez gaz çıkart. Küçük Beau seni çok sevecektir."

"Çocuğu vursam olmaz mı?"

Holly, "Mulch!" diye bağırdı.

"Öldürelim demiyorum. Birkaç dakika kendinden geçsin. Küçük çocuklar şekerleme yapmayı çok sever, ona iyilik yapmış oluruz."

Holly, "Çocuğu bayıltmak en ideal çözüm olurdu,"

dedi. “Ama yanımda bu işe uygun bir silah yok. Bu yüzden birkaç dakika çocuğu oyalamak zorundasın.”

Mulch, “Siz beni Büyücü mü sandınız?” diye sordu. “En kötü durumda çocuğu yemek zorunda kalırım.” 145
Holly’nin yüzündeki korku dolu ifadeyi görünce gülümsedi. “Şaka yapıyorum Holly. Hiç Çamur Çocuk yemedim, çok kemikli oldukları söylenir.”

Holly yanında duran Artemis’i dirseğiyle dürtükledi. “Bundan emin misin?”

Artemis, “Fikir senindi,” dedi. “Ama evet, eminim. Başka seçenekler de var ama yeterince zamanımız yok. Mulch her zaman öncelik almayı sevmiştir. Bizi hayal-kırıklığına uğratacağını sanmıyorum. Doodah Day’e gelince ipin ucunda özgürlüğü var. Elinden gelenin en iyisini yapmak zorunda.”

Mulch, “Bu kadar çene çalmak yeter,” dedi. “Burada yanmaya başladım. Cüceler’in teninin ne kadar hassas olduğunu bilirsiniz.” Mulch doğruldu ve pantolonunun arkasındaki kapağı açtı. Popo kapağı başka nerede olabilirdi? “Pekâlâ Pixie. Bin bakalım.”

Doodah Day çok korkmuş gibiydi. “Emin misin?”

Mulch inledi. “Tabii ki eminim. Neden korkuyorsun? Sadece popomu gördün.”

“Evet olabilir. Ama sanki bana gülümsüyor.”

“Belki de seni gördüğü için çok memnundur. Kızgın olduğunda önünde olmak istemezsin.”

Holly, Mulch’ın omzunu çimdikledi.

Mulch, “Bu çok kötü bir alışkanlık biliyor musun?”

diye isyan etti. Omzunu ovuşturdu. "Sinir hücrelerini birine göstermeye ne dersin?"

146

Artemis araya girdi. "Lütfen geyiği bırakır mısınız? Zamanımız az."

Mulch, "Popoma bin, Pixie," diye bağırdı. "Seni ısırılmaz söz veriyorum."

Butler, minik Pixie'yi Mulch'ın üzerine oturttu.

Butler, "Sakın arkana bakma," dedi. "Başına bir şey gelmez."

Doodah, "Senin için söylemesi kolay," dedi. "Kasır-
ganın ortasında kalan sen değilsin. Restoranda bundan hiç bahsetmedin Diggums."

Artemis, Pixie'nin sırt çantasını işaret etti. "Çantaya gerçekten ihtiyacın olacak mı Doodah? Bana iyi bir fikir gibi gelmedi."

Doodah çantasının askılarını sıkıca kavradı. "İş aletle-
rim, Çamur Çocuk. Ben nereye gidersem oraya giderler."

Artemis, "Pekâlâ," dedi. "Sana bir tavsiye. İçeriye mümkün olduğunca çabuk gir ve çabuk çık."

Doodah gözlerini devirdi. "Aman Tanrım, ne kadar muhteşem bir tavsiye. Sen kitap yazmalısın Çamur Çocuk."

Mulch kıkırdadı. "Güzel fikir."

Artemis, "Ve aileden uzak dur," dedi. "Özellikle de Minerva isimli kızıdan."

"Aile. Minerva. Anladım. Şimdi, ben cesaretimi yitirmeden yola çıksak iyi olur."

Cüce çatırtılarla çenesini ayırdı ve kafasını toprağın içine soktu. Bu görülmesi gereken bir sahneydi. Birer orağı andıran dişler, Cüce ve yolcusu için toprağı par-

çalayarak tünel açıyordu. Doodah gözlerini kapattı, yüz ifadesinden dehşete kapıldığı belli oluyordu.

“Ah, Tanrım,” dedi. “Bırakın beni. Bıra—”

Sonra ortadan kayboldular ve titreyen toprağın içine girdiler. Holly diğerlerini kenara iterek, siperliğindeki filtre ile toprağın içine baktı.

“Diggums çok hızlı,” dedi. “Onu yakalamış olmamıza bazen şaşıyorum.”

Artemis, “Umarım yeterince hızlıdır,” dedi. “En son isteyeceğimiz şey Minerva Paradizo’nun Peri koleksiyonuna bir Cüce ve Pixie eklemesidir.”

Mulch yerin altında kendini çok iyi hissediyordu. Bu Cüceler’in doğasında olan bir şeydi. Parmakları yerin titreşimlerini emiyor, titreşimler ruhunu sakinleştiriyordu. Aslında bir dizi sensör olan kaba sakalları, toprağın ve çatlakların içine giriyor, etrafına sinyaller gönderip aldıkları cevapları Mulch’ın beynine iletiyordu. Mulch yarım kilometre solunda yerin altında tavşanlar olduğunu farketti. Belki geri dönüş yolunda iştah açıcı olarak bir tanesini mideye indirirdi.

Doodah, değerli yaşamı için Mulch’a tutunuyordu. Yüzünde kusursuz bir çaresizlik ifadesi vardı. İçinden çılgılık atmak geliyordu ama bunun için ağzını açması gerekirdi. Ağzını açması söz konusu bile değildi.

Doodah’nın ayaklarının altında, Mulch’ın arkasından seri bir şekilde toprak ve hava dışarıya atılıyordu. Bu itici güç, yerin altında ikilinin ilerlemesini sağlıyordu. Doodah sıcaklığın bacaklarına yayıldığını hissetti. Ara

sıra Pixie'nin ayakları Mulch'ın egzoz sistemine fazla yaklaşıyor ve Doodah ani bir refleks ile ayaklarını yukarı çekiyordu.

Fosseptik deposuna ulaşmak Mulch'ın bir dakikasını aldı. Mulch başını dışarıya çıkarttı ve kalın kirpiklerini kırıştırarak gözüne bulaşan toprağı temizledi.

"Hedefe ulaştık," diye homurdandı. Ağzına giren bir solucanı dışarıya tükürdü.

Doodah, Cüce'nin kafası üzerine çıktı ve çığlık atmak için eliyle ağzını kapattı. Sakinleşmek için birkaç kez derin nefes aldıktan sonra Mulch'a hırladı.

Mulch, "Hoşuna gitti, değil mi?" diye sordu.

Cüce çenesini yeniden yerine yerleştirdi ve son bir kez gaz çıkartarak toprağın dışına çıktı.

"Ben böyle seyahat ederim. Mekik seyahati için ödeştik diyelim."

Doodah aynı fikirde değildi. "Beni yuttuğun için hâlâ sana bir mekik seyahati borçluyum."

Görevin aciliyetini bilmelerine rağmen eğer tankın köşesinden elektrikli arabasıyla bir çocuk ortaya çıkmıyorsa, Mulch ve Doodah bir süre daha atışmaya devam edebilirlerdi.

Elektrikli arabanın sürücüsü, "Merhaba, adım Beau Paradizo," dedi. "Siz yaratık mısınız?"

Doodah ve Mulch oldukları yerde donup kaldı, ikisi de planı hatırladı.

Mulch, "Hayır, küçük çocuk," dedi. Fransızca konuşmasını sağlayacak minik büyü kıvılcımı için min-

nettardı. Samimi bir biçimde gülümsemeye çalıştı. Ama bu ayna karşısında önceden antrenman yaptığı bir hareket değildi. “Biz çikolata Perileriyiz ve senin için özel bir hediyemiz var.” Mulch, çikolatayı havada salladı ve bu teatral gösterinin çikolatayı olduğundan daha çekici göstereceğini düşündü.

Çocuk, “Çikolata Perileri mi?” diye sordu. “Umarım şekersiz çikolatadır. Çünkü benim yüksek şekerim var. Gerçi babam şekerim olmadan da yeterince hiperaktif olduğumu söylüyor ama yine de beni seviyor.”

Mulch ambalaja baktı. Yüzde on sekiz şeker.

“Evet şekersiz. Biraz yemek ister misin?”

Beau çikolatayı aldı ve birkaç saniye içerisinde mi-deye indirdi.

“Siz Periler kokuyorsunuz. Özellikle de sen tüylü olan. Teyzem Morgana’nın tıkanmış tuvaletinden daha kötü kokuyorsun. Pis kokulu Periler.”

Doodah güldü. “Ben ne diyebilirim? Çocuk gerçeği söylüyor Mulch.”

“Sen tıkanmış bir tuvalette mi yaşıyorsun, Bay Şişko Çikolata Perisi?”

Mulch neşeli bir ses tonuyla, “Hey,” dedi. “Biraz uyumaya ne dersin? Uyumak ister misin, küçük çocuk?”

Beau Paradizo, Mulch’ın midesine bir yumruk attı. “Bugün uyudum salak. Daha fazla çikolata istiyorum! Şimdi!”

“Beni yumruklama! Daha fazla çikolatam yok.”

Beau bir yumruk daha attı. “Çikolata istiyorum dedim! Yoksa korumaları çağırırım. Pierre elini gırtlığından aşağıya sokar ve bağırsaklarını dışarıya çıkartır. Hep böyle yaparmış, bana kendisi söyledi.”

Mulch sırtıttı. “Bunu nasıl yaptığını görmeyi çok isterim.”

Beau, “Gerçekten mi?” diye sordu. “Gidip onu çağırayım!” Çocuk deponun köşesine doğru koştu. Beau o kadar hızlı harekete geçti ki Mulch’ın içgüdüleri beyninden önce davrandı. Cüce çocuğun üzerine atladı ve çenesini ayırdı.

Beau bir kez “Pierre!” diye bağırdı. Ama sadece bir kez, çünkü Mulch tarafından yutuldu. Dışarıda sadece kovboy şapkası kaldı.

Doodah, “Midene indirme!” diye hırladı.

Mulch çocuğu birkaç saniye ağzının içinde çalkaladı ve dışarıya tükürdü. Beau sırlıslıklamdı ve uyuyordu. Mulch çocuğun yüzündeki tükürüğü kurumadan önce eliyle sildi.

“Tükürüğümle sakinleştirdi,” dedi. Çenesini yerine yerleştirdi. “Yırtıcı hayvanların işine yarayan bir özellik. Sen dün uykuya dalmadın çünkü ben sana bu kadarını yapmadım. Uyandığında kendini tazelenmiş hissedecek. Sertleştğinde tükürüğün kabuğunu soyacağım.”

Doodah omzunu silkti. “Hey bundan bana ne? Çocuğu zaten sevmemiştim.”

Deponun diğer tarafından bir ses duyuldu. “Beau? Neredesin?”

“Bu Pierre olmalı. Onu buradan uzaklaştır.”

Doodah kafasını uzatıp bakınca büyük bir adamın

Doodah çantasından bir çubuğun ucuna monte edilmiş konveks bir ayna çıkarttı. Aynaya bakınca, Pierre'in silahını kaldırdığını ve nöbet yerine geri döndüğünü görüp rahatladı.

Kaçakçı içgüdüleri aksini söylese de, Doodah arabayı normal hızında sürmeye devam etti. Birbirinin eşi olmayan granit taşlar üzerinde ilerlerken dişleri takırdıyordu. Dijital gösterge, motorun yeni gücünün sadece yüzde birini kullandığını gösteriyordu. Doodah tam zamanında Mongo ateşleyiciyi susturmayı akıl etti. En son isteyeceği şey bilgisayarın kendisini sesli uyarı sistemiyle uyarmasıydı.

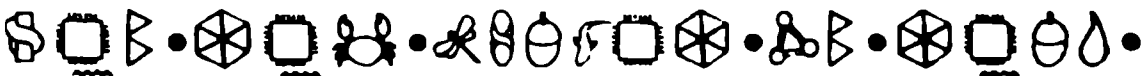
Ana kapının önünde iki koruma vardı. Yanlarından geçen çocuğa bakmadılar bile.

Birisi, "Merhaba şerif," dedi.

Doodah, "Çikolata," diye ciyakladı. Adamlar Beau'yu, çocuğun çikolatayı sevdiğini bilecek kadar tanıyordu.

Doodah eşiğin üzerinden rahat geçmek için hafifçe gaza bastı, sonra yavaşlayıp mermer zeminin üzerinde arabayı sürmeye devam etti. Arabanın lastikleri mermer zemine tutunmakta güçlük çekiyordu. Çabucak dışarıya çıkması gerekirse bu durum sorun yaratabilir ve değerli zamanından gereksiz yere birkaç saniye yitirebilirdi. En azından koridor gerektiğinde U dönüşü yapılabilecek kadar genişti.

Doodah koridorda ilerledi, büyük saksıların içine ekilmiş palmiyelerin ve birkaç sanat eserinin yanından geçip koridorun sonuna ulaştı. Karşısında duran keme-

rin üzerinde bir kamera vardı ve koridora odaklanmıştı. Kameradan çıkan kablo plastik kanalın içinden zemin kadar iniyordu.

Doodah kanalın yanında durdu ve arabadan indi. Şimdiye kadar şansı yaver gitmişti. Karşısına çıkan olmamıştı. İnsanların güvenlik sistemi kusurluydu. Bir Peri binasında olsa şimdiye kadar en az on kez lazer taramasından geçmişti. Pixie kanalın bir parçasını büktü ve kabloyu açığa çıkarttı. Özel fiber optik kabloyu video kablosuna doladı. İş bitmişti. Doodah gülümseyerek arabasına bindi. Bu iş çocuk oyuncağıydı. Beş dakikalık bir iş için suçlarından arınacak, evine gidecek ve özgürlüğün tadını çıkartacaktı. Kanunu bir kez daha çiğneyene kadar.

“Beau Paradizo, seni küçük fare. Buraya gel hemen şimdi!”

Doodah olduğu yerde donup kaldı sonra aynasına baktı. Arkasında bir kız vardı elleri kalçasında kızgın bakışlarla kendisine doğru bakıyordu. Bu Minerva olmalıydı. Eğer doğru hatırlıyorsa bu kızdan uzak durması gerekiyordu.

“Beau, antibiyotiğini almanın vakti geldi. Göğüs enfeksiyonunun sürmesini mi istiyorsun?”

Doodah arabayı çalıştırdı ve kemerin altından geçip Çamur Kız’dan uzaklaştı. Ancak köşeyi döndükten sonra hızını arttırabilirdi.

“Sakin benden kaçma Bobo.”

Bobo mu? Kaçmam normal tabii, diye düşündü Doodah.

Kim kendisini Bobo diye çağıran bir kızın yanına gider ki?

Pixie, “Çikolata,” dedi.

Bu yapabileceği en büyük yanıltı. Kız, kardeşinin sesini iyi tanıyordu ve bir terslik olduğunu hemen anladı.

“Bobo? Sesine ne oldu senin?”

Doodah sessizce küfretti.

“Ches’ inflec-chun?”

Ama Minerva ikna olmadı. Cebinden bir telsiz çıkarttı ve hızlı adımlarla arabaya doğru yürüdü.

“Pierre, buraya gelir misin lütfen? Andre ve Louis’i de yanına al.” Sonra Doodah’ya döndü. “Orada kal, Bobo. Senin için lezzetli çikolatalarım var.”

Doodah, tabii ki, diye düşündü. Çikolata ve betondan bir hücre.

Durumu gözden geçirdi ve bir sonuca vardı. Sonuç, hemen kaçmazsam beni yakalar, konuşturana kadar işkenc. ederler, oldu.

Doodah, burada işim bitti, diye düşündü. Gazı kökledi ve yüzlerce beygir gücünü zayıf aksa gönderdi. Araba birkaç dakika sonra parçalarına ayrılacak ama birkaç dakika sonra bu Çamur Kız’dan çok uzakta olacaktı.

Araba o kadar hızlı yerinden fırladı ki az önce bulunduğu yerde bir görüntüsünü bıraktı.

Minerva olduğu yerde donup kaldı. “Ne?”

Doodah bir köşeye doğru ilerliyordu. Pixie direksiyonu mümkün olduğunca döndürdü ama araba geniş bir açıyla dönmeye başladı.

Doodah dişlerini sıkarak, “Duvardan sekmek zorundayım,” dedi.

156

Bedenini sola yatırdı, ayağını gaz pedalından çekti ve yandan duvara çarptı. Çarpma anında, ağırlığını diğer tarafa verdi ve gaza bastı. Araba bir kapısını kaybetti ama duvardan taş gibi sekti.

Doodah baş dönmesi sona erince, güzel, diye düşündü.

Kızın ortadan kaybolduğunu farketmesi birkaç saniye sürerdi ve özgürlük ile arasında kaç koruma olduğunu ancak Tanrı bilebilirdi.

Şimdi bir oturma odasına açılan uzun bir koridordaydı. Doodah duvardaki plazma televizyonu ve kırmızı kadife örtülü koltukları görebiliyordu. Odaya birkaç basamakla iniliyor olmalıydı. Hiç iyi değil. Araba ancak birkaç çarpmaya daha dayanabilirdi.

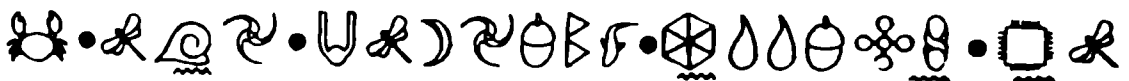
Kız, “Bobo nerede?” diye bağırdı. “Ona ne yaptınız?”

Artık nezaketin bir anlamı yoktu. Bu aracın neler yapabileceğini görmenin zamanı gelmişti. Doodah gaza bastı ve arabayı pencereye doğru sürdü. Hafifçe lastiklere vurdu.

“Bunu yapabilirsin çöp tenekesi. Bir sıçrayış. Senin için büyük bir fırsat.”

Araba bir cevap vermedi. Asla cevap vermezlerdi. Ara sıra stres fazlası ve oksijen yokluğuyla tepki verirdi. Doodah arabaların da kendisi gibi şövalye ruhlu olduğunu hayal ederdi.

Minerva köşeden göründü. Koşuyor, elindeki telsize bir şeyler bağıırıyordu. Doodah, tutuklayın, güç kullanabi-

lirsiniz ve sorguya çekin, kelimelerini duydu. Kelimelerin hiçbirisi hayra alamet değildi.

Arabanın tekerlekleri halının üzerinden geçerken püsküllerine takıldı. Halı aniden yerinden fırladı, Minerva yere düştü ama telsiziyle konuşmaya devam etti.

“Kütüphaneye gidiyor. Onu indirin! Gerekiyorsa vurun.”

Doodah direksiyonu sıkıca kavradı ve güzergâhından şaşmadı. Kilitli olsun ya da olmasın, pencereden dışarıya çıkacaktı. Odaya saatte yetmiş mil hızla girdi ve basamakların üzerinden uçtu. Bir oyuncak için hiç de fena değildi. Odada iki koruma vardı ve silahlarını çektiler. Ateş açmadılar çünkü araba bir çocuk tarafından kullanılıyordu.

Doodah, zavallılar, diye düşündü. İlk kurşun arabanın kaportasına saplandı. Doodah, belki de sandığım kadar zaval-
lı değillerdir, diye düşündü.

Araba hafif bir yay çizerek pencereye doğru uçtu. İki kurşun daha kaportaya saplandı ama artık aracı durdurmak için çok geçti. Araba pencerenin alt çerçevesini sıyırdı, bir tamponunu kaybetti ve pencereye doğru süzüldü.

Doodah, birisi bunu filme çekmeli, diye düşündü. Çarpmaya kendini hazırlamak için dişlerini sıktı.

Doodah çarpmanın etkisini ayak parmaklarından kafatasına kadar hissetti. Gözlerinin önünde bir süre yıldızlar dans etti. Sonra kendine geldi dışarıdaydı. Fosseptik deposuna doğru yöneldi.

Birkaç saniye sonra, Foaly'nin Sekizinci Kısım'daki bilgisayarına bilgiler gelmeye başladı. Video, alarm sistemleri, güvenlik kutuları ve binanın içindeki tüm iletişim kanalları, Foaly'nin ekranında küçük pencerelerde belirdi.

Foaly yüksek sesle bir kahkaha patlattı ve bir piyanist gibi parmaklarını kütürdetti. Eski fiber optik kabloları seviyordu. Yeni organik böcekler kadar gösterişli değildi ama iki misli güvenilirdi.

Masasındaki mikrofona, "Pekâlâ," dedi. "Kontrol bende. Paradizolar'a nasıl kâbuslar sunmamı istersiniz?"

Güney Fransa'da Yüzbaşı Holly Short miğferindeki mikrofona konuştu. "Elinde ne varsa. Şok birlikler, helikopterler. İletişim kanallarını doldur, güvenlik kutularını patlat. Tüm alarmları çalıştır. Saldırıya uğradıklarını düşünmelerini istiyorum."

Foaly bilgisayarındaki hayalet dosyalardan birkaçını çağırdı. Hayalet dosyalar eski projelerinden bir tanesiydi. İnsan yapımı filmlerden aldığı asker, patlama, helikopter gibi görüntüleri, istediği sahneye dokuyabiliyordu. Şimdi, Paradizolar'ın kapalı-devre sistemine, Fransız Ordusu Özel Birlikleri'nden bir birim gönderdi. Bu başlangıç olarak işe yarardı.

*

Soto, şeffaf plastik bir paneli açınca içindeki turuncu düğme ortaya çıktı. Birkaç saniye duraksayıp turuncu düğmeye bastı. Alarm sistemleri sustu, yerini keskin bir sirene bıraktı. Binayı terkedin sireni.

Sireni duyan korumalar hemen harekete geçti, yerlerine veya araçlarına doğru koştu. Şatoda yaşayanlar, en değerli eşyalarını yanlarına alarak şatoyu terketmeye hazırlandı.

Binanın doğu tarafında, bir dizi garaj kapısı açıldı ve altı BMW dışarı çıktı. Bir tanesinin pencereleri karartılmıştı.

Artemis dürbünüyle etrafa göz gezdirdi.

Avucundaki minik telefona, “Kızı kaçırmayın,” dedi. “Her şeyin anahtarı, o kız. Sanırım, karartılmış pencereleri olan araçta olacak.”

Minerva veranda kapılarından birinden çıktı. Sakin bir ses tonuyla telsizine bir şeyler söylüyordu. Arkasında babası vardı. Adam Beau Paradizo’yu elinden tutmuş sürüklüyordu. En arkadan Billy Kong geliyordu, sırtındaki golf çantasının ağırlığıyla beli bükülmüştü.

“İşte başlıyoruz Holly. Hazır mısın?”

“Artemis! Burada komuta bende. Eğer faydalı bir şeyler yapmayacaksan işime karışma.”

“Düşündüm de—”

“Bence göbek adını ‘kontrol delisi’ olarak değiştirmelisin.”

Artemis yanında uzanan Butler'a baktı ve bir şey söylemeden duramadı.

“Kontrol delisi? Buna inanabiliyor musun?”

Butler gözlerini şatodan ayırmadan, "Bazı insanlar sinirlidir," dedi.

Sol taraflarında toprak titremeye başladı. Toprak, çimenler ve böcekler etrafa saçılırken iki kafa dışarı çıktı. Bir Cüce ve bir Pixie.

Doodah, Mulch'ın omuzlarına tırmandı ve kendini yere attı.

“Siz delisiniz,” dedi. Gömleğinin cebine giren böceği dışarı çıkarttı, nefes nefese kalmıştı. “Suçlarımdan arınmaktan fazlasını isterim. Bana emekli maaşı vermelisiniz.”

Butler sakın bir ses tonuyla, “Sessiz ol küçük adam,” dedi. “Planın ikinci kısmı başlamak üzere ve senin yüzünden en küçük bir ayrıntıyı bile gözden kaçırmak istemem.”

Doodah'nın beti benzi attı. "Ben de kaçırmak istemem. Ama senin kaçırmayı çok isterim."

Şatonun garajında, Billy Kong arabalardan birinin bagaj kapağını açtı ve golf çantasını içine koydu. Çanta, karartılmış pencereleri olan BMW'nin bagajına konulmuştu.

Artemis emir vermek için ağzını açtı ama vazgeçti. Holly muhtemelen ne yapacağını biliyordu.

Holly harekete geçti. BMW'nin ön kapısı kendiliğinden

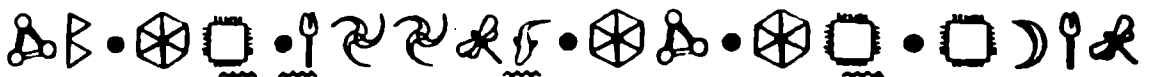
den hafifçe aralandı ve kapandı. Minerva ve Billy Kong şaşkınlıkla gözlerini kırptırırken, araba kendiliğinden çalıştı ve arkasında lastik izleri bırakarak ana kapıya yöneldi.

Artemis, "Mükemmel," dedi. "Şimdi sözde suç dehamız Bayan Minerva Paradizo, bakalım neler yapacak. Ben benzer bir durumda olsam ne yapacağımı biliyorum."

Minerva Paradizo'nun tepkisi en değerli eşyası çalışan bir çocuktan beklenildiği kadar dramatik olmadı. Öfkelenmedi ve ayaklarını yere vurmadı. Billy Kong da çok sakindi. Silahını bile çekmedi. Yere çömeldi, parmaklarıyla saçlarını düzeltti ve bir sigara yaktı. Minerva sigarayı adamın ağzından aldı ve yere atıp üzerine bastı.

Bu esnada BMW ana kapıya doğru ilerlemeye devam ediyordu. Minerva belki de güçlendirilmiş çelik parmaklıkların BMW'yi durduracağını düşünüyor, ama yanıliyordu. Holly kapıyı Neutrino'suyla çoktan zayıflatmıştı. Araç kolaylıkla engeli aşacaktı, tabii eğer kapıya ulaşabilirse. Ama araç kapıya ulaşamadı.

Minerva, Kong'un sigarasını üzerine basıp söndürdükten sonra cebinden bir uzaktan kumanda çıkarttı ve 'gönder' düğmesine bastı. BMW'nin içinde, havalandırma deliklerinden bir duman açığa çıktı, kurbanlarını birkaç saniye içerisinde uyutan güçlü bir gaz. Araç savruldu ve çalıların arasına dalıp çimenlerin üzerinden geçti.

Butler, “Bir sorun var,” dedi.

Artemis, “Hmm,” dedi. “Sanırım bir gaz tuzağı. Hızlı etki gösteren türden bir şey. Muhtemelen siklopropan veya sevofluran.”

Butler eğildi ve silahını çekti. “Aşağıya inip yardım edeyim mi?”

“Hayır, bunu yapma.”

BMW sağa sola savruldu. Arazinin çukurlarını ve tümseklerini takip ediyordu. Minik bir golf sahasının üzerinden geçti, bir çardağı mahvetti ve bir Sentor heykelini yerinden söktü.

Yerin kilometrelerce altında, Foaly yüzünü buruşturdu.

Araba en sonunda bir lavanta bahçesinde durdu, burnu toprağa saplanmış, arka tekerlekleri hâlâ dönüyordu. Tekerlekler, toprağı ve kökleriyle birlikte yerinden sökülen mor çiçekleri, birer füze gibi havaya fırlatıyordu.

Mulch, güzel hareket, diye düşündü. Ama bu fikri kendine sakladı, Butler’ın sabır sınırlarını zorlamak için uygun bir zaman olmadığına farkındaydı.

Butler harekete geçmek için sabırsızlanıyordu. Silahı elindeydi ve ensesindeki kaslar gerilmişti. Ama Artemis omzuna dokunarak dev korumayı sakinleştirdi.

“Hayır,” dedi. “Şimdi değil. İçgüdülerin yardım etmek istiyor biliyorum. Ama şimdi zamanı değil.”

Koruma Sig Sauer’ini kılıfına geri soktu ve kaşlarını çattı. “Emin misin Artemis?”

“Güven bana eski dostum.”

Ve tabii ki içgüdüleri aksini söylese de Butler, Artemis'e güvendi.

Aşağıda bir düzine kadar silahlı koruma ağır adımlarla araca doğru ilerliyordu. Liderleri Billy Kong'du. Adam bir kedi gibi hareket ediyor, topuklarının üzerinde yürüyordu. Yüzü bile vahşi bir kedininkine benziyor, sinsi gülümsemesini duygudan yoksun bakışları süslüyordu.

Kong işaret verince, adamlar bagajdan golf çantasını, ön koltuktan baygın Holly'yi aldı. Holly'nin elleri bağlandı ve Minerva Paradizo ile babasının olduğu yere götürüldü.

Minerva, Holly'nin miğferini çıkarttı ve eğilip sivri kulaklarını inceledi. Artemis dürbünden kızın gülümse-
diğini gördü.

Bu bir tuzaktı. En başından beri.

Minerva miğferi kolunun altına aldı, sonra ağır adımlarla eve doğru yürüdü. Yarı yolda durdu ve arkasına döndü. Eliyle gözlerini siper ederek, şatoyu çevreleyen tepelere göz gezdirdi.

Butler yüksek sesle, “Neye bakıyor?” diye sordu.

Artemis kendinden emindi. Kızın neyin peşinde olduğunu çok iyi biliyordu.

“Bizi arıyor eski dostum. Eğer bu senin şaton olsaydı sen de evi gözetlemek isteyeceklerin nereye gizleneceğini önceden tahmin edebilirdin.”

“Tabii ki. Bu yüzden gizlenmek için burayı seçtim. En ideal yer şuradaki tepenin üzeri, kayaların arkasıdır.

Ama orası güvenlik önlemi olarak bir bubi tuzağının ilk kurulacağı yerdir. Burası ikinci en iyi yer, bu yüzden burayı seçtim.”

Minerva'nın bakışları kayalıkların üzerinde dolaştıktan sonra Butler ve Artemis'in gizlendiği çalılardan üzerine odaklandı. Kimseyi göremiyordu ama aradığı kişilerin çalılardan arasına saklandığından emindi.

Artemis kızın güzel yüzüne baktı. Yakın bir arkadaş tutsak edilirken bile kızın güzelliğine odaklanması şaşırtıcıydı. Ergenlik güçlü bir şeydi.

Minerva gülümsüyordu. Gözleri parlıyor, adeta Artemis ile dalga geçiyordu. Sonra İngilizce bir şeyler söyledi. Artemis ve Butler, her ikisi de usta birer dudak okuyucu oldukları için kısa cümleyi anlamakta güçlük çekmedi.

Butler, “Ne dediğini anladın mı, Artemis?” diye sordu.

“Evet. Bizi buldu.”

Minerva, “Hamle sırası sende,” demişti.

Butler yerine oturdu ve dirseklerindeki çamuru temizledi.

“Ben senin dünyada eşi benzeri bulunmaz biri olduğunu düşünüyordum Artemis. Ama bu kız çok zeki.”

Artemis, “Evet,” dedi. “Sıradan bir suç dehası, hepsi bu.”

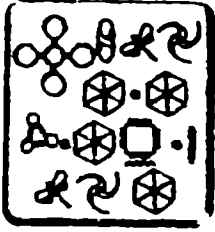
Aşağıda Sekizinci Kısım Karargâhı'nda Foaly mikrofona inledi.

“Ne güzel,” dedi. “Şimdi kurtarmamız gereken iki tutsak var.”

BÖLÜM 8: ŞOK DARBE

PARADİZO ŞATOSU

N°1 güzel bir rüya görüyordu. Rüyasında, annesi oğlunun Cadı kolejinden mezun olmasını kutlamak için sürpriz bir parti düzenlemişti. Harika yiyecekler vardı. Yemekler pişirilmişti ve etlerin birçoğu canlı değildi.

Elini hasırdan sepetin içindeki haşlanmış sülün etine uzattı. Tıpkı Leydi 'Heatherington Smythe'in Çalıları'nda olduğu gibi. Sonra görüntü aniden uzaklaştı, sanki gerçek önünden çekilip alınıyordu.

N°1 ziyafeti takip etmeye çalıştı ama gittikçe uzaklaşıyordu. Ve şimdi bacakları çalışmıyor ve N°1 neden olduğunu bilmiyordu. Ayaklarına baktı ve kollarından aşağısının taşa dönüştüğünü görünce çok korktu. Taş virüsü göğsüne ve boynuna doğru yayılıyordu.

N°1'in içinden çığlık atmak geldi. Çığlık atamadan ağzının da taşa dönüşeceğini düşündü. Sonsuza kadar taş olarak kalacak ve korku dolu çığlığı yüzüne kazı-
nacaktı.

N°1 ağzını açtı ve çığlık attı.

Bir sandalyenin üzerinde oturan Billy Kong, parmak-
larını şıklatıp kameraya baktı.

“Çirkin olan uyandı,” dedi. “Sanırım annesini isti-
yor.”

N°1 nefesi tükenene kadar çığlık attı. Ses tonu ya-
vaşça değişime uğradı, güçlü uluma yerini zayıf bir zı-
rılıya bıraktı.

N°1, pekâlâ, diye düşündü. Hayattayım ve insanların dün-
yasındayım. Gözlerimi açıp domuz pisliğinin içine ne kadar battığı-
mı anlamamanın zamanı geldi.

N°1 ihtiyatlı bir biçimde gözlerini araladı, sanki yü-
züne doğru inen büyük ve sert bir cisim görmekten
korkuyordu. Ancak küçük bir odada yalnız olduğunu
farketti. Tavanda, binlerce mumun ışığını verebilen
dikdörtgen lambalar vardı. Ve bir duvar baştanbaşa ay-
nayla kaplıydı. İçeride biri daha vardı, bir insan, muh-
temelen bir çocuk, belki de bir kız. Sarı saçları ve her
elinde fazladan bir parmağı olan. Kızın üzerinde eski
roma giysilerini andıran bir kıyafet ve her iki yanı bi-
rer şimşekle süslenmiş sünger tabanlı ayakkabılar vardı.
Kızın arkasında biri daha vardı. Öne eğilmiş sırttan za-
yıf adam parmağıyla bacağının üzerinde trompet çalı-
yordu. N°1'in bakışları adamın saçlarına odaklandı.

Adamın saçlarında belki bir düzine renk vardı. Adam bir tavus kuşu olmalıydı.

170

Nº1 silah taşımadığını göstermek için ellerini havaya kaldırması gerektiğini düşündü. Ama bir sandalyeye bağlıyken bunu yapmak zordu.

Sanki kendi hatasıymış gibi, “Bir sandalyeye bağlıyım,” dedi. Ne yazık ki bunu Gnome dilinde ve Şeytan aksanında söylemişti. İnsanlara göre, yaratık sanki boğazını temizliyormuşçasına bir ses çıkartmıştı.

Nº1, bir daha konuşmamaya karar verdi. Yanlış bir şey söylerse insanlar kendisini bir ayinle idam edebilirdi. Neyse ki genç kız sohbet etmek istiyordu.

“Merhaba, adım Minerva Paradizo. Bu da Bay Kong,” dedi. “Beni anlayabiliyor musun?”

Nº1 hiçbir şey anlamamıştı. Kız Leydi Heatherington Smythe’in Çalıları’ndan tek bir kelime bile söylememişti.

Nº1 karşısındakileri cesaretlendirmek için gülümsemişti, kendisiyle iletişim kurmaya çalışmalarını takdir ediyordu.

Sarışın kız, “Fransızca konuşabiliyor musun?” diye sordu. Sonra dil değiştirdi. “İngilizce’ye ne dersin?”

Nº1 doğruldu. Bu biraz daha tanıdıktı. Söylenişi farklıydı ama kelimelerin kitaptan olduğuna emindi.

“İngilizce?” diye tekrarladı.

Bu Leydi Heatherington Smythe’in diliydi. Leydi Smythe İngilizce’yi annesinin dizinde öğrenmiş, Oxford’un salonlarında geliştirmişti. İngilizce’yi kullanarak, Profesör Rupert Smythe’e olan aşkını dile getirmiş-

ti. N°1 kitabı çok seviyordu. Bazen kitabı seven tek Şeytan olduğunu düşünüyordu. Abbot bile kitabın romantik kısımlarından hoşlanmıyordu.

Minerva “Evet,” dedi. “İngilizce. En son karşılaştığımız Şeytan İngilizce’yi iyi konuşuyordu. Ve Fransızca’yı da.”

N°1 her zaman, kitaptaki insanlarla bir gün karşılaşsam onlara saygılı davranmalıyım diye düşünürdü. Bu yüzden içinden geleni yaptı.

N°1 ulumaya başladı. Bu kendisinden daha üstün olanların yanında bir Şeytan’ın bir diğerinden söz isteme şekliydi. İnsanlar bu davranışın kibarca olduğunu düşünmemiş olmalıydı çünkü zayıf adam irkildi ve bıçağını çekti.

N°1 çabucak, “Hayır, iyi efendi,” dedi. Leydi Heatherington’dan öğrendiği birkaç cümleyi ardı ardına sıraladı. “Lütfen silahınızı kınına sokun. Ben sadece mutluluk getirmeye geldim.”

Zayıf adamın kafası karıştı. İngilizce’yi bir Amerikalı kadar iyi konuşuyordu ama bu küçük fare sanki bir tiyatro oyunundan replikler sıralıyordu.

Kong, N°1’in yanına yürüdü ve bıçağını boğazına dayadı.

“Doğru düzgün konuş, çirkin yaratık,” dedi. Adam Tayvan dilinde konuşmuştu.

N°1 titreyerek, “Keşke sizi anlayabilseydim,” dedi. Ne yazık ki bunu Gnome dilinde söylemişti. “Bu durumda... söylenebilecek... en mantıklı şey...”

İşe yaramıyordu. Leydi Heatherington’dan ezbere

bildiği cümleler baskı altında bir türlü aklına gelmiyordu.

172

Adam, “Doğru düzgün konuş, yoksa ölürsün!” diye bağırdı.

Nº1 bağırarak karşılık verdi. “Nasıl doğru düzgün konuşabilirim seni üç bacaklı köpek! Ben Tayvan dilini konuşamam!”

Nº1 tüm bu cümleyi kusursuz bir biçimde Tayvan dilinde söylemişti. Kendisi de çok şaşkındı. Farklı dilleri konuşabilme yeteneği Şeytanlar’da yoktu. Sadece Cadılar bu yeteneğe sahipti. Bir kanıt daha.

Elinde bıçağı olan adam geri çekilince, Nº1 durup bu konu üzerinde birkaç dakika düşünmeye karar verdi. Ama aniden dilin güzelliği beyninin içinde patladı. Kendi dili olan Gnome dili bile Şeytanlar tarafından değiştirilmişti. Öldürmek veya canlıları mideye indirmekle ilgili olmayan binlerce kelime Şeytanlar tarafından artık kullanılmıyordu.

Nº1, “Kapuçino!” diye bağırarak herkesi şaşırttı.

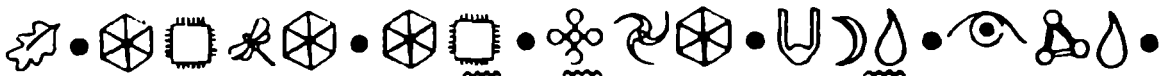
Minerva, “Efendim?” dedi.

“Ne güzel bir kelime. Manevra. Balon.”

Zayıf adam bıçağını kınına soktu. “Şimdi konuşuyor. Diğeriyle ilgili gösterdiğin videoya benziyorsa bunu hiç susturamayabiliriz.”

Nº1 neşeli bir biçimde, “Pembe,” dedi. “Şeytan dilinde bu kelimenin karşılığı yoktur. Pembe Şeytansı bir renk değildir, bu yüzden göz ardı edilir. Pembe diye bilmek çok güzel bir şey!”

Minerva, “Pembe,” dedi. “Harika.”

N°1, “Söylesene,” dedi. “Kurabiye nedir? Kelimeyi biliyorum, kulağa tanıdık geliyor... lezzetli... ama zihnimde tam bir resim canlanmıyor.”

Minerva, N°1 İngilizce konuşabildiği için mutluydu. Ama yaratık içinde bulunduğu durumu unuttuğu için biraz şaşkındı.

“Kurabiyeler hakkında daha sonra konuşuruz minik Şeytan. Konuşmamız gereken daha önemli şeyler var.”

Kong, “Evet,” diye onayladı. “Örneğin Şeytan işga-
li.”

Nº1 cümleyi zihninde tekrarladı. “Özür dilerim, yeteneklerim tam gelişmemiş olabilir. İşgal kelimesiyle ilgili tek bildiğim şey, bir grup silahlı askerin bir bölgeye izinsiz girmesi.”

“Ben de bunu kastediyorum küçük kurbağa.”

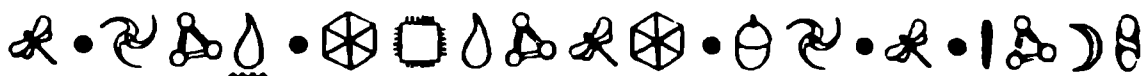
“Kafam biraz karıştı. Yeni kelime haznem bana kurbağanın...” N°1’in suratı asıldı. “Ah, anlıyorum. Bana hakaret ediyorsun.”

Kong, Minerva'ya bakıp kaşlarını çattı. “Sanırım eski halini özleyeceğiz,” dedi.

Nº1, “Daha önce alıntılar yapıyordum,” dedi. Yeni kelimelerin ağzında şekillenmesi hoşuna gidiyordu. “Kutsal kitaptan: Leydi Heatherington Smythe’in Çalılar’ndan.”

Minerva kaşlarını çattı ve düşünürken bakışlarını tavana odakladı. “Leydi Heatherington Smythe. Tanıdık bir şey mi?”

“Leydi Heatherington Smythe insanlara ilişkin bilgi kaynağımızdır. Lord Abbot bize kitabı sizin dünyanız-

dan getirdi.” N°1 dudağını ısırdı ve daha fazla şey söylemek istemedi. Zaten gereğinden fazla şey söylemişti. Bu insanlar düşmandı ve onlara Abbot’ın planının ayrıntılı tasarısını sunmuştu. Tasarı. Güzel bir kelime.

Minerva el çırttı. Aradığı şeyi zihninde bulmuştu.

“Leydi Heatherington Smythe. Aman Tanrım, şu saçma sapan romantik eser! Hatırlıyor musun Kong?”

Kong omzunu silkti. “Ben hikâye okumam. Çoğunlukla kılavuz okurum.”

“Hayır diğer Şeytan’ın videosunu hatırla. Kitabı almasına izin vermiştik, kitabı çok değerli bir şeymiş gibi taşıyordu.”

“Ah evet. Hatırlıyorum. Aptal keçi. Hiçbir zaman kitabı yanından ayırmazdı.”

N°1, “Biliyor musun, kendini tekrarlıyorsun,” dedi. “Aptal kelimesi yerine kullanabileceğin başka kelimeler de var. Kalın kafalı, gerizekâli ve ahmak gibi. Birkaçını sana hatırlatmak istedim. İstersen Tayvan dilinde de hatırlatabilirim.”

Kong’un elinde aniden bıçağı belirdi.

N°1, “Vay canına,” dedi. “Süper bir yetenek.”

Kong iltifatı duymazdan geldi ve bıçağı çevirip keskin kısmından kavradı.

“Sen sus yaratık. Yoksa bu bıçak gözlerinin arasına saplanır. Senin Bayan Paradizo için ne kadar değerli olduğun umurumda bile değil. Bana göre senin ve türünün bu dünyada yeri yok.”

Minerva kollarını göğsünde birleştirdi.

“Misafirlerimizi tehdit etmezseniz çok sevinirim Bay

Kong. Babam için çalışıyorsunuz ve babam ne derse onu yapmak zorundasınız. Eminim ki babam size konuklarımıza nasıl davranacağınız hakkında bilgi vermiştir.”

Minerva Paradizo birçok konuda yetenekliydi ama yaşı yüzünden deneyimsizdi. Çalışmaları sayesinde beden dilini nasıl okuyacağını biliyordu. Ve dövüş sanatlarında eğitim almış birinin kendini nasıl kontrol ettiğini ve hislerini gizlediğini bilmiyordu. Konu hakkında bilgisi olan biri Kong'un ensesindeki tendonların kasılmasını hemen farkedirdi. Adam kendini kontrol etmeye çalışıyordu.

Duruşu şimdi değil, diyordu. Şimdi değil.

Minerva dikkatini N^o1'e odakladı.

“Leydi Heatherington Smythe’in Çalıları dedin, doğru mu?”

N^o1 başıyla onayladı. Ağzından bir şeyler daha ka-
çırmaktan korktuğu için bir şey söylemedi.

Minerva büyük aynaya konuştu. “Hatırlıyor musun, Baba? Bulaşıcı bir hastalık gibi uzak durulması gereken saçma sapan hikâyelerden biridir. Altı yaşındayken hoşuma gidiyordu. Bir on dokuzuncu yüzyıl İngiliz aristokracıyla ilgili. Ah, yazar kimdi... Carter Cooper Barbison. Kanadalı kız. Kitabı yazdığında on sekiz yaşındaydı. Hiç araştırma yapmadan yazılmış bir eser. On dokuzuncu yüzyıl asilzadeleri on beşinci yüzyılda yaşayanlar gibi konuşuyor. Tamamı uydurma, bu yüzden tüm dünyada popüler oldu zaten. Anladığım kadarıyla eski dostumuz Abbot kitabı evine götürmüş. Küstah Şeytan, hikâyeyi insanlarına kutsal bir kitap gibi göster-

miş. Sanırım diğer tüm Şeytanlar'ın gözünde de Cooper Barbison'un çok önemli bir yeri vardır.”

176

Nº1, kendine hâkim olamayıp konuştu. “Abbot? Burada mıydı?”

Minerva, “Mais oui,” dedi. “Seni nerede bulacağımızı nasıl bildik sanıyorsun? Abbot bize her şeyi anlattı.”

Duvardaki hoparlörden kaba bir ses duyuldu. “Her şeyi değil. Hesaplamaları hatalıydı. Ama benim dâhi Minervam hesapları geliştirdi. Bunun için sana bir midedilli alacağım tatlım. Ne renk istersen.”

Minerva aynaya baktı. “Teşekkürler Baba. Artık midedillileri sevmediğimi biliyor olmalısın. Veya baleyi.”

Hoparlörden bir gülme sesi duyuldu. “İşte benim küçük kızım. Disneyland’a bir seyahate ne dersin? Bir prenses gibi giyinebilirsin.”

Minerva gülümseyerek, “Belki seçim komitesinden sonra,” dedi. Ama gülümsemesi sahteydi, şimdilik Disneyland’a ayıracak vakti yoktu. “Nobel Ödülü’nün ki-me verileceğinden emin olduktan sonra. Tutsakları sorgulayıp, Stockholm’deki Kraliyet Akademisi’ni seyahat etmek için bir haftadan az vaktimiz var.”

Nº1’in önemli bir sorusu vardı. “Leydi Heatherington Smythe’in Çalıları? Doğru değil mi?”

Minerva neşeli bir kahkaha attı. “Doğru? Benim küçük dostum, hiçbir şey doğrudan bahsettiğin kitap kadar uzak değildir. Kitap, gençlik hormonlarının ürünü olan değersiz bir vasiyettir.”

Nº1 şaşkındı. “Ama ben kitabı inceledim, hem de saatlerce, sahneleri çalıştım, kostümler hazırladım. Ve

sen bana Heatherington Salonu'nun olmadığını mı söylüyorsun?"

“Evet, yok.”

“Şeytani Prens Karloz?”

“Hayal ürünü.”

Nº1'in aklına bir şey geldi. "Ama Abbot yanında bir arbalet getirdi, tıpkı kitaptaki gibi. Bu, bir kanıttır."

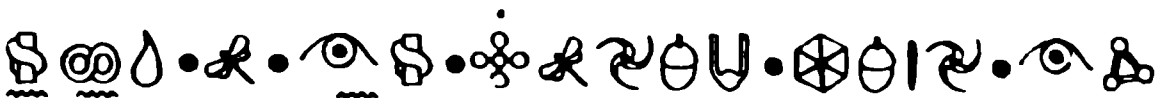
Kong sohnete katıldı, sonuçta bu konu uzmanlık alanıydı. “Arbalet mi? Arbaletler tarih oldu, kurbağa. Artık böyle şeyler kullanıyoruz.” Billy Kong göğsündeki kılıfın içinden tabancasını çekti. “Bu küçük şey ölüm ve ateş saçar. Bunların daha büyükleri de vardır. Dünya’nın çevresinde metal kuşların üzerinde uçar, düşmanlarımızın üzerine patlayan yumurtalar atarız.”

N°1 burnundan soludu. “O küçük şey mi ölüm ve ateş saçıyor? Uçan metal kuşlar mı? Bahse girerim, kurşun yiyip arkanızdan altın baloncuklar da çıkartabiliyorsunuzdur.”

Kong eleştiriye açık bir adam değildi, özellikle de küçük bir sürüngenden. Çevik bir hareketle silahın güvenciliğini kaldırdı ve üç kez ateş etti. N°1'in sandalyesinin başlığı paramparça oldu, İmp'in yüzüne kıvılcımlar ve sandalye parçaları saçıldı. Dar alanda silahın sesi gökgürültüsü gibi yankılandı.

Minerva çılgına döndü. Henüz silah patlarken bağır-
maya başladı.

"Dışarı çık, Kong. Dışarı!"

“En baştan başlayalım. Adın nedir?”

N°1 bunun güvenli bir soru olduğuna kanaat getirdi. “Gerçek bir ismim yok çünkü değişime uğramadım. Eskiden değişime uğramadığım için endişelenirdim, ama şimdi endişelenecek çok şeyim var.”

Minerva daha kesin sorular sorması gerektiğini farkettiler.

“İnsanlar sana ne der?”

“İnsanlar mı, Şeytanlar mı?”

“Şeytanlar.”

“Ah... pekâlâ. Bana Bir Numara derler.”

“Bir Numara?”

“Bu doğru. Bir isim sayılmaz ama tek sahip olduğum bu. En azından iki numara değilim diye düşünüyorum.”

“Anlıyorum. Bir Numara, sanırım burada neler olup bittiğini merak ediyorsundur.”

N°1’in gözleri yalvarırcasına açıldı. “Evet, lütfen.”

Minerva, “Pekâlâ,” dedi. Mahkûmun karşısına oturdu. “İki sene önce sizin türünüzden biri bizim dünyamızda belirdi. Bahçedeki D’Artagnan heykelinin üzerinde bir gece ansızın açığa çıktı. Ölmediği için çok şanslı. D’Artagnan’ın kılıcı bir kolunu parçaladı, kılıcın ucu kırıldı ve kolunun içinde kaldı.”

N°1, “Gümüş kılıç mı?” diye sordu.

“Evet, gümüş kılıç. Şeytan’ın bu dünyada kalmasını sağlayan şeyin gümüş olduğunu farkettiler. Yoksa kendi

N°1 çok şaşırmıştı. “Diğer türleri incelemek için biraz genç değil misin? Ayrıca sen bir kızsın. Şuradaki büyülü kutunun sana vaat ettiği midilli kulağa daha hoş geliyor.”

Minerva bu gibi eleştirilerle daha önce de yüzleşmişti. “Zaman değişiyor, Şeytan,” dedi. “Artık çocuklar eskisine göre daha zeki. Kitap yazıyor, bilgisayarlara hükmediyor, bilimsel mitleri paramparça ediyor. Birçok bilim adamının hâlâ büyüünün varlığını kabul etmediğini biliyor musun? Enerji denklemlerine büyüünüz de eklenince, bilinen tüm fizik kurallarının hatalı olduğu ispatlanmış olacak.”

N°1, “Anlıyorum,” dedi. Pek ikna olmamıştı.

Minerva, “Bu proje için doğru yaştayım,” dedi. “Büyüye inanacak kadar genç, nasıl çalıştığını anlayacak kadar büyüğüm. Seni Stockholm’e götürdüğümde, zaman yolculuğundan bahsedecek, büyüünün elementlere dayalı bir enerji olduğu teorisini öne süreceğim. Tarihi bir an olacak. Dünya büyüüyü ciddiye alacak ve Şeytan saldırısına önlem alacak.”

N°1, “Saldırı diye bir şey yok,” diye itiraz etti.

Minerva yaramazlık yapan bir çocukla ilgilenen ana okulu hocası gibi gülümsedi. “Her şeyi biliyorum. Abbot bize Taillte Savaşı’ndan bahsetti. Abbot’ın savaşçı kişiliği baskın çıkınca Şeytanlar Dünya’ya geri dönecek ve Çamur Adamlar’a karşı korkunç bir savaş başlayacak. Çok kan dökülecek ve kollar bacaklar havada uçacak.”

Nº1 başıyla onayladı. Bu sözler Abbot'a ait olmalıydı.
"Abbot bunlara inanıyordu ama her şey değişti."

Minerva, “Ben de Abbot’a bunu söyledim,” dedi. “Zamanda ve mekânda on bin yıldır seyahat ettiğini açıkladım. Geçen zaman içerisinde bizim için çok şeyin değiştiğini söyledim. Eskisine göre daha kalabalığız ve artık silah olarak arbalet kullanmıyoruz.”

“Eskiden kullanmaz mıydınız? Şimdi kullanmıyor musunuz?”

“Bay Kong’un silahını gördün. Kong’un silahı, elimizdeki yüzlerce silahtan sadece bir tanesi. Dünyanızdaki tüm Şeytanlar tepeden tırnağa silahlı olarak dünyamıza gelse bile, hepsini bir yere kilitlemek on dakikamızı alır.”

“Siz de bunu mu yapacaksınız? Bizi bir yere mi kitleyeceksiniz?”

Minerva, "Evet, planımız buydu," dedi. "Abbot Şeytanlar'ın insanları yenemeyeceğini anlayınca taktik değiştirdi. Zaman tünelinin mekaniğini bana kendi isteğiyle açıkladı, karşılığında benden okumak için kitap ve incelemek için silahlar istedi. Verdiğim kitabı birkaç gün okuduktan sonra General Abbot'tan esinlenerek, kendisine Abbot denmesini istedi. Leon Abbot'ı Stockholm'dekilere gösterirsem uluslararası bir ekip oluşturmak için bana maddi destek vereceklerini biliyordum. Ne zaman bir Şeytan açığa çıksa, gümüş kullanarak onu dünyamıza bağlayabilir ve araştırmalarımız için yapay bir Şeytan topluluğu kurabilirdik. Benim tercihim Central Park Hayvanat Bahçesi'ydi."

Nº1 hayvanat bahçesi kelimesinin anlamını hatırlamaya çalıştı. “Hayvanat bahçesi hayvanlar için değil midir?”

Minerva bakışlarını ayaklarına indirdi. “Evet, ben de bunu düşünüyordum, özellikle de seninle tanıştıktan sonra. Sen medeni bir varlıksın, Abbot gibi değilsin. Abbot bir hayvandı. Buraya geldiğinde, yaralarını iyileştirdik ve sağlığını geri kazanmasına yardımcı olduk. Ama o bizi yemeye çalıştı. Abbot’ı bir hücreye tıkmaktan başka çaremiz yoktu.”

“Öyleyse bizi artık bir hayvanat bahçesine kilitlemeyecek misiniz?”

“Aslında seçim şansım yok. Hesaplarıma göre zaman tüneli her iki ucundan çözülüyor ve eksen bozuluyor. Kısa süre sonra hesaplamaların da bir anlamı kalmayacak. Bir Şeytan’ın ne zaman nerede açığa çıkacağını önceden tahmin edemeyeceğiz. Korkarım, Bir Numara Şeytanlar’ın çok fazla zamanı kalmadı ve yakın zamanda yok olacaklar.”

Nº1 şok olmuştu. Bu bir günde hazmedilecek bilgilerden fazlasıydı. Nedendir bilinmez aklına kırmızı dövme dişi Şeytan geldi. “Yardım etmenin bir yolu yok mu? Biz zeki varlıklarız biliyorsun. Hayvan değiliz.”

Minerva ayağa kalktı ve odada gezindi, eliyle buklelerinden birini düzeltti.

“Uzun süredir bunu düşünüyorum. Büyü olmadan yapılabilecek bir şey yok. Abbot bana geçiş esnasında bütün Cadılar’ın öldüğünü söyledi.”

Nº1, “Bu doğru,” dedi. Kendisinin bir Cadı olabileceğinden bahsetmedi. İçinden bir ses bu değerli bilgiyi kendine saklaması gerektiğini söylüyordu. Kendisini

bir sandalyeye bağlayan biriyle bu kadar, önemli bir bilgiyi paylaşmak istemiyordu. Zaten gereğinden fazla şey söylemişti.

Minerva, “Belki de, eğer Abbot zaman büyüsünün bozulduğundan haberdar olsaydı, Hybras’a dönmek için bu kadar hevesli olmazdı,” dedi. “Babam kolunun içinde kılıcın gümüş ucunun olduğunu söyledi. O akşam, tırnaklarıyla gümüşü çıkarttı ve ortadan kayboldu. Her şeyi kayda aldık. Evine geri dönüp dönmediğini hep merak ettim.”

Nº1, “Döndü,” dedi. “Zaman büyüsü onu başlangıca geri götürdü. Bize bu mekândan hiç bahsetmedi. Elinde kitap ve arbaletle ortaya çıktı, kurtarıcımız olduğunu iddia etti. Hepsi bir yalanmış.”

Minerva, “Anladım,” dedi. Çok üzgün gibiydi. “Şeytanlar’ı kurtarmanın bir yolu var mı bilmiyorum. Belki de diğer odadaki dostun uyandığında bize yardımcı olabilir.”

Nº1, “Hangi dostum?” diye sordu. Şaşkındı.

Minerva, “Kardeşim Bobo’yu bayıltan ve seni kurtarmaya çalışan yaratık,” diye açıkladı. “Ya da doğruyu söylemek gerekirse, boş bir golf çantasını çalmaya çalışan yaratık. Bana büyülü bir yaratık gibi geldi. Belki yardımcı olabilir.”

Nº1, kim bir golf çantasını kurtarmak ister diye düşündü.

Kapı aralandı ve Juan Soto’nun başı görüldü.

“Minerva?”

Minerva eliyle adama gitmesini işaret etti. “Şimdi değil.”

“Telefonun var.”

“Şimdi müsait değilim. Numarasını al.”

Soto kararlıydı, içeriye girdi bir eliyle telsiz telefonun ağızlığını kapatıyordu.

“Sanırım arayanı bekletmek istemezsin. Adının Artemis Fowl olduğunu söyledi.”

Minerva'nın bakışları Soto'ya odaklandı.

“Telefonu ver,” dedi. Elini uzattı.

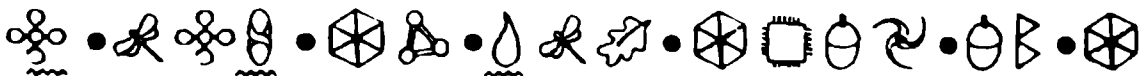
185

LEPrecon miğferi muazzam bir eserdi. Ama Sekizinci Kısım miğferi, modern bilimin bir mucizesiydi. İkisini mukayese etmek, kurma kollu bir tüfeği lazer destekli bir keskin nişancı tüfeğiyle karşılaştırmaya benziyordu.

Foaly neredeyse limitsiz olan bütçesini kullanarak her türlü yüksek teknoloji fantezisini tatmin etmiş ve miğferi eldeki bütün savunma, gözetim ve teşhis araçlarıyla donatmıştı. Bu iş için en yeni cihazları kullanmıştı.

Sentor miğferle gurur duyuyordu. Ama ne zaman miğferin bir özelliğiyle övünmesi gerekse her defasında zıplayan keselerden bahsederdi.

Zıplayan keseler miğferler için yeni bir eklenti değildi. Sivillerin kullandığı miğferlerin bile iç ve dış duvarlarında jel keseler vardı. Keseler herhangi bir çarpışma anında kullanıcıyı korumak için tasarlanmıştı. Ama Foaly miğferin sert dış yüzeyini daha sağlam bir polimer ile değiştirmiş ve elektro-duyarlı jellerin yerine minik elektro-duyarlı keseler yerleştirmişti. Keseler elektronik sinyaller yardımıyla kontrol edilebiliyor, bu

bir anten kullanıyor ve Polis Merkezi'ndekilerin sinyallerin farkına varmayacağını ümit ediyordu. Haven Şehri, dış dünyaya kapatılmıştı. Bu yüzden yüzeyle iletişim kurmak yasaktı. Foaly kasıtlı olarak Komutan Sool'un emirlerine karşı geliyor ve bu durumdan çok hoşlanıyordu.

Sentor kafasındaki özel görüntü başlığı sayesinde miğferin kamerasındakileri görebiliyordu. Sadece miğferin önündekileri değil sağında ve solunda ne olduğunu da küçük pencerelerden görebiliyordu. Foaly şatonun güvenlik sistemini çoktan ele geçirmişti. Şimdi bilgisayar dosyalarına bir göz gezdirmek istiyordu ama bunu Sekizinci Kısım donanımlarını kullanarak yapamazdı. LEP şehrin dışına yollanacak bir sinyal için tette bekliyordu.

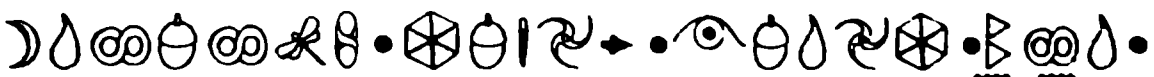
Miğferin içinde kablosuz omni-sensörler vardı. Ama sabit disklere ne kadar yaklaşabilirse, işi o kadar kısa sürede tamamlardı.

Foaly v-klavyesindeki tuşlara bastı. Dışarıdan bakan biri için, Sentor sanki görünmez bir piyanoyu çalışıyordu. Aslında v-gözlüğü, hareketleri klavye girişleri olarak algılıyordu. Holly'nin miğferinin sağ kulak arkasındaki bölmeden dışarıya bir lazer kalem fırladı.

Foaly dolabın kilit mekanizmasına nişan aldı.

"Bir saniyelik bir vuruş. Ateş." Hiçbir şey olmadı. Foaly sessizce küfretti, mikrofonunu açtı ve tekrar dedi.

"Bir saniyelik bir vuruş. Ateş."

Bu sefer kalemin ucundan kırmızı bir ışık çıktı ve kilit mekanizması eridi.

Foaly aletleri açık bırakmak her zaman iyidir diye düşündü. Kimse hatasını farketmediği için mutluydu, özellikle de Artemis Fowl.

Foaly ofisin karşı tarafındaki bir bilgisayar masasına odaklandı ve üç kez göz kırptı.

Miğfere, "Zıplamayı hesapla," dedi. Ekranda hemen kesikli bir çizgi belirdi, çizgi bir kez yere indi, sonra bilgisayar masasına çıktı.

Foaly, "Zıplamayı çalıştır," dedi. Eseri harekete geçince hafifçe gülümsedi. Miğfer yere çarpıp bir basketbol topu gibi sekti ve bilgisayar masasının üzerine kondu.

Foaly, "Mükemmel, ben bir dâhiyim," diyerek kendini tebrik etti. Bazen kendi eserleri gözlerini yaşartıyordu.

Keşke Cabelline bunu görseydi, diye düşündü. Tanrım, bu kızıdan gerçekten hoşlanıyor olmalıyım.

Caballine şehir merkezindeki bir galeride tanıştığı dişi Sentordu. Gündüzleri PPTV'de bir araştırmacı, geceleri bir heykeltıraş olarak çalışıyordu. Çok zeki bir kızdı ve Foaly hakkında her şeyi biliyordu. Caballine ruh hali battaniyesinin hayranıydı. Ruh hali battaniyesi, Foaly tarafından Sentorlar için geliştirilen bir multi-sensör masaj aleti ve homeopatik giysiydi. Konu konuyu açmış ve galeride birkaç saat sohbet etmişlerdi. Şimdi her akşam buluşup koşuyorlardı, eğer acil bir durum yoksa tabii.

Ama şimdi acil bir durum var, diye kendi kendine hatırlattı. Dikkatini işine odakladı.

Miğfer insan klavyesinin hemen yanında duruyordu ve omni-sensörleri sabit diske odaklanmıştı. Foaly üç kez göz kırparak ekrandan sabit diski seçti.

“Bu bilgisayarın ve ağ üzerindeki diğer tüm bilgisayarların dosyalarını indir,” dedi. Miğfer hemen Apple Mac’tan bilgileri emmeye başladı.

Birkaç saniye sonra v-gözlüğünün ekranında ağzına kadar dolu bir şişe figürü belirdi ve sinyal sesi duyuldu. Transfer tamamlanmıştı. Artık insanların Şeytanlar hakkında neler bildiklerini ve bilginin kaynağını öğrenebileceklerdi. Ama dosyaların yedekleri alınmış olabildi. Bilgilerini CD’lere atmış veya e-mail ile bir başkasına göndermiş olabilirlerdi. Bilgiler internet üzerinde de tutuluyor olabildi.

Foaly sanal klavyeyi kullanarak bir klasör açtı ve insan bilgisayarına bir virüs gönderdi. Virüs ağ üzerindeki tüm bilgisayarların verilerini silecek ve bilgisayarların bağlandığı internet sitelerini yok edecekti. Foaly bu konuda biraz daha hassas davranıp sadece Perilerle ilgili dosyaları silebilirdi. Ama bu gizemli grup söz konusu olunca riski göze alamazdı. Uzun süredir gözetim sistemlerinden kaçmış olmaları, hafife alınmayacak bir grup olduklarını gösteriyordu.

Bu bir insan bilgisayar sistemine gönderilebilecek en güçlü virüslerdendi. Muhtemelen Google ve Yahoo gi-

bi siteleri de çökertecekti ama Foaly'nin başka şansı yoktu.

190

Foaly'nin ekranında virüs yanıp sönen kırmızı bir ışık şeklinde görünüyordu. Virüs sinsi bir kahkaha atıp omni-sensör'ün veri yoluna girdi. Beş dakika içerisinde, Paradizolar'ın sabit diskleri onarılamayacak bir biçimde yanmıştı. Ek olarak virüs ağ üzerindeki tüm cihazların depolama birimlerine de bulaşmıştı. Bu sayede, CD'lerde veya flash disklerdeki bütün bilgiler de ulaşılacak istendiğinde yok olacaktı. Bu etkili virüsü durdurabilecek bir güvenlik duvarı veya anti-virüs programı yoktu.

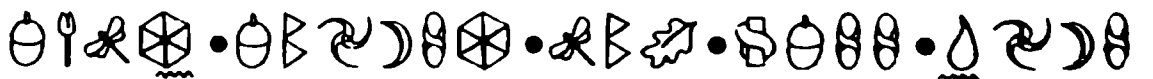
Artemis'in sesi masadaki jel hoparlörlerden gelince Foaly'nin konsantrasyonu bozuldu.

"Ofiste bir kasa var. Minerva notlarını kasada tutuyor. Onu da yok etmek zorundasın."

Foaly, "Duvardaki kasa," dedi. "Bakalım."

Sentor X-ray taraması başlattı ve rafların arkasındaki kasayı farkettiler. Zamanı olsaydı tutulan notların içeriklerine bakmak isterdi ama vakti kısıtlıydı. Kasanın merkezine lazeri odakladı ve kasa birkaç saniye içerisinde içindeki her şeyle birlikte kül oldu. Neyse ki aile yadigârı mücevherlerden fazlasını yok ediyordu.

X-ray taraması odada dikkat çekici başka bir şey olmadığını gösterdi. Foaly miğferin içindeki keseleri döndürdü ve Holly'nin miğferi masadan aşağıya indi. Miğfer havadayken Foaly'nin parmakları sanal

klavyenin üzerinde gezindi ve lazerle ofis kapısının altında miğferin geçebileceği kadar bir delik açıldı. Miğfer yerde iki kez zıplayarak kapıya ulaştı ve koridora çıktı.

Foaly sıırttı, durumdan memnundu.

“Kapıya değmedim bile,” dedi.

Sentor şatonun planını çağırdı ve ekrandaki şemaların üzerine geçirdi. Şemaların arasında iki nokta vardı. Biri miğfer diğeri Holly’ydi. İki noktayı birleştirmenin zamanı gelmişti. Foaly miğferi kontrol ederken Riverbend şarkısına devam etti.

‘Şanslı numaralarım artık işe yaramıyorsa,
Bir çukurun içine düşüp sıkıştıysam,
En sevdiğim kedim bir kamyonun altında kaldıysa,
İşte o zaman ben seni hatırlarım...’

Yüzeyde, Artemis minik telefonundan şarkıyı duyunca yüzünü buruşturdu. Acı çeken bir ses tonuyla, “Lütfen Foaly,” dedi. “Diğeri hatta bir anlaşma yapmaya çalışıyorum.”

Foaly şaşırdı ve kişnedi. Artemis’i unutmuştu. “Bazı insanlar Riverbend şarkılarından anlamaz,” dedi. Mikrofonu kapattı.

Billy Kong diğeri mahkûmla konuşması gerektiğine karar verdi. Dişi olanla, tabii eğer gerçekten bir dişiye.

Bir akşam, birlikte olduğu kızın erkek arkadaşı ve kardeşleriyle tartıştıktan sonra eve dönerken şans eseri mükemmel planı buldu.

Jonah, ilk kez dışarıya çıkmamıştı. Kaçak kablolu TV'den korku filmi seyrediyordu. Her zaman pervasız ve düşüncesiz bir delikanlı olan Eric yerel gangsterlerden birinin kız arkadaşıyla takılmaya başlamıştı. Haber duyulmuş ve adamlar Eric'in peşine düşmüştü. Eric'i biraz hırpalamışlar ama Eric kaçmayı başarmıştı. Kan ter içindeydi ve çok yorgundu ama neşesinden bir şey kaybetmemişti.

TV'nin karşısında kendinden geçmiş kardeşine, "Kapıları kilitle," dedi.

Jonah havaya sıçradı, Eric'in burnundaki ve dudaklarındaki kan izlerini farkedince gözleri faltaşı gibi açıldı.

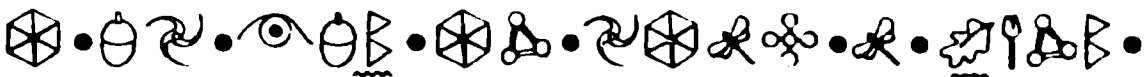
"Sana ne oldu?"

Eric sıırttı. Böyle bir insandı, yorgun ve dayak yemiş bir haldeyken bile adrenalin doluydu.

"Ben... bir grup..."

Sonra sustu ve aklına parlak bir fikir geldi. Gerçekten kötü görünüyor olmalıydı. Belki bu fırsatı değerlendirebilir ve anneleri çalışırken Jonah'nın evde kalmasını sağlayabilirdi.

"Sana söyleyemem," dedi. Eliyle dudaklarının kenarında kalan kanı sildi. "Bir yemin ettim. Sen kapıları ve panjurları kapat."

Jonah genelde ağabeyinin emirlerine itaat etmezdi ama bu akşam kan vardı, televizyonda korku filmleri seyretmişti ve dışarıdan ayak sesleri geliyordu.

Eric, “Kahretsin beni buldular,” dedi. Panjurların arasından dışarıya baktı.

Küçük Jonah, ağabeyini kolundan çekiştirdi.

“Kim seni buldu Eric? Bana söylemek zorundasın.”

Eric durumu gözden geçirdi.

“Pekâlâ,” dedi. “Ben... gizli bir örgüte... üyeyim. Biz gizli bir düşman ile savaşıyoruz.”

“Ne, bir çeteye mi?”

Eric, “Hayır,” diye cevap verdi. “Şeytanlarla savaşıyoruz.”

Jonah, “Şeytanlar mı?” diye sordu. Hâlâ kuşkuluydu ama biraz korkmuştu.

“Evet. California’nın her tarafında Şeytanlar var ama sıradan insanlar gibi görünüyorlar. Tezgâhtarlar, basketbol oynayan delikanlılar, bunun gibi sıradan kimlikler. Ama akşamları insan yüzlerini çıkartıp çocukların peşine düşüyorlar. Özellikle de on yaşın altındaki çocukların.”

“On yaş altı mı? Benim gibi.”

“Senin gibi. Kesinlikle senin gibi. Şeytanlar’ı ikiz kız kardeşleri çiğnerken buldum. Kızlar sekiz yaşlarındaydı. Çoğunu öldürdüm ama geri kalanlar eve kadar beni takip etti. Sessiz olmalıyız, ses çıkartmazsak çekip giderler.”

Jonah telefona koştu. “Annemi aramalıyız.”

Eric, “Hayır!” dedi. Telefonu kardeşinin elinden aldı. “Annenin ölmesini mi istiyorsun?”

Jonah annesinin öleceğini duyunca ağlamaya başladı. “Hayır, annem ölemez.”

Eric, “Kesinlikle,” dedi. “Şeytan öldürmeyi bana ve benim arkadaşlarıma bırakmalısın. On beş yaşma geldiğinde yemin eder bize katılırsın ama o zamana dek bu bizim sırrımız. Sen evde kalacaksın, ben de işimi yapacağım. Anlaştık mı?”

Jonah başıyla onayladı, söyleyecek bir şey bulamadı.

Kardeşler sofada yere çömeldi, Eric’in kız arkadaşının erkek arkadaşı ve ağabeyleri pencerelere vurup Eric’i dışarıya çağırdı.

Eric, çok zalimce bir numara, diye düşündü. Belki bu oyunu birkaç ay daha sürdürebilirim. Bu sayede, her şey durulana kadar Jonah’yı sokaklardan uzak tutabilirim.

Eric’in numarası işe yaradı. Jonah haftalar boyunca hava karardıktan sonra dışarıya çıkmadı. Kanepenin üzerine oturup dizlerini karnına çeker ve ağabeyinin eve gelip Şeytan hikâyeleri anlatmasını beklerdi. Her gece ağabeyinin eve dönmeyeceğinden ve Şeytanlar tarafından öldürülmüş olabileceğinden korkardı.

Bir akşam korkuları gerçek oldu. Polisler Eric’in bir anlaşmazlık yüzünden bir grup silahlı çete üyesi tarafından öldürüldüğünü söyledi. Konu bir kızla ilgiliydi. Ama Jonah gerçeği biliyordu. Bu işi Şeytanlar’ın yaptığından emindi. Derilerinden kurtulup kardeşini öldürmüşlerdi.

Jonah Lee, yeni ismiyle Billy Kong, Holly'yi görmeye giderken sırtında çocukluk anılarının ağırlığını taşıyordu. Akıl sağlığı açısından kendisini Şeytanlar'ın var olmadığına inandırmış ve ağabeyinin yalan söylediğine inanmak istemişti. Ağabeyinin ihanetinden sonra insanlarla uzun süreli ilişkiler kurmaktan kaçınmış ve bu sayede insanlara daha kolay zarar verir bir hal almıştı. Ve şimdi çılgın kız Minerva kendisine gerçek Şeytanlar'ı avlaması için para veriyordu ve Şeytanlar gerçekten vardı. Kendi gözleriyle görmüştü.

Bu esnada Billy Kong gerçeği hayalden ayırt edemiyordu. İçinden bir ses kötü bir kaza geçirdiğini ve tüm bunların bir halüsinasyon olduğunu söylüyordu. Billy'nin tek bildiği şey, eğer bu Şeytanlar ağabeyine zarar verenlerse, onlara bunun bedelini ödeteceğiydi. İntikam peşindeydi.

Holly tutsak rolünde olduğu için mutlu değildi. Akademide bunu yeterince yapmıştı. Her sene bir rol yapma oyunu düzenlenirdi. Holly, sınıfın tek kızı olduğu için rehine, evine yalnız dönen genç kız veya banka hırsızının karşısındaki veznedar rolüne bürünürdü. Holly bu tarz basmakalıp yöntemlere karşıydı ama öğretmen bazı şeylerin basmakalıp kalması gerektiğine inanıyor ve Holly'ye sarı bir peruk bile taktırıyordu. Artemis yakalanmasını teklif edince Holly bunun inandırıcı olması gerektiğine karar ver-

mişti. Şimdi nemli bir bodrumda ahşap sandalyenin tepesinde oturmuş bir insanın gelip kendisine işken-
ce etmesini bekliyordu. Artemis bir daha birinin tut-
sak edileceği bir plan yaparsa, tutsağı kendisi oyna-
yabilirdi. Bu çok saçmaydı. Holly seksen yaşında bir
yüzbaşıydı, Artemis ise on dört yaşında bir çocuk.
Ama emirleri Artemis veriyor, Holly de yerine geti-
riyordu.

Holly'nin sağduyulu yanı, çünkü Artemis taktiksel bir de-
ha, dedi.

Sinirli tarafı, kapa çeneni, diye tersledi.

Sonra içeriye Billy Kong girdi ve Holly'yi daha da si-
nirlendi. Solgun suratlı bir hayalet gibi Holly'nin etra-
fında dönüyor ve sorular soruyordu.

“Söyle bana Şeytan. Yüzünü çıkartabiliyor musun?”

Holly adamla göz göze geldi. “Ne ile? Dişlerimle
mi? Ellerim bağlı, moron.”

Billy Kong iç geçirdi. Boyu bir buçuk metrenin al-
tında olan herkes karşısındakine hakaret etme özgürlü-
ğüne sahip olduğunu düşünüyordu.

Billy, “Sana zarar vermemem gerektiğini muhteme-
len biliyorsundur,” dedi. Eliyle diken diken saçlarına
değdi. “Ama çoğu zaman benden bekleneni yapmam.”

Holly bu adamın cesaretini kırmaya karar verdi.

“Biliyorum Billy. Yoksa Jonah mı demeliyim. Yıllar
boyunca birçok kötülük yaptın.”

Kong bir adım geriledi. “Beni tanıyor musun?”

“Hepimiz seni tanıyoruz Billy. Yıllardır seni izliyo-
ruz.”

Bu tabii ki doğru değildi. Holly, Billy Kong hakkında Foaly'nin söylediklerinden fazlasını bilmiyordu. Belki de eğer Billy'nin Şeytanlarla nasıl bir geçmişi olduğunu bilseydi böyle bir oyuna hiç başvurmazdı.

Billy Kong'a göre, Holly'nin söyledikleri Eric'in anlattıklarını tamamen doğruluyordu. Aniden zihnindeki inanç ve kavrayış binalarından birçoğu yerle bir oldu.

Hepsi doğrudu. Eric yalan söylememiştir. Şeytanlar yeryüzündeydi ve Eric kardeşini korumaya çalışırken ölmüştü.

Billy titreyen bir ses tonuyla, "Ağabeyimi hatırlıyor musun?" diye sordu.

Holly bunun bir test olduğunu düşündü. Foaly bir ağabeyden bahsetmişti.

"Evet hatırlıyorum. Derek, değil mi?"

Kong elini göğüs cebine sokup bir hançer çıkarttı. Kabzasını o kadar sıkı kavramıştı ki parmakları bembeyazdı.

"Eric!" diye bağırdı. Ağzından etrafa tükürükler saçtı. "Eric! Ona ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Holly aniden tedirgin oldu. Bu Çamur Adam denge-sizdi. Bağlarından kurtulması birkaç saniyesini alır ama birkaç saniye yetmeyebilirdi. Artemis mümkün olduğunca ellerinin bağlı kalmasını tavsiye etmişti. Ama Billy Kong'un yüz ifadesi elleri bağlı kalırsa bunun büyük bir hata olacağını gösteriyordu.

Kong bir kez daha, "Ağabeyime ne olduğunu hatırlıyor musun?" diye sordu. Hançeri bir orkestra şefi değneği gibi havada savurdu.

Holly, "Hatırlıyorum," dedi. "Öldürüldü. Vahşice."

Kong yıldırım çarpmışçasına olduğu yerde donup kaldı. Başı dönmeye başladı. Birkaç dakika kendi kendine söylenerek odada volta attı. Holly durumun gidişatından memnun değildi.

“Doğruymuş. Eric bana ihanet etmemiş! Kardeşim beni seviyormuş. Beni seviyordu ve onu benden aldılar!”

Holly, Kong’un dalgınlığından faydalanıp bileklerindeki plastik bağlardan kurtuldu. Bu eski numarayı Akademi’de Komutan Vinyaya’dan öğrenmişti. Ellerini bağların sert kısmına sürttü ve bileklerinde iki küçük sıyrık açtı. Parmak uçlarında yaraları iyileştirmek için kıvılcımlar belirince, birkaç kıvılcımı bağları zayıflatmak için plastik bandın üzerine gönderdi.

Kong, Holly’ye doğru döndüğünde, Holly’nin elleri bağlı değildi ama durumu belli etmedi.

Kong, gözleri Holly ile aynı seviyeye gelene kadar yere eğildi. Gözlerini kırptırıyor, nabızı şakaklarında atıyordu. Yavaşça konuşmaya başladı, sesindeki bastırılmış delilik ve kan dökme arzusu kendini belli ediyordu. Tayvan dilinde, ailesinin konuştuğu dilde konuşmaya başladı.

“Yüzünü çıkartmanı istiyorum, hemen şimdi.”

Kong, bunun görülmesi gereken son kanıt olduğuna inanıyordu. Eğer bu Şeytan yüzünü çıkartabiliyorsa elindeki hançeri kalbine saplayacak ve sonunu düşünecekti.

Holly, “Bunu yapamam,” dedi. “Ellerim bağlı. Neden benim için sen çıkartmıyorsun? Artık yeni maskelerimiz var. Kullanıp atıyoruz. Kolayca çıkıyorlar.”

Kong şaşkınlıkla öksürdü, ayakları üzerinde geriye doğru yaylandı. Sonra kendine geldi ve titreyen elini uzattı. Elleri korkudan değil, ağabeyinin anısına, ona inanmayarak saygısızlık ettiği için duyduğu üzüntü ve kızgınlıktan titriyordu.

Holly, “Saçların başladığı yerden,” dedi. “Tut ve çek, yırtılsa da sorun değil.”

Kong, Holly ile göz göze geldi. Holly’nin büyülu hipnoz yeteneğini kullanması için tek gereken buydu.

Karşı koyulmaz ağır ses tonuyla, “Kolların ağırlaşmadı mı?” diye sordu.

Kong’un kaşları çatıldı, alnındaki kırıxıklıklara ter dolmuştu.

“Kollarım. Ne? Kurşun gibiler. Kurşun borular gibi. Ama...”

Holly hipnozun etkisini arttırdı. “Neden kollarını indirmiyorsun? Rahatla ve yere otur.”

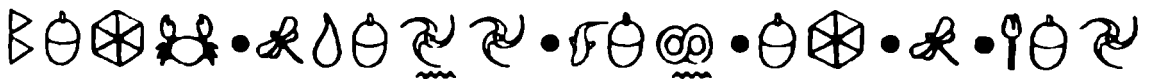
Kong beton zemine oturdu. “Sadece birkaç saniye yerde oturacağım sonra yüzünü çıkartacağım. Sadece birkaç saniyeliğine, yorgunum.”

“Ama konuşmak istiyorsun.”

“Aklımdan geçenleri okuyorsun Şeytan. Ne hakkında konuşalım?”

“Birlikte olduğun bu grup, Billy. Paradizolar. Bana onlardan bahset.”

Kong burnundan soludu. “Paradizolar! Burada sadece tek bir Paradizo ile uğraşıyoruz. Küçük kız Minerva. Babasının sadece parası var. Eğer Minerva bir şeyi isterse, Gaspard parasını öder. Küçük kıızıyla o kadar gurur

Kong sohbet etmek istiyordu. “Biliyorsun, bütün Şeytanlar’ı öldüreceğim. Bir planım var. Çok zekice bir plan. Minerva Stockholm’e gideceğini düşünebilir ama bu asla olmayacak. Doğru zamanı bekliyorum. Sizi bu boyutta tutan şeyin gümüş olduğunu biliyorum. Bu yüzden sizi geri göndereceğim ve size yanınıza almanız için küçük bir hediye vereceğim.”

Holly, artık daha fazla dayanamayacağım diye düşündü.

Kong, Holly’ye bakıp gülümsedi. “Yüzünü çıkartmayı deneyelim mi? Bunu gerçekten yapabiliyor musun?”

Holly, “Tabii ki, yapabiliyorum,” dedi. “Görmek ister misin?”

Kong ağzı açık, başıyla onayladı.

“Pekâlâ, dikkatli seyret.”

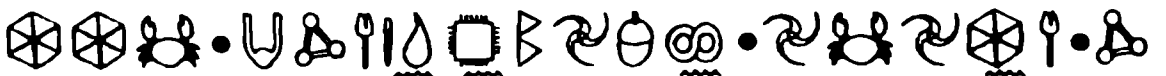
Holly ellerini yüzüne götürdü ve parmaklarını çektiğinde yüzü yoktu. Kolları ve bacakları da kafasının ardından yok oldu.

“Sadece yüzümü çıkartmakla kalmıyor, bunu tüm bedenime yapabiliyorum.”

Kong, “Doğruymuş,” dedi. “Hepsi gerçekmiş.”

Sonra havada süzülen görünmez bir yumruk Kong’un yüzünde patladı. Billy Kong baygın olarak yerde yatarken yeniden Jonah Lee olduğunu ve ağabeyiyle sohbet ettiğini hayal etti: ‘Sana söylemiştim, kardeşim. Sana Şeytanlar olduğunu söylemiştim. California’da beni öldürdüler. Sen bu konuda ne yapacaksın?’

Küçük Jonah cevap verdi. ‘Üzerinde çalışıyorum, Eric.’

Minerva ahizeyi eline aldı.

“Minerva Paradizo konuşuyor.”

Bir ses mükemmel bir Fransızca’yla, “Minerva, ben Artemis Fowl,” dedi. “Sicilya’da bir kez karşılaşmıştık.”

“Kim olduğunu biliyorum, Barcelona’da da neredeyse karşılaştık. Ve gerçekten sen olduğunu da biliyorum. İki sene önce Trinity Koleji’nde Balkan politikasıyla ilgili verdiği konferansta ses dokunu ve ritmini ezberledim.”

“Güzel. İsmi duymamış olmam bana garip geldi.”

Minerva gülümsedi. “Ben senin kadar dikkatsiz değilim Artemis. Sıradışı bir başarı elde edene kadar isimsiz kalmayı tercih ederim.”

Artemis, “Örneğin, Şeytanlar’ın varlığı gibi,” dedi. “Bu gerçekten sıradışı bir başarı olur.”

Minerva telefonu sıkıca kavradı. “Evet, Bay Fowl. Sıradışı bir başarı olacak. Zaten sıradışı. Sen İrlandalı pençelerini araştırmalarımın üzerinden çekebilirsin. En son isteyeceğim şey, son anda tüm projemi benden çalmak isteyen koca kafalı bir İrlandalı. Senin Şeytan’ın vardı ama sana yetmedi, benimkini de çalmak istedin. Seni Barcelona’da gördüğüm anda araştırmamın peşine düşeceğini anladım. Bizi kandırmaya çalışacağını ve arabaya birini gizleyeceğini biliyordum. Bu yüzden araca tuzak kurdum. Sen küçük kardeşimi bayılttın. Bunu nasıl yaparsın?”

Artemis, “Görünüşe göre sana iyilik yaptım,” dedi. “Küçük Bobo çok can sıkıcı bir velet.”

“Beni bunun için mi aradın? Aileme hakaret etmek için mi?”

Artemis, “Hayır,” diye cevap verdi. “Özür dilerim, aptalcaydı. Seni arayıp kendine getirmek istedim. Ortada Nobel Ödülü’nden daha önemli şeyler söz konusu, ödülü küçümsemek için söylemiyorum, yanlış anlama.”

Minerva yüzüne sinsi bir gülümseme takındı. “Artemis Fowl, her neyin peşindeysen, beni aradın çünkü planın başarısız oldu. Şeytanın’ı aldım ve sen onu geri istiyorsun. Ama kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa insanlığın yararı için konuşmana devam edebilirsin.”

Paradizo Şatosu’na yukarıdan bakan tepenin üzerinde Artemis kaşlarını çatı. Bu kız kendisinin on sekiz ay önceki haline çok benziyordu. Başarı ve kazanç her şeydi, aile ve arkadaşlar ikinci plandaydı. Bu durumda en iyisi gerçeği söylemekti.

Nazik bir ses tonuyla, “Bayan Paradizo,” dedi. “Minerva. Birkaç saniye beni dinlersen doğruyu söylediğimi anlayacaksın.”

Minerva cevap verdi. “Neden? İkimiz arasında bir bağlantı olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Aslında var. Benzer insanlarız. Nereye gitsek en zekiyiz. Sürekli küçümseniyoruz. Peşinden gittiğimiz alanın en iyisi olmak istiyoruz. Ama insanlar bizi hor görüyor ve yalnızız.”

Minerva, “Saçmalık,” dedi. Ama isyanı içten değildi. “Ben yalnız değilim. İşlerim var.”

Artemis ısrarcıydı. “Kendini nasıl hissettiğini biliyorum, Minerva. Sana şunu söyleyeyim, kaç tane ödül alırsan al, kaç teori ispatlarsan ispatla, bunlar insanların senden hoşlanmasını sağlamayacak.”

Minerva, “Amatör psikoloji vaazlarını başkasına sakla,” dedi. “Benden neredeyse üç yaş büyüksün.”

Artemis yaralanmıştı. “Amatör sayılmaz. Şunu unutma, yaş genellikle zekâyâ zarar verir. Bu konuda *Psychology Today* dergisinde Doktor C. Niall DeMencha sahte ismiyle bir makalem yayınlandı.”

Minerva kıkırdadı. “Biliyorum. Senile Dementia. Çok güzeldi.”

Artemis gülümsedi. “Bunu farkedenden ilk insansın.”

“Her zaman böyleyimdir.”

“Ben de.”

“Bunu yorucu bulmuyor musun?”

“Kesinlikle. Demek istediğim bu insanların nesi var? Herkes benim espri anlayışımın kıt olduğundan bahsediyor. Ama sonra bilinen bir psikolojik durum üzerine mükemmel bir espri yapıyorum ama kimse anlamıyor. İnsanların gülmekten yerde yuvarlanıyor olması lazım.”

Minerva, “Kesinlikle,” dedi. “Aynı şey bana da oluyor.”

“Biliyorum. Murray Gell-Mann ile ilgili kuark espri-
ne bayıldım. Çok zekice bir analogi.”

Şamimi sohbet bir anda buz kesti.

“Bunu nereden biliyorsun? Ne kadar zamandır beni izliyorsun?”

Artemis çok şaşkıındı. Bu sırrı açığa vurmamak istemişti. İnsanların yaşamı söz konusuken önemsiz konu-

lar hakkında sohbet etmeyi sevmezdi. Ama bu Minerva isimli kızıdan hoşlanıyordu. Kendisine benziyordu.

“Trende, koridorda bir güvenlik kamerası vardı. Bandı aldım ve filtrelerden geçirip dudaklarını okudum.”

Minerva, “Hmm,” dedi. “Ben kamera falan hatırlamıyorum.”

“Oradaydı. Kırmızı plastik bir baloncuğun içindeydi, balıkgözü lensi. Mahremiyetine izinsiz girdiğim için özür dilerim ama acil bir durumdu.”

Minerva bir süre sessiz kaldı. “Artemis. Konuşacak çok şeyimiz var. Aslında, şimdiye kadar... Bir erkekle bu kadar uzun süre konuşmadım. Ama bitirmem gereken bir projem var. Beni altı hafta sonra arar mısın?”

“Altı hafta çok geç. Altı hafta sonra Dünya çok farklı bir yer olacak ve muhtemelen daha iyi bir yer olmayacak.”

“Artemis, senden hoşlanmaya başlamıştım. Yine başladığımız yere geri dönmeyelim.”

Artemis, “Bana bir dakika ver,” dedi. “Eğer bir dakika içerisinde seni ikna edemezsem telefonu kapatıp seni araştırmanla baş başa bırakacağım.”

Minerva, “Elli dokuz,” dedi. “Elli sekiz ...”

Artemis bütün kızların bu kadar duygusal olup olmadığını merak etti. Holly de böyleydi. Bir sıcak, bir soğuktu.

“İki yaratığı tutsak ettin. İkisi de zeki varlıklar. İkisi de insan değil. Eğer bir tanesini bile bilim camiasına gösterirsen türleri insanlar tarafından avlanacaktır. En

azından bir türün yok olmasından sorumlu olacaksın. İstedğin bu mu?"

Minerva, “Onlar da bunu istiyor,” dedi. “İlk yakaladığımız Şeytan hepimizi öldürmekle ve bizi mideye indirmekle tehdit etti. Şeytanlar’ın bir gün geri döneceğini ve insanları yeryüzünden sileceğini söyledi.”

Artemis, "Abbot hakkında her şeyi biliyorum," dedi. Minerva'nın güvenlik kamerası kayıtlarından her şeyi öğrenmişti. "Abbot bir dinazor. Şeytanlar artık insanları yenemez. Hesaplarıma göre, Abbot yaşadığı dönemin on bin sene ilerisine gitmiş ve sonra kendi zamanına geri dönmüş. Şeytanlar'a savaş açmak, maymunlara savaş açmak gibi bir şey olacaktır. Aslında maymunlar daha tehlikeli olabilir çünkü yeryüzünde sayıları daha fazla. Her halükârda Şeytanlar eğer gümüşle bu boyuta sabitlenmezse zaten burada var olmazlar."

“Eminim bu sorunu çözenin bir yolunu bulurlar. Bir tanesi kazayla bu boyuta gelir, tıpkı Abbot gibi, sonra diğerleri için boyut kapılarını açar.”

“Böyle bir şey mümkün değil Minerva. Söylediklerinin gerçekleşme ihtimali nedir?”

“Öyleyse, Artemis Fowl Nobel projemi unutmamı ve iki tutsağı serbest bırakmamı mı istiyor?”

Artemis, "Projeni unut," dedi. Saatine baktı. "Ama tutsakları serbest bırakmana gerek olduğunu sanmıyorum."

“Ah, gerçekten mi? Nedenmiş o?”

“Yanılmıyorsam şu anda zaten hücrelerinden kaçtılar.”

Minerva arkasına dönüp N°1'in oturduğu yere doğru baktı. Kimse yoktu, tutsak Şeytan sandalyesiyle birlikte kaybolmuştu. Minerva eksenini etrafında dönüp odaya göz gezdirdi, içeride sadece kendisi vardı.

Minerva telefona bağırdı. “Şeytan nerede Artemis? Ödülüm nerede?”

Artemis, “Bu konuyu artık unut,” dedi. “Değmez. Senin hatalarının aynısını yapan birinden sana tavsiye. Yakın zamanda ben seni arayacağım.”

Minerva ahizeyi Artemis'in boynuymuş gibi sıktı.

“Beni kandırdın!” dedi. Aniden gerçeğin farkına vardı. “Şeytanın'ı kaçırmama izin verdin!”

Ama Artemis cevap vermedi. İstemeden de olsa telefonu kapatmıştı. Normalde birini zekâsıyla alt ettiğinde çok mutlu olurdu. Ama Minerva Paradizo'yu kandırınca kendini kötü hissetmişti. Neredeyse iyi bir çocuk olmuşken kendini kötü bir çocuk gibi hissetmişti.

Butler çömeldiği yerden Artemis'e baktı.

“Nasıl gitti?” diye sordu. “Kendi yaşıtın bir kızla ilk konuşman?”

Artemis, “Muhteşemdi,” dedi. Sesinde alaycı bir ton vardı. “Haziranda düğün yapmayı planlıyoruz.”

BÖLÜM 9: TEPETAKLAK

PARADİZO ŞATOSU

HOLLY Short geçici hücresinin kapısını açınca miğferinin kapının önünde zıpladığını gördü. Miğferin üzerinde Foaly'nin yüzünün üç boyutlu görüntüsü vardı.

Holly, "Bu çok korkunç," dedi. "Resmini koymak zorunda mıydın?"

Foaly, miğferdeki bilgisayarın içine üç boyutlu bir yardım programı koymuştu. Holly, Foaly'nin programa kendi yüz hatlarını vermiş olmasına hiç şaşırma-mıştı.

Foaly'nin görüntüsü, "Bu model tasarlandığından beri oldukça kilo verdim," dedi. "Her akşam koşuyorum."

Holly, "Odaklan," dedi. Holly başını öne eğdi ve Foaly miğferi yüzbaşının kafasına geçirdi. Holly miğferi sıkıca bağladı.

“Şeytan nerede?”

Foaly, “Merdivenlerden çıkınca, soldan ikinci kapı,” dedi.

210

“Güzel. Güvenlik sisteminden bizim dokularımızı sildin mi?”

“Tabii ki. Şeytan şu anda görünmez, ne çeşit bir lens kullanırlarsa kullansınlar seni farkedemezler.”

Holly insanlara göre yapılmış merdivenleri çıktı. Uçmak daha kolay olabilirdi ama kanatlarını dışarıda bırakmıştı, üniformasıyla birlikte. Üniformasını Artemis Fowl dışında bir insanın ellerine bırakmak çok riskli olurdu, aslında Artemis Fowl’a bırakmak için bile durup düşünmek gerekirdi.

Hızlı adımlarla koridorda yürüdü, soldaki ilk kapının yanından geçti, ikinciye aralayıp içeriye göz gezdirdi.

Şeytan sandalyedeydi ve Minerva isimli kız telefonda konuşuyordu, sırtı kapıya dönüktü. Duvarlardan birinde çift taraflı bir ayna vardı. Holly termal taramayı kullanarak aynanın diğer tarafında bir adam olduğunu farketti. Adam cep telefonu ile konuşuyordu ve Şeytan’ın bulunduğu hücreye bakmıyordu.

Foaly, “Kızı etkisiz hale getireyim mi?” diye sordu. “Uyutucu bir gazla seni bayıltmıştı.” Yeni oyuncağıyla oynamayı çok seviyordu. Miğferi kullanmak, Foaly için bir bilgisayar oyunu oynamaya benziyordu.

Holly, “Aslında bayılmamıştım,” dedi. Sözleri miğferin mührü sayesinde dışarıya çıkmadı. “Nefesimi tutuyordum. Artemis arabada gaz kullanılacağını bana

söylemişti. Arabaya binince ilk yaptığım şey havalandırmayı çalıştırmaktı.”

Foaly, “Aynanın arkasındaki Çamur Adam?” diye sordu. “Lazeri aynanın içine odaklayabilirim. Gerçekten 211 çok zekice bir tasarımıdır.”

Holly, “Saçmalama Foaly,” dedi. “Sadece acil bir durum olursa ateş açabiliriz.”

Holly, Minerva’nın yanından geçerken Çamur Kıza dokunmamaya ve gevşek bir yer tahtasına basmamaya özen gösterdi. Bir gıcırtı tüm planı bozabilirdi. Küçük Şeytan’ın önünde diz çöktü. Şeytan başına geleceklerden habersizdi. Aklına gelen kelimelerin bir listesini çıkartıyor ve her bir kelimeyi söyledikten sonra kıkırdarak gülüyordu.

“Bolluk, oh çok güzel,” dedi. “Sıhhatli. Bunu çok sevdim. Hee hee.”

Holly, muhteşem, diye düşündü. Bu Şeytan boyutlar arası transfer esnasında birkaç beyin hücresini kaybetmiş olmalıydı. Sesli komut kullanarak miğferinin siperliğine bir yazı yazdı.

Yazıda, ‘bunu okuyabiliyorsan başınla onayla’ diyordu. Şeytan’a göre, yazılar boşlukta belirdi.

“Okuyabiliyorsan başınla...” diye konuşmaya başladı, sonra sustu ve başıyla onayladı.

Holly yeni bir mesaj gönderdi. “Yeter bu kadar, başını sallayıp durma! Ben bir Periyim. Seni kurtarmaya geldim. Anlıyor musun?”

Cevap gelmeyince Holly bir mesaj daha gönderdi. ‘Anladıysan bir kez başını salla.’

Şeytan bir kez başını salladı.

‘Güzel. Tek yapman gereken sessiz ve sakın kalmak.’

Nº1, bir kez daha başıyla onayladı. Küçük Şeytan emirleri anlıyordu.

Foaly, Holly’nin siperliği içine kendi resmini gönderdi.

“Hazır mısın?” diye sordu.

“Evet. Sen yan odadaki Çamur Adam’dan gözlerini ayırma. Eğer bu tarafa dönerse onu etkisiz hale getirebilirsin.”

Holly elini elbisesinin kolu içine soktu, elini çıkarttığı anda ortaparmağıyla işaretparmağı arasında bir tabaka folyo vardı. Bir Peri görünmez olduğunda insan gözünün takip edebileceğinden daha hızlı hareket ettiği için, herhangi bir işe odaklanması çok zor olurdu. Sekizinci Kısım üniforması üzerinde olsaydı titreşimler azalırdı. Holly tabakayı açtı ve büyük bir parça folyoyu eline aldı. Folyonun arkasına neyin gizleneceği folyonun büyüklüğünden belliydi. Kamuflej folyosu üzerindeki her bir kabarcık, hangi açıdan olursa olsun üzerine gelen ışığı yansıtabilen Peri yapımı çok yüzeyli bir elması.

Holly, Nº1’e yakınlaştı ve folyoyu havaya kaldırdı. Folyonun üzerinde multi-sensör teknolojisi olduğu için, Nº1’i görüntüden çıkartmak Foaly için kolay işti. Minerva Şeytan’ın ortadan kaybolduğunu sanacak, Nº1’e göre değişen bir şey olmayacak, muhtemelen bunun tarihteki en saçma sapan rehine kurtarma operasyonu olduğunu düşünecekti.

Birkaç saniye sonra Minerva, N°1'in bulunduğu tarafa doğru döndü.

N°1, başıyla selam verdi ama kız kendisini görmüyor gibiydi.

Kız telefona bağırdı. "Şeytan nerede, Artemis? Ödülüm nerede?"

N°1, buradayım, demeyi düşündü. Ama vazgeçti.

Minerva, "Beni kandırdın!" dedi. "Şeytanm'ı kaçırmama izin verdin!"

Holly, konuşmayı kısa kes, diye düşündü. İyi bir kız ol, git ve şatoda arama başlat.

Minerva emre itaat edercesine dışarıya çıktı, babasına bağırdı. Yan odada kızının çığlıklarını duyan Baba Paradizo telefonu kapadı ve arkasına dönmeye çalıştı...

Foaly miğferin lazerini çalıştırdı ve adamı göğsünden vurdu. Adam yere düştü, yerde baygın yatarken nefes alıp veriş yavaştı.

Sentor, "Harika," dedi. "Bunu gördün mü? Aynanın yüzeyinde en ufak bir çizik bile yok."

Holly, "Kapıya gidiyordu!" dedi. Folyoyu aşağıya indirdi.

"Bu tarafa bakacaktı, onu etkisiz hale getirmek zorundaydım."

"Bunu sonra konuşuruz Foaly. Başına buyruk hallerin hoşuma gitmiyor."

"Caballine ilişkide hükmeden taraf olmamdan hoşlanıyor," dedi. "Bana 'aygırım' diyor."

"Kim? Dinle beni, lütfen susar mısın!" Holly N°1'in bağlarını miğferinin lazeriyle parçaladı.

elektronik devreleri çatırdadı ve söndü. Şeytan karın üzerindeki kan lekesi gibi açığa çıktı.

216

Foaly, "Folyoyu kaybettik," dedi.

Holly parmaklarını sıktı. Silahını özlemeye başlamıştı.

"Pekâlâ. Koşmaktan başka çaremiz kalmadı. Foaly dizginler sende, benzetme için özür dilerim."

Sentor, "Nihayet," dedi. "Kontrollerime minik bir joystick ekledim. Biraz sıradışı ama çok etkili. Her yönden saldırganlar geliyor, benim tavsiyem en kısa yolu izlemeniz olacaktır. Koridorun sonuna koşun ve Doodah'nın yolunu takip edin. Açık araziye çıktığınızda Butler sizi koruyacaktır."

"Pekâlâ. Sıkı tutun Bir Numara. Ne olursa olsun sakın beni bırakma."

İlk tehlike yukarıdan geldi. Köşeyi iki güvenlik görevlisi döndü, silahları ellerindeydi.

Holly, eski polisler, diye düşündü. Diyagonalleri kapatıyorlar.

Adamlar N°1'i görünce şok oldu. Muhtemelen ikisi de şatoda neler olup bittiğini bilmeyenlerdendi.

Biri, "Tanrı aşkına, bu da neyin nesi?" diye sordu.

Diğeri soğukkanlılığını yitirmedi. "Yerinden kıpırdamasın."

Foaly lazer atışlarıyla her ikisini de göğsünden vurdu. Enerji kıyafetlerinin içine geçti ve her ikisi de yere yığıldı.

N°1, "Baygın," dedi. "Koma, felç, devre dışı." N°1 kelime haznesini gözden geçirerek stres ile başa çıkabildiğini farketti.

“Stres. Baskı. Endişe. Gerginlik.”

Holly, N°1'i kolundan tutup çekti ve açık pencereye doğru sürükledi. Koridorlardan güvenlik görevlileri ortaya çıktı ama Foaly lazeriyle hepsini etkisiz hale getirdi.

217

Foaly, “Bunlar için bonus puan almalıyım,” dedi. “Veya fazladan bir can.”

Oturma odasında iki koruma vardı, kahvelerini yudumluyorlardı. Foaly her ikisini de yere serdi sonra lazer fanyla havayı tarayıp kahveyi halının üzerine düşmeden buharlaştırdı.

“Tunus halısı,” dedi. “Kahve lekesi çok zor çıkar. Geriye sadece taneleri kaldı.”

Holly odaya girdi.

Kadife kaplı dev bir kanepenin yanından geçerken Foaly'ye cevap verdi. “Bazen görevin ciddiyetini algılamadığınızı düşünüyorum.”

N°1, insanlar için tasarlanmış merdivenleri inerek Holly'yi takip etti. Yeni öğrendiği yüzlerce kelimeye rağmen içinde bulunduğu durumu tasvir edecek bir sözcük bulamıyordu.

Tabii ki, korkmuştu. Dev Çamur Adamlar ve alev saçan silahları ürkütücüydü. Heyecanlıydı. Görünmez olabilen bir Peri süper kahraman tarafından kurtarılmak heyecan vericiydi. Bacağı acıyordu, bunu unutmamak lazımdı. Öfkeli adam kendisini gümüş bir mermi ile bacağından vurmuştu. Ama N°1 bir duygudan yoksun olduğunu farketti. Kendini bildi bileli aşına olduğu o duygudan. Belirsizlik. Yaşadığı tüm garipliklere rağmen

kendisini bu Dünya'da Hybras'ta olduğundan daha rahat hissediyordu.

218

Kulağının dibinden bir kurşun geçti.

Belki de Hybras düşündüğüm kadar kötü bir yer değildir.

Holly, "Uyan Foaly!" diye bağırdı. "Senin arkamızı kolluyor olman lazımdı."

Sentor, "Özür dilerim," dedi. Lazer silahın milini döndürdü ve silahı kapıya doğru yöneltti. Kapıdaki kadın korumanın yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı ve yere yığıldı. Baygın yerde yatarken köpekler ve kemiklerle ilgili bir şarkı mırıldanmaya başladı.

Foaly, "Garip," dedi. "Koruma şarkı söylüyor."

Holly, "Böyle şeyler hep olur," dedi. Pencerenin eşiğine çıktı. "Lazer bazı fonksiyonları kesiyor ama bazen de bazılarını uyandırıyor."

Sentor, ilginç, diye düşündü. Mutluluk silahı. Araştırmaya değer.

Holly uzandı ve N°1'i bileğinden kavradı, İmp'i pencerenin eşiğine çıkarttı. Kollarının olması gerektiği gibi tamamen görünmez olmadığını farkedince hayal kırıklığına uğradı. Büyü gücü azalıyordu. Kalkan tam bir güç emiciydi. Güvenli bir yere ulaşırsalar da ulaşmasalar da görünmezliği kısa süre sonra sona erecekti.

"Neredeyse geldik," dedi.

N°1 alaycı bir ses tonuyla, "Şu yeşilliklerin hemen ötesinde, değil mi?" diye sordu.

Foaly, "Bu Şeytan'ı sevdim," dedi.

Birlikte çimenlerin üzerine atladılar. Yine alarm verildi ve muhafızlar yırtık bir torbadan fırlayan boncuklar gibi kendini dışarıya attı.

Holly, “Ne istersen yapabilirsin Foaly,” dedi. “Araçlarını da etkisiz hale getirebilirsin.”

Foaly, “Emredersiniz, Hanımefendi,” dedi. Ateş etmeye başladı.

219

Holly açık arazide koşmaya başladı, N°1'i de arkasından sürüklüyordu. Yaratığın fiziksel yeteneklerini düşünmeye gerek yoktu, ya ayak uydurur ya da sürülenirdi. Miğferin tepesindeki lazer silahı sağa sola ateş ediyor, geniş açıyla yaylar çizerek muhafızların yaklaşmasını engelliyordu. Holly silahın sıcaklığını kafasının üstünde hissediyordu. Güvenli bir yere ulaştıklarında miğferin olağanüstü soğutma sistemi hakkında Foaly'ye söyleyeceği birkaç şey vardı.

Ama Sentor kimseyle sohbet edemeyecek kadar meşguldü. İşine konsantre olmuş, inliyor ve kişniyordu. Artık hedefe odaklanmak için zaman harcamıyordu çünkü atış sahası içerisinde çok sayıda hedef vardı. Lazerle kavisli eğriler çizerek tek seferde yarım düzine korumayı etkisiz hale getirebiliyordu. Muhafızlar bir saat sonra kendilerine gelecek ama lazerin baş ağrısı, saç kaybı, kaşıntı ve idrarını tutamama gibi yan etkileri birkaç gün sürecekti.

Foaly arabalara nişan aldı, her birinin benzin deposuna birkaç el ateş etti. BMW'ler sırayla patlayınca olağanüstü bir görüntü ortaya çıktı. Patlamanın itme gücüyle Holly ve N°1 daha da hızlandı. Holly'nin miğferi kulaklarını korudu ama zavallı N°1'in kulakları birkaç saat uğuldayacaktı.

tepelerin üzerinde taştan villalar, aşağıda Gorge Du Lo-up vardı. Virajları süratle almak ancak yetenekli bir sürücünün yapabileceği bir işti. Ama Butler daha önce zırhlı bir Al Fahd aracını Kahire'nin kalabalık sokaklarında sürmüş biriydi. Bu yüzden virajlı Alp yolları Butler için sorun değildi.

Tabii ki takip edilmiyorlardı. Son bıraktıklarında, Paradizolar'ın araçları alevler içerisinde şatonun bahçesindeydi. Geriye Artemis'i takip etmek için sağlam bir motosiklet bile kalmamıştı.

Butler sürekli dikiz aynasına bakıyordu. Cagnes sur Mer'deki paralı gişeleri geçtiklerinde yüzüne halinden memnun bir gülümseme takındı.

"Artık rahatız," dedi. Otobanda süratini arttırdı. "Küçük Beau'nun oyuncak arabası da dahil olmak üzere şatoda sağlam araç kalmadı."

Artemis gülümsedi, başarıdan memnundu. "Belki de Bay Doodah'nın muhteşem aracını geride bırakmalıydık."

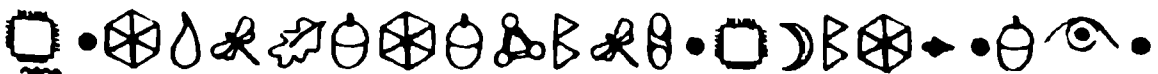
Holly, N°1'in mutlu bir biçimde emniyet kemerini incelediğini farketti.

"Kemerini bağla," dedi. Kendi emniyet kemerini taktı.

N°1, "Kemer," dedi. "Toka, klips, kıskaç. Neden bu insanlarla birliktesin?"

Holly nazik bir ses tonuyla, "Bize yardım edecekler," dedi.

N°1'in aklında binlerce soru vardı ve her birini nasıl kelimelere dökeceğini çok iyi biliyordu. Ama şimdi-

lik, soruları bir kenara bıraktı ve manzaranın keyfini çıkardı. N°1'in köşeli İmp çenesi düştü, karartılmış camdan dışarıya bakarken ağzı açık kaldı. Modern otoyola göz gezdirdi.

Holly bu durumu fırsat bildi. "Doodah ve Mulch da gitti değil mi?"

Artemis, "Evet," diye onayladı. "Foaly mekiği izinsiz aldığı için, en kısa sürede Yeraltı'na getirilmesini istedi. Bizden birkaç saat ileride olmalılar. Mekik limanına ulaştığımızda Haven Şehri açılacaktır. Sana bir maddaya takarlarsa şaşırmam Holly. İşi ustaca hallettin."

"Ama hâlâ açık uçlar var."

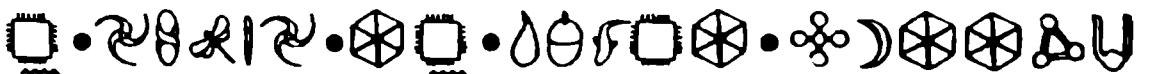
"Doğru. Ama bir LEP zihin-silme ekibinin çözemeyeceği şeyler değil. İşin içinde insanlardan başka bir türün olduğunu gösteren tek bir kanıt bile kalmadı."

Holly arkasına yaslandı. "Bir şeyi unutuyorum."

"Şeytanlar'ı unutuyorsun. Büyüleri çözüyor ve ada zamanda kaybolacak. Kaybolacak ya da çoktan kayboldu. Zamanın içine girip çıkıyor, oyuncak bir top gibi sekiyorlar."

N°1 bir kelimeyi yakaladı. "Çözölmek mi?"

Artemis çekinmeden konuya girdi. "Hybras'ın sonu geldi. Evin kısa süre sonra içerisindeki her şeyle birlikte zaman tünelinin içine çekilecek. Ben kısa süre sonra diyorsam bizim anladığımız manada kısa süre demek istiyorum. Sizin boyutunuzda belki her şey bitmiştir, belki de bir milyon sene sonra olacaktır." Artemis elini uzattı. "Bu arada adım Artemis Fowl."

Nº1 uzatılan eli aldı ve Şeytan geleneklerine uygun bir biçimde işaretparmağını dişledi.

“Ben Bir Numara. Bir İmp'im. Hybras'ı kurtarmak için yapabileceğimiz bir şey yok mu?”

223

Artemis, “Pek yok,” diye cevap verdi. Parmağındaki diş izlerini inceledi. “Hybras'ı kurtarmanın tek yolu Dünya'ya kontrollü bir biçimde geçiş yapmasını sağlamak. Ne yazık ki bunu sadece Cadılar yapabilir ve hepsi öldü.”

Nº1 dudağını dişledi. “Aslında, emin değilim ama ben bir Cadı olabilirim. Farklı dilleri konuşabiliyorum.”

Artemis öne eğildi. “Farklı dilleri konuşabilmek bir kanıt sayılmaz. Başka neler yapabiliyorsun?”

“Yine emin değilim ama muhtemelen tahtayı taşa dönüştürebiliyorum.”

“Gargoyle dokunuşu. İşte bu ilgi çekici. Biliyor musun Bir Numara, sende ilgimi çeken bir şeyler var. Şu işaretler. Bana tanıdık geliyor.” Artemis kaşlarını çattı, İmp'i daha önce görüp görmediğini hatırlayamayınca sinirlendi. “Daha önce karşılaşmadık, karşılaşmış olsaydık hatırlardım. Yine de içimden bir ses...”

“Bu işaretlere birçok Şeytan'da rastlanır, özellikle de alnımdaki sembole. Şeytanlar beni tanıdığını düşünür. Şimdi Hybras'ı kurtarmak konusuna geri dönelim mi?”

Artemis başıyla onayladı. “Tabii ki. En iyisi seni Yeraltı'na indirmek olacaktır. Büyü teorisi konusunda uzman değilim ama Foaly'nin seni incelemek için atan uzmanları olduğundan kuşku yok. LEP'in adanı kurtarmak için bir plan yapacağından eminim.”

“Gerçekten mi?”

224

Butler şoför koltuğundan geriye doğru döndü, Artemis'i bir cevap vermekten kurtardı.

“Paradizo Şatosu'nda durum karışık,” dedi. Ön koltuktaki dizüstü bilgisayarın monitörüne dokundu. “Belki bakmak istersin.”

Koruma, bilgisayarı omzunun üzerinden geriye doğru uzattı. Ekran bir düzine parçaya bölünmüştü. Görüntüde Paradizo Şatosu'nun güvenlik kameralarından gelen sinyaller vardı. Kameralara hâlâ Foaly'nin Yeraltı'ndan gönderdiği sahte görüntüler veriliyordu.

Artemis bilgisayarı dizleri üzerinde dengeledi, gözleriyle ekranı taradı.

Düşünceli bir ses tonuyla “Aman Tanrım,” dedi. “Bu iyi değil.”

Holly bilgisayara doğru eğildi ve ekrana baktı.

“İyi değil,” diye onayladı.

Nº1 bilgisayara bakma gereği görmedi. Onun için küçük bir kutudan başka bir şey değildi.

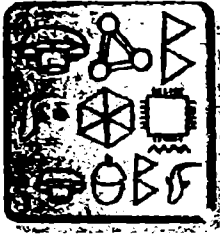
“İyi değil,” diye yineledi. Zihninde kelimelerin anlamını gözden geçirdi. “Kötüye benzer bir betimleme.”

Artemis gözlerini ekrandan ayırmadı. “Kesinlikle, Bir Numara. Bu kötü. Hem de çok kötü.”

BÖLÜM 10: KRAL KONG

PARADİZO ŞATOSU

MINERVA Paradizo delirmiş gibiydi. Aşağılık Fowl araştırma projesini burnunun dibinden çalmış, babasının güvenliğe harcadığı onca paraya rağmen Bay Kong'u kiralamış olması bile işe yaramamıştı. Minerva bazen tüm erkeklerin aptal olup olmadığını merak ediyordu, babası hariç.

Ortalık karışmış, Fowl giderken geride bir enkaz bırakmıştı. Arabalardan geriye pek bir şey kalmamıştı. Çimenliklerde ekilip biçilecek kadar derin yarıklar vardı. Her yeri yağ ve duman kokusu kaplamıştı. Aceleyle Vence'deki polis departmanını arayıp şatodaki jeneratörlerden birinin patladığını bildirerek polis arabalarının gelmesini engellemişlerdi.

Alevler kontrol altına alınınca, Minerva terasta bir

toplantı yaptı. Juan Soto, babası Gaspard ve tabii ki Billy Kong toplantıdaydı. Kong her zamankinden daha sinirliydi.

Malibu dilinde, “Şeytanlar,” diye mırıldandı. “Doğruymuş, hepsi doğruymuş. Ağabeyime verdiğim bir söz var. Başladığım işi bitirmeliyim.”

Minerva eğer Billy Kong’u dikkatlice dinlemiş olsaydı adamın ses tonundaki garipliğin farkına varabilirdi. Ama kendi sorunlarıyla meşgul olduğu için Kong’u dinlemiyordu. Minerva’ya göre kendi sorunları herkesinkinden daha önemliydi.

“Herkes bana odaklanabilir mi? Projemin tehlikede olduğunu farketmişsinizdir.”

Gaspard Paradizo, Minerva’nın projesinden sıkılmaya başlamıştı. Şimdiye dek projeye bir buçuk milyon euro harcamış ama şimdi şatosu yerle bir olmuştu. Bu kadarı fazlaydı.

“Minerva tatlım,” dedi. Gümüş renkli saçlarını eliyle düzeltti. “Artık geri adım atmanın zamanı gelmedi mi? Belki de bu işin peşini bırakmalıyız.”

“Bırakmak mı baba? Bırakmak mı? Artemis Fowl benzer bir proje üzerinde çalışırken mi? Hiç sanmıyorum.”

Gaspard konuştuğunda sesi çok sertti. “Sanmıyor musun?”

Minerva’nın yüzü kızardı. “Özür dilerim baba. Çok kızgıyım. İrlandalı çocuk adamlarını evimize sokuyor ve işimizi mahvediyor. Buna katlanamam.”

Toplantıya katılan herkes havuza tepeden bakan arka terastaki demir masanın başında oturuyordu. Gaspard sandalyesini geriye itti, ayağa kalkıp Minerva'nın yanına yürüdü. Bulundukları yerden ağaçlarla kaplı dağ geçitleri ve Antibes'e kadar her yer görünüyordu. Ama bu akşam manzara kimsenin umurunda değildi.

Gaspard, "Bence Minerva," dedi. Kızının üzerine eğildi. "Bu sefer çok ileriye gittik. Bu işin içinde başka dünyalardan varlıklar var ve bu yaratıklar çok tehlikeli. Artık kendini ve başkalarını riske atmana izin veremem. Adil bir dövüş oldu, seninle o kadar gurur duyuyorum ki kalbim yerinden fırlayabilir. Ama artık bu konu bir hükümet meselesi."

Minerva huysuz bir ses tonuyla, "Mümkün değil baba," dedi. "Elimizde kayıt kalmadı. Kaynağımız yok. Hiçbir şey kalmadı. Tüm bilgisayar diskleri ve dosyaları yok oldu. Hatta işi garantiye almak için tüm donanımları yakmışlar. Sanırım Google ve Yahoo'yu çökeren de Artemis Fowl'du. Umudumuz kalmadı. Küçük bir kız Savunma Bakanlığı'na gidip bodrumunda yaratıklar olduğundan bahsetse ne derler? Kanıt ihtiyacımız var."

Gaspard doğruldu sesi titriyordu. "Kanıt mı? Bunlar suçlu değil. Senin Artemis'le konuşmanı dinledim. Zeki ve uyanık bir çocuk ama yanlış bir şey yapmadı. O bir hayvan değil. Nobel Komitesi'ne zamanın ötesinden gezegenimizi istilaya geleceklerini söylemek başka bir şey, suçsuz zeki varlıkların avlanmasına sebep olmak bambaşka bir şey."

Minerva, “Ama baba!” diye itiraz etti. “Son bir şans ver. Zaman tüneli modelimi yeniden yapmak için bir aya ihtiyacım var, sonra bir Şeytan’ın nerede ortaya çıkacağını hesaplayabilirim.”

Gaspard eğilip kızını alnından öptü. “Kalbini dinle tatlım. Sana ne diyor?”

Minerva kaşlarını çatı. “Kalbimi mi dinleyeyim? Dürüst olmak gerekirse, hiçbir şey demiyor.”

Gaspard, “Lütfen tatlım,” dedi. “Seni sevdiğimi biliyorsun. Zekâna saygı duyuyorum ama bir kez olsun sana bir midilli hediye etsem ve konu kapansa olmaz mı? Doğumgünü partinde Justin Timberlake şarkı söylese olmaz mı?”

Minerva hâlâ kızgındı ama babasının haklı olduğunu biliyordu. Zeki varlıkları hapsedmeye hakkı yoktu. Bu zalimlikten başka bir şey değildi. Özellikle de kimseye bir zararı dokunmayan yaratıklar söz konusu ise. Ama şimdi vazgeçemezdi. Bir sonraki projesinin Artemis Fowl ile ilgili olacağına karar verdi. İrlandalı çocuk hakkında her şeyi ve Şeytanlar hakkında neler bildiğini öğrenecekti.

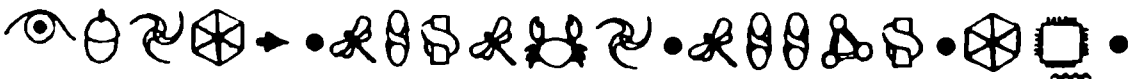
Minerva, “Pekâlâ,” dedi. İç geçirdi. “Senin için Nobel Ödülü’nden vazgeçtim. En azından bu senelik.”

Ama bir sonraki sene her şey farklı olacak, diye düşündü. Artemis Fowl’un neler bildiğini öğrenince tüm dünyalar elimin altında olacak.

Gaspard kızını kucakladı. “Güzel. Hepimiz için en iyisi bu.”

Brezilyalı cerrah sandalyesine geri döndü.

“Şimdi Bay Soto, hasar raporu lütfen.”

İspanyol güvenlik şefi elindeki dosyaya göz gezdirdi.

“Şimdilik elimde sadece bir ön rapor var Bay Paradizo. Raporun tamamlanması birkaç hafta sürecektir. Araçların tamamı yok edildi. Neyse ki zararı sigorta şirketi karşılayacak ve beş gün içerisinde yenileri gelecek. Havuzda bir şarapnel var. Duvarlardan birini çatlatmış, sızıntı var ve engelleyemiyoruz. Tourrettes sur Loup’ta bir tanıdığım, makul bir fiyata havuzu onarıp çenesini kapalı tutabilir.”

“Adamlar?”

Soto olumsuzca başını salladı. “Bizi neyle vurduklarını bilmiyorum. Bir çeşit bayıltıcı silah olmalı, filmlerde Marşlılar’ın kullandıkları cinsten. Her halükârda adamların hepsi uyandı. Birkaçının başı ağrıyor. Başka yan etki görülmedi, sadece Thierry son bir saattir tuvaletten çıkmıyor. Garip çılgınlıklar attığını duymuşlar...”

Kong aniden daldığı rüya âleminde uyandı ve yumruğunu masaya indirdi.

“Hayır. Bu olamaz. Kesinlikle olamaz. Bir başka Şeytan’a ihtiyacım var.”

Gaspard kaşlarını çatı. “Bu araştırma sona erdi. Aslında buna hiçbir zaman izin vermemeliydim. Hırs ve gurur gözlerimi kör etti. Artık bu evde Şeytanlar olmayacak.”

Kong, “Bunu kabul edemem,” dedi. Sanki kendisi işveren, Gaspard emir kuluydu. “Eric’in yarım bıraktığı iş tamamlanmalı. Ona borçluyum.”

Soto sert bir ses tonuyla, “Beni iyi dinle Kong,” dedi. “Senin neyi kabul edip neyi etmediğin önemli de-

Kong göz kırptı. “Belki. Ama benim bendeki dört kişi, en iyileri.”

Kong ceketinin klapasını açıp küçük mikrofona konuştu.

231

“Planda bir değişiklik yok,” dedi. “Atı açın.”

Soto şaşkındı.

Bu aptal neden bahsediyordu? Ne atı?

“Mikrofonu nereden buldun? Bizden mi aldın? Kannalların resmi konuşmalar için meşgul edilmemesi gerekiyor.”

Ama Minerva, İlyada’yı hatırladı. Atı açmak, Truva’nın ahşap atıyla ilgili olmalıydı. Kong şatoya hainler sokmuştu.

“Baba,” dedi. “Gitmeliyiz.”

“Gitmek mi? Burası benim evim. Benden ne istediysen yaptım tatlım ama bu saçmalığa daha fazla—”

Minerva sandalyesini geriye itti ve babasının yanına koştu.

“Lütfen baba. Tehlikedeyiz.”

Soto şaşkındı. “Panik yapmayın Matmazel. Adamlarım sizi korur. Belki stresli bir gün geçirdiğiniz için tedirginsiniz. Belki de biraz dinlenmelisiniz.”

Minerva hayalkırıklığıyla kaşlarını çatı. “Neler olup bittiğini anlamıyor musun? Bay Kong adamlarına sinyal verdi. Muhtemelen kontrolü şimdiden ele geçirmişlerdir. Kuzu kılığında bir kurt olarak aramıza sızmış.”

Gaspard Paradizo kızının zekâsına saygı gösterirdi.

“Soto? Bu mümkün mü?”

Juan Soto, “İmkânsız!” diye bağırdı. Ama kızarmış yüzü solmaya başlamıştı. Kong’un sakinliği sinirini bozuyordu. Aslında doğruyu söylemek gerekirse özgeçmişindeki kadar iyi bir asker değildi. Namibya’daki barış gücüyle bir sene geçirdiği doğruydu ama bir gazeteciye eşlik etmiş ve hiç silahlı çatışmaya girmemişti. Bu işe yalanları, temel silah ve taktik bilgisi sayesinde alınmıştı. Ama Kong gerçekten neden bahsettiğini bilen bir adamsa...

Soto kemerine uzandı, telsizini eline aldı.

“İmkânsız,” diye tekrarladı. “Ama içinizi rahat ettirmek için devriyelerin sayısını iki misline çıkartacağım ve tetikte olmalarını söyleyeceğim.” Telsizin ‘konuş’ düğmesine bastı. “Herkes rapor versin. En üstten başlayın.”

Soto düğmeyi bıraktı, telsizin hışırtısı duyuldu. Hışırtı bir hayaletin çılgılığı kadar uğursuzdu. Sessizlik birkaç saniye sürdü. Soto kendine güvenini yitirmemiş gibi görünmeye çalışsa da alnından aşağıya süzülen ter damlaları durumu ele verdi.

Billy Kong olumsuzca başını iki yana salladı.

Mikrofonuna, “İki el ateş edin,” dedi.

Birkaç saniye sonra iki el silah sesi duyuldu.

Kong sırtıttı. “Onaylandı,” dedi. “Kontrol bende.”

Soto her zaman gerçek bir tehlikeyle yüzleşince ne yapacağını merak ederdi. Şatonun kuşatıldığını sandığı

zaman biraz paniğe kapılmış ama normal prosedürü takip etmişti. Ama bu sefer durum farklıydı.

Soto silahına uzandı. Tecrübeli bir asker bunu silahına bakmadan yapabilirdi. Ama o yeterince tecrübeli değildi. Bakışları silahına kayar kaymaz, Kong masanın üzerine çıktı ve Soto'yu yere serdi.

Güvenlik şefi inledi ve yerde kaldı.

Kong masanın üzerinde dirsekleri dizlerindeydi.

“Şeytan'ı geri istiyorum,” dedi. Ceketinin kolundaki gizli cepten bir hançer çıkarttı. “Onu nasıl bulacağız?”

Gaspard Paradizo, Minerva'ya sarıldı. Kızını korumaya çalışıyordu.

“Eğer ona zarar verirsen Kong...”

Billy Kong gözlerini devirdi. “Pazarlık yapacak durumda değilsiniz Doktor.”

Kong hançeri parmak uçlarında döndürdü. Sonra aniden bileğini öne doğru attı ve hançeri fırlattı. Hançerin sapı doktorun alnına çarptı ve Gaspard Paradizo sırtüstü yere devrildi.

Minerva yere çömeldi, babasının başını kollarının arasına aldı.

“Baba? Uyan baba.” Kısa süreliğine de olsa çaresiz kaldı, sonra zekâsı korkularına galip geldi. Babasının nabzını kontrol etti, işaret ve ortaparmağıyla babasının alnındaki yaraya bastırdı.

“Şanslısın Bay Kong. Cinayetle suçlanmayacaksın.”

Minerva, “Son yarım saattir neredesin?” diye sordu. “Tabii ki, uyuyordun. Sanırım siz buna etkisiz hale getirilmek diyorsunuz. Hem de küçük bir dişi Şeytan tarafından. İstersen seni detaylar konusunda bilgilendireyim. Tüm operasyon etkisiz hale getirildi. Araştırmalarım, hesaplarım ve kayıtlarım yok oldu. En baştan başlamam lazım. Keşke işe yeniden başlayabilsem. Bunu yapabilsem dualarım kabul olurdu. Geçen sefer zaman tüneli hesapları bana sunuldu, bu sefer her şeyi tek başıma yapmak zorundayım. Beni yanlış anlama, bunu başarabilirim. Ben bir dehayım bunu unutma. Ama hesapları yapmam on yedi ayımı alacaktır. En azından. Comprenez-vous, Monsieur Kong?”

Billy Kong her şeyin farkındaydı. Bu küçük kız bilimsel açıklamalarla kendisini kandırmaya çalışıyordu.

“On yedi ay mı? Seni biraz motive edersem ne kadar sürer?”

“Motivasyon bilimin kurallarını değiştirmez.”

Kong masadan aşağıya atladı, sessizce topuklarının üzerine kondu. “Ben bilimsel kanunları değiştirmenin uzmanlık alanın olduğunu düşünüyordum. Bu proje tüm bilim adamlarının aslında birer moron olduklarını ispatlamak için değil miydi?”

“Her şey söylediğin kadar basit—”

Kong bıçağı havaya atıp tutmaya başladı, bunu yaparken bıçağa bakmıyordu bile. Havada taklalar atan

bıçak gümüş bir yelpazeye benziyordu. Hipnotize edici bir görüntüydü.

236

“Şöyle söyleyeyim. Bence bana bir Şeytan getirebilir ve bunu on yedi aydan daha kısa bir süre içerisinde yapabilirsin. Durumu şöyle izah edeyim.” Kong eğildi ve Juan Soto’yu kaldırdı. Güvenlik şefinin başı masaya düştü.

“Bay Soto’ya zarar vereceğim. Bu kadar basit. Engellemek için hiçbir şey yapamazsın. Bunu, samimiyetimin sembolü olarak gör. Durumu kavramana yardımcı olacak. Ne demek istediğimi daha iyi anlayacaksın. Bay Soto’dan sonra konuşmaya başlayacaksın. Bana bir çözüm üretmezsen bir sonraki şanslı yarışmacıya geçeceğim.”

Minerva bir sonraki yarışmacının babası olduğundan emindi. “Lütfen Bay Kong, buna hiç gerek yok. Size doğruyu söylüyorum,” dedi.

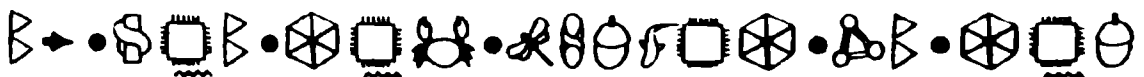
Kong alaycı bir ses tonuyla, “Ah, şimdi lütfen oldu, değil mi?” diye sordu. “Aptal veya moron değil, Bay Kong.”

“Onu öldürme. O iyi bir adam. Bir ailesi var.”

Kong, Soto’yu saçından kavradı ve başını geriye attı. Güvenlik şefinin ademelması açığa çıktı.

Kong, “Yeteneksizin teki,” dedi. “Şeytan’ın ne kadar kolay kaçtığını unutma. Kontrolü ele almak benim için çocuk oyuncağıydı.”

Minerva, “Bırak yaşasın,” dedi. “Babamın parası var.”

Kong iç geçirdi. “Hâlâ anlamıyorsun değil mi? Çok zeki olsan da bazen kafan en basit şeylere bile basmıyor. Ben para istemiyorum, Şeytan’ı istiyorum. Şimdi konuşmayı bırak ve beni iyi dinle. Benimle pazarlık ederek bir yere varamazsın.”

Minerva ne kadar zor bir durumda olduğunu anlayınca cesaretini yitirdi. Bir saatlik bir zaman dilimi içerisinde, zalim ve karanlık bir dünyaya adım atmıştı. Ve tüm bunların sebebi kendi kibriydi.

“Lütfen,” dedi. Sakin kalmaya çalıştı. “Lütfen.”

Kong bıçağı sıkıca kavradı. “Bakışlarını kaçırma küçük kız. Seyret ve burada kimin patron olduğunu öğren.”

Minerva gözlerini kaçıramadı, bakışları bu korkunç sahneye kilitlendi. Gözlerinin önündeki görüntü sanki bir korku filmine aitti, film müziği bile vardı. Kaşlarını çattı. Gerçek hayatta film müziği diye bir şey yoktu. Ama bir yerden müzik sesi geliyordu.

Ses, Kong’un pantolonun cebinden geliyordu. Telefonun polifonik melodisi Carmen’den Toreador şarkısıydı. Kong cebinden telefonu çıkarttı.

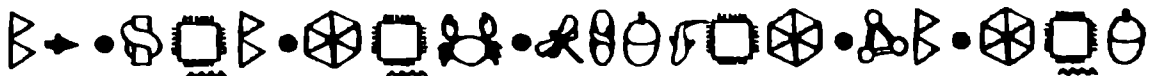
“Kimsin?” diyerek telefonu açtı.

Genç bir ses, “Kim olduğum önemli değil,” dedi. “Önemli olan bende senin istediğin bir şey olması.”

“Numaramı nasıl buldun?”

Gizemli genç, “Bir dostumdan aldım,” dedi. “Tüm numaraları bilen biri. Şimdi işimize geri dönelim. Sanırım bir Şeytan satın almak istiyorsun, değil mi?”

*

Birkaç dakika önce, Butler arabayı havaalanının çıkışında, otoyolun kenarına çekmiş ve arka koltuğa, Artemis ve Holly'nin yanma oturmuştu. Birlikte dizüstü bilgisayarın ekranından Paradizo Şatosu'nda olan biteni izliyorlardı.

Artemis yumruklarını sıktı. "Buna izin veremem."

Holly elini Artemis'in elinin üzerine koydu. "Başka şansımız yok Artemis. Artık bu bizim savaşımız değil. Bir Numara'yı bir kez daha riske atamam."

Artemis'in kaşları çatıldı. "Biliyorum. Haklısın. Ama bu benim savaşım." Butler'a baktı. "Kong adamı öldürür mü?"

Koruma, "Hiç düşünmeden," diye cevap verdi. "Kafasında adamın işini zaten bitirdi."

Artemis gözlerini ovuşturdu, kendini aniden çok yorgun hissetti. "Dolaylı da olsa yaşananların sorumlusu benim. Benim yüzümden birinin ölmesine vicdanım el vermez. Holly, sen yapman gerekeni yap ama ben bu insanları kurtarmak zorundayım."

Nº1, "Vicdan," dedi. "Ne güzel bir kelime."

İmp'in konuşulanları dinlemediği ve sadece kelimelere dikkat ettiği belliydi. Nº1'in tuhaf yorumu dikkatleri dağıttı. Artemis bakışlarını Nº1'in göğsündeki izlere odakladı, aniden işaretleri daha önce nerede gördüğünü hatırladı. Kafasında şimşek gibi kusursuz bir plan çıktı.

"Holly, bana güveniyor musun?"

Holly inledi. “Artemis bana bu soruyu sorma. Muh-teşem planlarından biri geliyor, biliyorum.”

“Bana güveniyor musun?”

Holly, “Evet,” diye cevap verdi. İç geçirdi. “Güveni-yorum, hem de herkesten çok.”

“O zaman hepimizin iyiliği için bana güvenmeye devam et. Detayları sonra açıklarım.”

Holly ikilemde kaldı. Vereceği karar hem kendi ya-şamını, hem de N°1’inkini etkileyecekti. Etki, iki yaşa-mın da dramatik bir biçimde kısalması olabilirdi.

“Pekâlâ Artemis. Ama tetikte olacağım.”

Artemis özel telefonuna konuştu. “Foaly bana Bay Kong’un cep telefonunu bulabilir misin?”

Sentor, Sekizinci Kısım Karargâhı’ndan, “Sorun de-ğil,” dedi. “Ama bu senin için yaptığım son şey ola-cak. Sool iletişim sinyallerini bulmuş. Birkaç dakika içerisinde sinyalleri keserler, artık tek başınasın.”

“Anlıyorum. Sen bana telefonu bul yeter.”

Butler, Artemis’in kolunu kavradı. “Eğer Kong’u ararsan bizden bir adım önde olacak. Nerede ne zaman buluşulacağını o belirleyecek.”

“Nerede buluşacağımızı biliyorum. Sadece Bay Kong’u randevu yerinin kendi fikri olduğuna ikna et-meliyim.” Artemis Peri telefonunu kapattı. “Sessiz olun. Çalışıyor.”

Kong, “Kimsin?” diyerek telefonu açtı.

Genç bir ses, “Kim olduğum önemli değil,” dedi. “Önemli olan, bende senin istediğin bir şey olması.”

Arabada, Holly, Artemis'e bakıp kaşlarını çatı. Uzun süre sohbet etmek Artemis'e göre bir şey değildi. Kısa bir bakış atıp elini havada sallayarak Holly'yi sakinleştirdi.

Kong, "Pekâlâ," dedi. "Aklıma bir yer geldi. Taipei 101'i biliyor musun?"

Artemis, "Tayvan'daki mi?" diye sordu. "Dünyanın en yüksek binalarından biridir. Şaka mı yapıyorsun? Dünyanın öbür ucunda."

. "Çok ciddiym, Taipei benim ikinci evim. Orayı çok iyi bilirim. Taipei'ye ulaşmak için zamanın kısıtlı olacak, bu yüzden bir numara yapamazsın. İki gün sonra gözetleme yerinde, öğlen on ikide değış tokuş yapalım. Eğer gelmezsen kız kısa yoldan aşağıya iner. Ne demek istediğimi anlamış olmalısın."

"Anladım. Görüşürüz."

"Güzel. Yalnız gelme. Çirkin olanı yanında getir, ya da kız olanı. Hangisi olduğu önemli değil, bir tanesi yeterli."

"Dişi olanı çoktan serbest bıraktık."

"Sorun değil, o zaman çirkin olanı getir. Görüyorsun ya benimle iş yapmak çok zor değildir. Sorun çıkartmadığın sürece mantıklı bir adamım. Sakın bir numara yapayım deme."

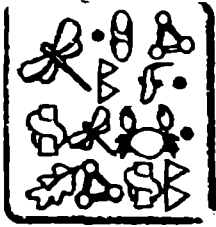
Artemis, "Merak etme," dedi. "Bir sorun çıkmayacak."

Artemis o kadar inandırıcı bir ses tonuna bürünmüştü ki kendisini tanımayanlar söylediklerine hemen inanırdı.

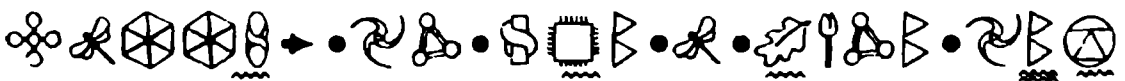
BÖLÜM II: AŞAĞIYA UZUN BİR YOL

TAİPEİ, TAYVAN

TAİPEİ 101 dünyanın en yüksek binalarından biriydi. Altmış metrelik kulesi dikkate alınırsa, bazılarına göre dünyanın en yüksek binasıydı. Ama bazılarına göre kule binanın bir parçası değildi ve bu yüzden teknik olarak sadece dünyanın en yüksek yapısı denilebilirdi. Her halükârda dünya üzerinde en yüksek bina unvanına göz diken dört yapı daha vardı. Yapım halindeki binalardan iki tanesi Asya'da, bir tanesi Afrika'da, dördüncüsü ise Suudi Arabistan'daydı. Bu yüzden Taipei'nin modası geçmek üzereydi.

Artemis ve yanındakiler kiralık bir jet ile vaktin dolmasından üç saat önce Chiang Kai-Shek Uluslararası Havaalanı'na indi. Butler gündüz ve gece, her koşul altında her aracı kullanabilmesine rağmen uçağı çoğunlukla Artemis kullandı.

“İyi haber, Kong’un da çok zamanı kalmadı. Muhtemelen o da bize tuzak kuramayacaktır.”

244

Lexus, Xinyi Sokağı’na girdi ve Taipei 101 dev bir bambu gibi şehrin ortasında yükseldi. 101’in yanındaki binalar saygılarından eğilmiş gibi duruyorlardı.

Butler başını geriye doğru atıp binanın tepesini görmeye çalıştı. “Asla küçük bir şey yapmayız değil mi? Neden bir sefer olsun bir Starbucks’ta buluşmuyoruz?”

Artemis, “Binayı ben seçmedim,” dedi. “Bina bizi seçti. Bizi buraya kader getirdi.”

Butler’in omzuna vurdu ve koruma ilk bulduğu yere arabayı park etti. Park yeri bulmak kolay olmadı. Taipei’de sabah trafiği yoğun ve yavaş akıyordu. Arabalar kızgın birer ejderha gibi zehirli duman kusuyordu. Yayaların ve bisikletlilerin birçoğu yüzlerine maske takmıştı.

Araba durunca Artemis brifingine devam etti. “Taipei 101, modern mühendisliğin bir mucizesidir. Mimarlar sıradan bir bambudan ilham aldılar. Ama gökdelenin bu şekli binayı depremlerden veya sert rüzgârlardan korumak için yeterli değildi. Bu yüzden tasarımcılar kuleyi, çelikle kuvvetlendirilmiş süper beton kolonlardan oluşan bir temelin üzerine oturttu. Rüzgârın gücünü emmek için, sarkaç vazifesi görecek yedi yüz tonluk çelik bir top kullandılar. Dâhiyane. Bina yerine sarkaç sallanıyor. Turistlerin çok ilgisini çekiyor. Gözetleme yerinden sarkacı da seyredebilirsiniz. Tasarımcılar sarkacın üzerini on beş santimetre kalın-

lığında gümüşle kaplamış ve üzerindeki kabartmalar meşhur Tayvanlı sanatçı Alexander Chou tarafından yapılmıştır.”

245

Holly, “Sanat dersi için teşekkür ederiz,” diye araya girdi. “Plana bizi de dahil etmeye ne dersin? Bu işi bitirip saçma sapan kıyafetlerden kurtulmak istiyorum. Rengi o kadar parlak ki uydudan bile görüldüğünden eminim.”

Nº1 de şikâyetçiydi. “Ben de bu kıyafeti sevmedim.” Kafasında bir kasket, üzerinde turuncu çiçekli bir giysi vardı. Nº1 turuncu rengin kendisine yakışmadığını düşünüyordu.

Holly, “En büyük sorunun kıyafetin değil,” dedi. “Sanırım seni kana susamış bir katile teslim edeceğiz. Değil mi Artemis?”

Artemis, “Kesinlikle,” diye onayladı. “Ama sadece birkaç saniyeliğine. Tehlikede olmayacaksın. Eğer şüphelerim doğru çıkarsa belki Hybras’ı da kurtarabiliriz.”

Nº1, “Birkaç saniyeliğine tehlikede olacaksın kısmına geri dönebilir miyiz?” diye sordu. “Hybras’ta birkaç saniye çok uzun sürebilir.”

Artemis mümkün olduğunca rahatlatıcı bir ses tonuna bürünerek, “Burada değil,” diye cevap verdi. “Burada birkaç saniye gözlerini kapayıp açıncaya kadar geçer.”

Nº1 denemek için gözlerini kapatıp açtı. “Yine de uzun gibi duruyor. Kısaltmanın bir yolu yok mu?”

“Yok gibi. Kısaltmaya çalışırsak, Minerva’yı kaybederiz.”

N°1, “Kız beni bir sandalyeye bağladı,” dedi. Çevresindeki şaşkın bakışlara göz gezdirdi. “Ne? Şaka yapıyorum. Tabii ki ne dersiniz onu yapacağım. Ama daha fazla turuncu istemiyorum. Lütfen.”

Artemis gülümsedi ama gülümsemesi kulaklarına varmadı. “Pekâlâ, artık turuncu yok. Şimdi işte plan. İki parçadan oluşuyor. İlk kısım işe yaramazsa, ikinci kısım gereksiz.”

N°1 içgüdüsel olarak kelimeyi tekrarladı. “Gereksiz. İhtiyaç duyulmayan. Lüzumsuz.”

“Kesinlikle. Bu yüzden ikinci kısmı gerektiği zaman açıklayacağım.”

Holly, “İlk kısım?” diye sordu.

“İlk kısımda acımasız bir katil ve adamlarıyla buluşacağız. Adam bizim Bir Numara’yı kendisine vermemizi bekleyecek.”

“Biz ne yapacağız?”

Artemis, “Bir Numara’yı vereceğiz,” dedi. Hafifçe, gergin İmp'e doğru döndü. “Şu ana kadar plan hoşuna gitti mi?”

“Giriş kısmını sevmedim, sonucunu da bilmiyorum. Umarım gelişme kısmı ilgi çekicidir.”

Artemis, “Endişelenme,” dedi. “İlginizi çekecek.”

TAİPEİ 101

Grup gözetleme yerine çıkmak için, Taipei 101’in dev giriş salonundaki yüksek hızlı asansörlerden birine bin-

di. Holly ve N°1, insanların Taipei 101'e girip çıktığı ana kapının yanındaki küçük tabelanın yanından içeriye girdi. Holly asansöre binerken tabelanın bir davet olduğuna kanaat getirdi.

Artemis, "Toshiba asansörler," dedi. Girişte aldığı broşürü okumaya başladı. "Dünyanın en hızlı asansörleri. Saniyede on yedi metre çıkıyoruz, seksen dokuzuncu kata çıkmamız yarım dakika bile sürmeyecek."

Artemis kapılar açılırken saatine baktı.

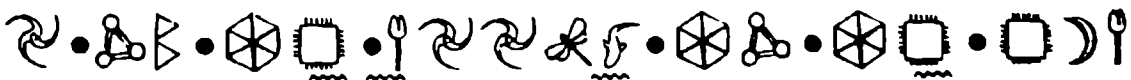
"Hmm. Tam zamanında. Etkileyici mühendislik. Evi me bunlardan birkaç tane alabilirim."

Gözetleme yerine çıktılar, tam karşılarında bir restoran vardı. Ziyaretçiler gözetleme yerinde dolaşarak inanılmaz manzaranın videosunu çekebiliyordu. Bu kadar yüksekten Tayvan Boğazı'nın ötesindeki Çin'i bile görmek mümkündü.

Kısa süreliğine de olsa grup tüm sıkıntılarını unuttu ve kendini dev yapının zarafetine bıraktı. Gökyüzü pencerelerin hemen dışındaydı ve ufukta denizle kusursuz bir biçimde birleşiyordu. N°1 çok şaşkındı, küçük daireler çizerek geziniyor, turuncu giysi ayaklarına dolanıyordu.

Butler, "Parmak uçlarında dönmeyi bırak." diye emretti. Zihnini işe odaklayan ilk kişi dev koruma oldu. "Bacakların görünüyor. Kasketle yüzünü iyice kapat."

N°1 emre itaat etti ama kasketten memnun değildi.

Şekilsiz ve pörsümüş bir şeydi, kafasının bir çuval gibi görünmesine sebep oluyordu.

248

Artemis, “İyi şanslar Holly,” dedi. “Yirmi üçüncü katta görüşürüz.”

Holly, “Bu işi mümkün olduğunca çabuk bitirin,” diye fısıldadı. “Uzun süre kalkanımı çalıştıracak büyü gücüm yok. Zaten tam anlamıyla da görünmez sayılmam.”

Artemis, “Anlaşıldı,” dedi.

Küçük grup ağır adımlarla bar kısmına doğru yürüdü ve dev sarkacın altında bir masaya oturdu. Sarkaç seksen dokuzuncu katın bir metre üzerinde havada asılı duruyordu. Yedi yüz tonluk top görülmeye değer bir manzaraydı, yüzeyine geleneksel Yuanzhumin sembolleri işlenmişti.

Artemis sohbet edercesine, “Bu Nian efsanesi,” dedi. Butler etrafına göz gezdirdi. “Her yeni yıl arifesinde insan etiyle beslenen vahşi bir yaratık. Nian’ı korkutmak için meşaleler yakılır ve kestane fişekleri atılır çünkü Nian kırmızı renkten çok korkar. Her yer kırmızıya boyanır. Çizimlerden anladığım kadarıyla Nian bir Trol. Chou bu süslemeleri modern betimlemelerden esinlenerek yapmış olmalı.”

Masaya bir garson kız geldi.

Artemis, “Li ho bo,” dedi. “Bir demlik Oolong çayı lütfen. Organik, mümkünse.”

Garson kız gözlerini kırıştırtarak Artemis’e baktı, sonra bakışlarını Butler’a odakladı.

Mükemmel bir İngilizce ile, “Siz Bay Fowl musunuz?” diye sordu.

Artemis, “Ben Bay Fowl’um,” dedi. Kızın dikkatini üzerine odaklamak için parmaklarıyla masanın üzerinde trompet çaldı. “Benim için bir şeyin var mı?”

249

Kız, Artemis’e bir peçete uzattı.

“Bardaki beyden,” dedi.

Artemis insanları sarkaçtan uzak tutmaya yarayan, daha da önemlisi sarkacı insanlardan uzak tutan metal parmaklıkların oluşturduğu kemere ve tampon sistemine göz gezdirdi.

Billy Kong masalardan birinde oturuyor, Artemis’in bulunduğu tarafa doğru kaşlarını oynatıyordu. Yalnız değildi. Kimse kaşlarını oynatmıyordu ama masada üç kişi daha vardı. Birkaç adam da bar kısmında göze çarpıyordu. Minerva Kong’un yanındaydı. Kong eliyle kızı omzundan kavramıştı. Minerva’nın omuzları gergindi ama yüz ifadesi Kong’a meydan okuyordu.

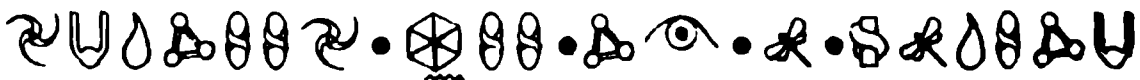
Artemis, Butler’a doğru döndü. “Sen ne düşünüyorsun?”

Koruma, “En az on iki kişiler,” dedi. “Billy’nin Tayvan’da dostları olmalı.”

Artemis, “Neyse ki hiçbiri görünmez değil,” dedi. Peçeteyi açtı.

Peçetenin üzerinde, *yaratığı rezerve edilmiş masaya gönder, yazıyordu. Ben de kızı göndereceğim. Numara yapmazsan kimse zarar görmez.*

Peçeteyi Butler’a uzattı. “Sen ne düşünüyorsun?”

Butler göz ucuyla mesaja baktı. “Bence burada bir şey denemeyecek. Çok fazla kamera var. Güvenlik kameralarına yakalanmasa bile turistlerin kameralarına yakalanır. Eğer bir dalavere çevirecekse bunu dışarıda yapacaktır.”

“O zaman çok geç olacak.”

“Umarım.”

Garson kız, elinde bir bambu tepsiyle geri döndü. Tepsinin içinde kilden bir demlik ve üç bardak vardı. Artemis sıcak çaydan kendi bardağına biraz doldurdu.

“Kendini nasıl hissediyorsun Bir Numara?”

“Biraz bacağıma acıyor.”

“Ağrı kesicinin etkisi azalıyor. Butler’a sana bir tane daha vermesini söyleyeceğim. Gitmeye hazır mısın? Her şey yolunda gidecek, sana söz veriyorum.”

“Tek yapmam gereken elimi açmak mı?”

“Biz asansöre biner binmez.”

“Bu kadar mı? Senin Holly’ye yaptığın gibi nükteli bir şaka ile kötü adamın dikkatini dağıtmamı ister misin?”

“Hayır. Buna gerek yok. Sen sadece elini aç.”

“Korkmuş görünmemi ister misin?”

“Uygun olur.”

“Güzel. Sorun değil.”

Butler, genelde kendine hâkim olur ve dikkat çekmemek için hafifçe kamburunu çıkartarak yürürdü. Ama şimdi sırtı dik ve gergindi, harekete geçmeye hazırdı. Bakışları ürkütücü, ensesindeki kaslar şişkindi.

Billy Kong ile göz göze geldi ve bakışlarını adamın göz bebeklerine odakladı. Kalabalığın içinde bile saldırgan tavırları belli oluyordu. Fiziksel olarak duyarlı birkaç turist aniden tedirgin oldu ve birkaç adım uzaklaştı.

251

Butler, gözlerini Billy Kong'dan ayırdıktan sonra N°1'e son talimatları verdi.

"Tek yapman gereken üzerinde rezerve yazan masaya yürümek ve Minerva'nın gelmesini beklemek. Sonra Kong'un yanında gideceksin. Eğer alelacele seni dışarıya çıkartmak isterlerse yirmiye kadar say ve avucunu aç. Eğer bizim gitmemizi beklerlerse biz asansöre bindiğimiz anda avucunu aç. Anladın mı?"

"Her şeyi anladım. Hangi dilde tekrarlamamı istersin?"

"Hazır mısın?"

N°1 derin bir nefes aldı. Kuyruğunun sıkıntıdan titremeye başladığını hissedebiliyordu. Zaman tünelinden beri sanki bir hayal dünyasındaydı. Bu kadar çok şeyi sindirmek kolay mıydı? Gökdelenler, Şeytanlar aşkına. Bu binalar gerçekten göğü deliyordu.

"Hazırım," dedi.

"O zaman git. İyi şanslar."

N°1 tek başına tutsaklığa doğru yürüdü. Etrafında onlarca insan vardı, bazıları heyecanlı, bazıları tedirgindi. Bir kısmı bir şeyler yiyor, bir kısmı elindeki makineyi bir başkasına doğrultuyordu.

Sanırım bunlar kamera, diye düşündü.

Öğlen güneşi gözetleme yerinin her yerini kaplıyor, dev gümüş sarkacın üzerine düşerek bir disko topu gibi yanıp sönmesine neden oluyordu. Masalar N°1'in başı seviyesindeydi. Garsonlar ellerinde dolu tepsilerle sağa sola koşturuyordu. Birkaç bardak yere düştü, bir çocuk çığlık attı.

N°1, çok fazla insan var, diye düşündü. Şeytanlar'ı özledim. Hatta Abbot'ı. Pekâlâ, belki de Abbot'ı özlememiştir. Rezerve edilmiş masaya ulaştı. Üzerinde rezerve yazan katlanmış kâğıdı görmesi için ayak uçlarında yükselmesi gerekti. Kasketini hafifçe kaldırarak masanın üzerine baktı. Üzerindeki kıyafetlerin ve kafasındaki kasketin tipik bir Çamur Çocuk kıyafeti olmadığını farkındaydı. Artemis kendisini kandırmıştı.

Bu korkunç bir kılık. Bir ucube gibi görünüyor olmalıyım. Biri beni insan olmadığımı farkedecek. Keşke Holly gibi görünmezlik kalkanım olsaydı.

Ne yazık ki N°1 büyü gücünü kontrol etmeye başlamış olsa da, görünmezlik kalkanı Cadılar'ın büyü yetenekleri arasında yoktu.

N°1 sağa bir adım attı, dev sarkacın parıltısından korunmak için gözlerini kıstı. Minerva yoldaydı. Dikkatli adımlarla rezerve edilmiş masaya doğru yürüyordu. Kızın arkasında, Kong öne doğru eğilmiş heyecanla ayaklarını yere vuruyordu. Burnunu, tilki kokusu almış ve harekete geçmeye hazır bir köpek gibi havaya kaldırmıştı.

Minerva masaya ulaştı. N°1'in kasketini hafifçe kaldırarak şatodaki İmp olup olmadığını kontrol etti.

N°1, “Benim kasketim değil,” dedi. “Turuncuyu da ben seçmedim.”

Minerva, N°1’in elini tuttu. Kaçırılmadan önce yüzde seksen bir dâhi, yüzde yirmi bir kız çocuğuydu. Şimdi durum yüzde elliye yüzde elliydi. “Her şey için özür dilerim. Seni bağladığım için, her şey için. Beni yiyeceğini düşünmüştüm.”

N°1, “Tüm Şeytanlar canavar ruhlu değildir,” dedi. “Ve bileklerim uzun süre ağrıdı. Ama seni affediyorum. Tabii eğer beni bir kez daha tutsak etmezsen.”

Minerva, “Evet, söz veriyorum,” dedi. N°1’in üzerinden Artemis’in bulunduğu masaya doğru baktı. “Neden bana yardım ediyor? Biliyor musun?”

N°1 omzunu silkti. “Emin değilim. Arkadaşı Holly bunun ergenlikle ilgili olduğunu söyledi. Anladığım kadarıyla güzel bir kızsın. Dürüst olmak gerekirse ben bir Çamur Kızın güzel olup olmadığını anlayamıyorum.”

Sohbet bar tarafından gelen bir ıslıkla yarıda kesildi. Billy Kong sabırsızlanmaya başlamıştı. Eski Paradizo güvenlik elemanı N°1’e işaret parmağıyla yanma gelmesini işaret etti.

“Gitmeliyim. Ayrılıyorum. Yola koyulmalıyım.”

Minerva başıyla onayladı. “Pekâlâ, ama dikkatli ol. Umarım en kısa süre içinde görüşürüz. Nerede? Elinde mi?”

N°1 hemen, “Evet,” diye cevap verdi. “Nereden biliyorsun?”

Minerva ağır adımlarla uzaklaştı. “Dâhiyim, elimde değil.”

N°1, burası dâhilerle dolu, diye düşündü. Umarım Bay Kong da dâhi değildir.

Yürümeye devam etti, ellerini ve ayaklarını göstermemek için büyük çaba sarf etti. En son isteyeceği şey gri, kalın parmaklarını gören insanların paniğe kapılmasıydı. Yine de belki de insanlar önünde eğilir ve kendisine saygı gösterirdi. Sonuçta Çamur Adamlarla mukayese edilirse, oldukça yakışıklıydı.

Nº1 masaya ulaştığında Billy Kong sırtıyordu. Yüzündeki gülümseme bir hastalığın ilk belirtisi gibiydi. Saçları mükemmel bir biçimde diken dikendi. Rehine değiş tokuş ederken bile her zamanki gibi bakımlıydı. Bakımlı olmak bir insan hakkında çok fazla şey söylerdi.

Kong, Nº1'i ensesinden yakaladı. "Hoşgeldin Şeytan. Seni görmek ne güzel. Tabii eğer gerçekten sensen..."

Nº1 şaşkın bir ses tonuyla, "Bensem?" diye sordu. "Ben başka kim olabilirim ki?"

Kong, "Özür dilerim ama sözlerinden fazlasına ihtiyacım var," dedi. Kasketin siperliğini havaya kaldırdı ve İmp'in yüzüne baktı. "Eğer bu Fowl düşündüğüm kadar zekiyse mutlaka bir şeyler deneyecektir."

Kong, İmp'in yüzünü inceledi. Alnına dokundu, dudaklarının gerçek olup olmadığını anlamak için çekiştirdi ve dişlerine baktı. Son olarak işaret parmağıyla alnındaki işaretin üzerinden geçti, boya olup olmadığını anlamaya çalıştı.

"Mutlu musun?"

"Hem de çok. Sanırım Artemis'in hazırlık yapacak vakti olmamış. Onu çok zorlamış olmalıyım."

Nº1, "Hepimizi çok zorladın," diye yakındı. "Buraya bir makineyle uçarak geldik. Ayı yakından gördüm."

“Kalbimi kırıyorsun Şeytan. Ağabeyime yaptıklarından sonra sen şanslı sayılırsın. Ama ben bu durumu telafi etmek için elimden geleni yapacağım.”

N°1 kafasını çevirip asansörlerin olduğu tarafa baktı. Artemis, Bütler ve Minerva asansörlere iki adım uzaktaydı.

Kong, “Onlara bakma,” dedi. “Sana yardım edemezler. Sana kimse yardım edemez.”

Kong parmaklarını şıklattı ve kaslı bir adam sandalyelerden birine oturdu. Elinde büyük, metal bir çanta vardı.

“Belki merak ediyorsundur, bunun içinde bir bomba var. Bombanın ne olduğunu biliyorsun, değil mi?”

N°1, “Bomba,” dedi. “Patlayıcı. Alev alan cihazlar.” Gözleri faltaşı gibi açıldı. “Ama bu birilerine zarar verebilir. Birçok kişiye.”

“Kesinlikle. Ama insanlara zarar vermez. Sadece Şeytanlar’a zarar veriyor. Bunu üzerine bağlayacağım ve bombayı çalıştırıp seni adana geri göndereceğim. Patlama, Şeytan nüfusunda gözle görülür bir azalmaya sebep olacaktır. Artık uzun süre geceleri avlanmak için bizim dünyamıza gelmezsiniz.”

N°1, “Ben avlanmam,” dedi. Ayaklarını yere vurdu.

Kong güldü. “Sen Şeytan olduğundan emin misin? Duyduğum kadarıyla, en son yakalanan daha... şeytani bir varlıkmış.”

“Ben bir Şeytanım. Ama bir Cadıyım.”

Kong, N°1 tıraş kreminin kokusunu alabilecek kadar öne doğru eğildi. “Pekâlâ küçük Cadı. Bahse girerim bu bombayı bir çiçek demetine dönüştürebilirsin.”

“Hiçbir şey yapmayacağım çünkü beni Hybras’a gönderemezsin.”

256

Kong cebinden bir mendil çıkarttı. “Tam tersine. Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Şatodayken birkaç şey öğrendim. Tek yapmamız gereken bacağındaki gümüşü çıkartmak ve Hybras seni kendine çekecek.”

Nº1 asansöre doğru baktı. Kapıları kapanıyordu.

“Bu gümüşten mi bahsediyorsun?” diye sordu. Avucundaki gümüş mermiyi Kong’a gösterdi.

Billy Kong, “Çıkartmış,” dedi. “Artemis mermiyi çıkartmış.”

Nº1, “Çıkarttı,” diye onayladı. “Çekip aldı.”

Sonra mermiyi elinden bıraktı ve ortadan kayboldu.

Holly dev sarkacın üzerine çıkmış olan biteni izliyordu. Şimdilik her şey plana uygun gidiyordu. Minerva, Artemis ve Butler’in yanma ulaşmıştı, birlikte asansöre biniyorlardı. Barın diğer ucunda, Billy Kong yüzüne psikopat gülümsemesini takınmıştı. Tüm bu yaşananlardan sonra adamın zihninin silinmesi gerekiyordu. Aslında halledilmesi gereken birkaç konu daha vardı. Ama bunları başkalarının düşünmesi gerekiyordu, artık LEP’ten değildi. Bunca olaydan sonra Sekizinci Kısım’da kalmayı başarırsa şanslıydı.

Holly bileğindeki bilgisayarın düğmesine bastı ve görüntüyü Nº1’e odakladı. İmp sol elini havaya kaldırdı. Sinyal. Teorileri test etmenin zamanı gelmişti. Yeniden merhaba veya sonsuza kadar elveda.

Artemis'in planı riskliydi çünkü hesaplamaları teorikti ama Şeytan adasını kurtarmanın tek yolu buydu. Ve Artemis şimdiye kadar hiç yanılmamıştı. Eğer birinin teorilerine inanması gerekirse, Holly, Artemis'in teorilerine inanmayı tercih ederdi.

Holly, N°1'in elindeki gümüş mermiyi yere bıraktığını görünce kendine hâkim olamadı ve Billy Kong'un yüz ifadesinin resmini çekti. Adamın tepkisi görülmeğe değerdi. Daha sonra bu resme bakıp uzun süre güleceklerdi.

Sonra kanatlarını çalıştırdı ve dev sarkacın üzerine yükseldi, işaretleri bekledi.

Birkaç saniye sonra, Artemis'in tahmin ettiği gibi gümüş topun tepesinde mavi kıvılcımlar belirmeye başladı. N°1 geri geliyordu. Artemis'in planladığı gibi.

Yakınında bu kadar büyük bir gümüş kütleli olunca N°1'in seyahati yarıda kesilecek. Sarkacın tepesinde kısa süreliğine belirecek, gümüşün enerji alanının en yoğun olduğu yerde. Senin görevin Holly, anlık belirmenin kalıcı olmasını sağlamak.

Sarkacın tepesindeki parıldayan dikdörtgenin içinde N°1'in formu belirmeye başladı. İmp biraz şaşkın gibiydi, sanki uykudan yeni uyanmıştı. Bir eli dikdörtgenin dışına uzandı ve gerçeği yakalamaya çalıştı. Bu Holly için yeterliydi. Aşağıya süzüldü ve N°1'in koluna gümüş bir bilezik geçirdi. Hayalet parmaklar kıpırdadı ve sertleşti. Maddeleşme gri bir boya gibi N°1'in bedenine yayıldı ve yarattığı Limbo'dan kurtardı. Az

önce boşluğun olduğu yerde şimdi titreyen bir yaratık duruyordu.

258

İmp, "Gittim mi?" diye sordu. "Geri döndüm mü?"

Holly, "Evet," diye cevap verdi. "Şimdi sessiz ol. Seni buradan çıkartmamız lazım."

Dev sarkaç hafifçe sallandı ve Taipei 101'e çarpan rüzgârı emdi. Holly de sarkaçla birlikte sallandı, N°1'i kolundan kavradı ve yükselmeye başladı. N°1'i yedi yüz tonluk top ile gizlemeye özen gösterdi.

Bir üst kat bir başka gözetleme yeri idi ama dekorasyon olduğu için kapalıydı. Tek başına bir işçi, yere halı döşemekle meşguldü. Adam parmaklıkların üzerinde süzülen bir İmp gördüğü için şaşkın değildi.

"Hey," dedi. "Turuncu kıyafetler içerisinde bir İmp. Biliyor musun İmp?"

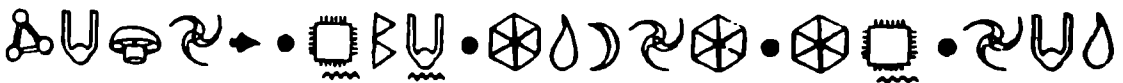
N°1 yere ayak bastı. Çekingen bir ses tonuyla, "Hayır," diye cevap verdi. "Neyi biliyor muyum?"

Adam, "Seni gördüğüme hiç şaşırmadım," dedi. Aslında, bu o kadar sıradan bir olay ki sen gittikten sonra seni hatırlamayacağım bile."

N°1 doğruldu ve kasketini düzeltti. "Sanırım Bay Kong ile konuştun."

Holly kalkanını kapattı ve ortaya çıktı. "Onu hipnotize ettim," dedi. Parmaklıklara tutunup aşağıya baktı. "Buraya gel Bir Numara," dedi. "Bu hoşuna gidecek."

N°1 parmaklarını camdan parmaklıklara koydu. Kong ve ekibi gözetleme yerinin altını üstüne getirmiş,

asansörlere doğru koşuyordu. Özellikle Kong çok endişeliydi, önüne çıkan turistleri itiyor, masaları deviriyordu.

Nº1, "Bunun için vaktimiz olduğunu sanmıyorum," 259 dedi.

Holly, "Muhtemelen yok," dedi. Ama ikisi de yerinden kıpırdamadı.

İşçi, "Hey şuna bak," dedi. "Bir başka Peri. Ne kadar sıradan bir olay."

Toshiba asansörlerin kapıları kapanıp Billy Kong ile adamları gözden kaybolunca, Holly arkasına döndü.

Nº1, "Şimdi nereye?" diye sordu. Gözünden akan bir damla yaşı sildi.

Holly, "Şimdi planın ikinci safhasına geçiyoruz," dedi. Asansörü çağırdı. "Hybras'ı kurtaracağız."

Nº1, "Durup dinlenmek yok," dedi. Asansörün kapısına baktı. "Hey, ilk klişem."

Artemis ve Butler kendilerine doğru gelen Minerva'yı seyretti. Kızın, içinde bulunduğu duruma rağmen çok cesur bir hali vardı. Başı dik, gözlerinde kararlı bir ifadeyle yürüyordu.

Artemis, "Butler, sana bir şey sorabilir miyim?" dedi.

Butler gözetleme yerindeki insanları süzmekle meşguldü.

"Şimdi biraz meşgulüm Artemis," diye cevap verdi.

"Zor bir şey istemeyeceğim. Sadece 'evet' veya 'ha-

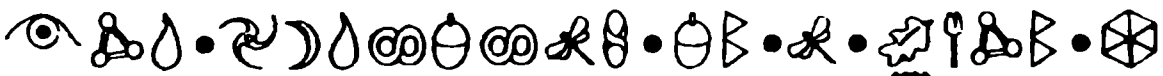

Asansör aniden durdu, kapılar tıslayarak aralandı.

Minerva dışarıya göz gezdirdi. “Burası lobi değil. Neden binadan çıkmıyoruz?”

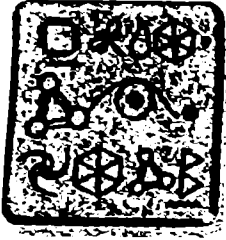
Artemis kırkinci kata adım attı. “Burada işimiz bitmedi. Şeytanımı geri almalıyım. Artık kiminle oyun oynadığını öğrenmenin zamanı geldi.”

261

BÖLÜM 12: TAŞ KALPLİ

TAİPEİ 101, KIRKINCI KAT, KİMSİCHİOG GALERİSİ

ARTEMİS, Kimsichiog Galerisi'nin lobi-
sinde yürürken yanında Butler ve Minerva
vardı.

Minerva, "Bir sanat galerisindeyiz," de-
di. "Buna zamanımız var mı?"

Artemis durdu, şaşırmişti. "Sanat için her zaman va-
kit vardır," dedi. "Ama özel bir sanat eseri için bura-
dayız."

"Hangisi?"

Artemis düzenli aralıklarla tavandan aşağıya sarkıtı-
lan ipek bayrakları işaret etti. Her bir bayrağın üzerine
tek bir rün işlenmişti.

"Sanat dünyasında neler olup bittiğini takip ede-
rim. Bu sergi ilgimi çekti. Galerinin ortasında fantas-
tik bir eserden arda kalanlar var. Yarım daire içinde
dans eden garip yaratıklar. Belki on bin yaşında. İr-

Artemis bir deha olduğu için çok mutluydu. “Kong bir şeyler düşünürken ben şöyle dedim: ‘**Tayvan** işi bir kravat takıyor olacağım. Kontrol edemediğimiz **yüz bir** sebepten dolayı işimiz ters gidebilir. Bir terslik olursa, polis bizi ibret olsun diye **yüksek bir kulenin tepesinden** sallandırabilir.’ Anladınız mı?”

Minerva düşünceli bir biçimde saçıyla oynadı. “Mon Dieu! Çok zekice. Tayvan. Yüz bir. Dünyanın en yüksek kulesi.”

“Kong’un aklına, Tayvan’daki Taipei 101 geldi.”

“Zekice Artemis. Sıradışı. Bunu benim söylüyor olmam senin için anlamlı olmalı.”

Artemis, “Dâhiyane bir plandı,” dedi. Her zamanki gibi çok mütevazı. “Kong’un ikinci evi Tayvan olduğu için bu küçük numaranın işe yarayacağını biliyordum.”

Galerinin resepsiyonunda asık suratlı bir adam duruyordu. Üzerinde mavi bir takım elbise vardı ve kafası neredeyse tamamen tıraşlanmıştı. Sadece şekli N°1’in rününe benzeyen bir tutam saçı vardı. Kulaklığına Tayvan dilinde bir şeyler söyledi.

“Hayır, hayır. Somon olmaz. Biz kalamar ve ıstakoz söyledik. Saat sekizde siparişlerimiz gelmezse ben oraya gelir, sizi dilimler ve suşi olarak servis ederim.”

Adam telefon bağlantısını kestikten sonra Artemis Tayvan dilinde, “Yemek şirketiyle sorunlarınız mı var?” diye sordu.

Adam, “Evet,” diye cevap verdi. “Sergi bu akşam açılıyor ve...”

Adam kendisiyle konuşanın kim olduğunu farkedin-

ce sustu ve Butler'ı farketti.

Artemis, "Oh!" diye onayladı. "Güzel tepki. Şimdi, içeriye girebilir miyiz? Bizim için çok önemli."

"Sergiyi mahvetmek mi istiyorsunuz?"

Artemis, "Muhtemelen," diye cevap verdi.

Konuşurken Bay Lin'in dudakları titredi. "O zaman içeriye girmenize izin veremem."

Holly öne çıktı ve miğferinin siperliğini kaldırdı.

"Bence bizi içeriye almalısın," dedi. Sesi büyüyle güçlendirilmişti. "Çünkü buradaki üç insan senin çok iyi dostların. Onları sergiyi açılmadan önce gezmeleri için sen çağırdın."

"Ya siz ikiniz?"

"Bizim için endişelenme. Biz zaten burada değiliz. Sonraki sergiler için sana ilham vermek için buradayız. Neden hepimizi içeriye almıyorsun?"

Bay Lin, Holly'ye doğru elini salladı. "Neden sizin için endişeleneyim ki? Zaten burada değilsiniz. Aklıma böyle saçma sapan şeyler nereden gelir bilmiyorum. Siz üçünüz, sizi gördüğüme çok memnun oldum."

Holly, "Bizi videoya almana gerek yok," dedi. "Neden galerideki kameraları kapatmıyorsun?"

"Galerideki kameraları kapatıp sizi kendi halinize bırakayım."

"İyi fikir."

Artemis Fowl ve yanındakiler içeriye girdikten sonra, Bay Lin dikkatini masasındaki posterlere odakladı.

*

Sergi salonu çok moderndi. Koyu ahşap yer döşemeleri, süslemeli panjurlar. Duvarlarda fotoğraflar vardı, serginin ortasında, dans eden figürlerin dev resimleri. Figürler, daha iyi görülebilmeleri için yüksek bir platformun üzerindeydi. Üzerlerine o kadar spot ışığı tutulmuştu ki heykellerin neredeyse hiç gölgesi yoktu.

N°1 kafasındaki kasketi çıkarttı, büyülenmiş gibi serginin ortasına doğru yürüdü. Sanki Holly tarafından hipnotize edilen Bay Lin değil N°1'di.

N°1 platformun üzerine çıktı ve ilk figürün taş yüzeyine dokundu.

“Cadılar,” diye fısıldadı. “Kardeşlerim.”

Heykeller çok güzeldi ama hep birlikte korkunç görünüyorlardı. Kırık bir yarım dairenin içinde dört yaratık, dans ediyor ya da bir şeyden uzak durmaya çalışıyorlardı. Hepsi N°1 gibi küçük ve bodur yaratıklardı. Sivri çeneleri, geniş göğüsleri ve ince kuyruklarıyla N°1'e benziyorlardı. Kollarında ve alımlarında da rünler vardı. Şeytanlar el ele tutuşmuştu, dördüncüsü ise kopuk bir eli tutuyordu.

N°1, “Çember bozulmuş,” dedi. “Bir şeyler ters gitmiş.”

Artemis platformun üzerine çıktı. “Onları geri getirebilir misin?”

N°1 afalladı. “Geri getirmek mi?”

“Gargoyle dokunuşu, bildiğim kadarıyla canlıları taşa dönüştürebildiği gibi taşa dönüşen canlıları da eski

haline geri döndürebilir. Sen bunu yapabiliyorsun, değil mi?”

268

Nº1 sinirli bir biçimde avuçlarını ovaladı. “Gargoyle dokunuşuna sahip olabilirim. Belki, büyük ihtimalle. Tahta bir şişi taşa dönüştürdüm, en azından ben taşa dönüştüğünü sandım. Belki sadece üzeri kül ile kaplanmıştı. Çok baskı altındaydım. Herkes beni seyrediyordu. Nasıl olduğunu bilirsin, belki de bilmezsin. Kaçınız İmp okuluna gitti, hiçbiriniz? Doğru mu?”

Artemis, Nº1’i omzundan kavradı. “Gevezelik etme Bir Numara. Konsantre olman lazım.”

“Evet. Tabii ki. Konsantre ol. Odaklan. Düşün.”

“Güzel. Bakalım onları geri getirebilecek misin. Hybras’ı kurtarmanın tek yolu bu.”

Holly olumsuzca başını salladı. “Üzerinde baskı kurma Artemis.”

Minerva, Cadılar’ın etrafında dolaşp şaşkın gözlerle heykelleri inceledi.

“Bu heykeller gerçek birer Şeytan. Bunca zaman bizimle birlikte yaşadılar. Bunu anlamalıydım ama Abbot bunlara benzemiyordu.”

Holly kızın yanma kondu.

“Hakkında hiçbir şey bilmediğin türler var. Hatta bir tanesinin yok edilmesine yardımcı oluyordun. Şanslısın, eğer bu olsaydı bir düzine Artemis Fowl bile seni Peri polisinin elinden kurtaramazdı.”

“Anlıyorum. Ama sizden özür diledim. Bunu unutmaz mıyız?”

Holly kaşlarını çattı. “Kendini bu kadar çabuk affettiğini görmek çok güzel.”

“Suçluluk hissinin zihin sağlığı üzerinde olumsuz etkileri olabilir,” diye cevap verdi Minerva.

269

Holly, “Çocuk dâhiler,” diye inledi.

Minerva, “Evet dâhiyiz,” diye onayladı.

Platformun üzerinde N°1 ellerini taşlaşmış Şeytanlar’dan birinin üzerine koydu.

“Hybras’tayken elime şişi aldım ve çok heyecanlıydım, sonra her şey kendiliğinden başladı. Bir şeyi taşa dönüştürmeye çalışmıyordum.”

Artemis, “Şimdi heyecanlı değil misin?” diye sordu.

“Ne? Heyecan mı? Bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse biraz midem bulanıyor. Sanırım mu-mu başımı ağrıtıyor. Rengi çok parlak.”

“Belki Butler seni korkutabilir?”

“Aynı şey değil. Biraz baskıya ihtiyacım var. Bay Butler’ın bana gerçekten zarar vermeyeceğini biliyorum.”

“Yerinde olsam o kadar emin olmazdım.”

“Ah, çok komik. Tuhaf birisin Artemis Fowl. Senin yanında her zaman tetikte olmak gerekiyor.”

Butler koridordan sesler duyunca silahını kontrol etti. Güvenlik kapısına koştu ve küçük delikten dışarıya göz gezdirdi.

“Misafirlerimiz var,” dedi. “Kong bizi buldu.”

Koruma kapının kilidine bir el ateş etti ve elektronik çipi bozarak kapıyı mühürledi.

N°1, “Ben aptal değilim,” diye cevap verdi.

Artemis, İmp’e cesaret vermek için, “Tabii ki değil-sin,” dedi. “Sen elinden geleni yap. Butler’dan mümkün olduğunca Kong’un içeriye girmesini engellemesini istedim.”

N°1 dudağını ısırды ve başıyla onayladı. Yüksek sesle konuşursa her şey daha da karışabilirdi. Artemis olmadan da durum yeterince karmaşıktı.

Düşünce gücüyle iletişim kurmayı denemeliydi. Qwan kendisiyle bu şekilde iletişim kuruyordu, belki kendisi de aynı yöntemi kullanabilirdi.

Qwan, tabii ki düşünce yoluyla iletişim kuracaksın, dedi. Zihninden geçen pişmiş yemek fantezileri de nedir? Sen beni buradan çıkart yeter.

N°1 yüzünü buruşturdu, pişmiş yiyeceklerle dolu bir ziyafet hayallerini bir kenara bıraktı.

Sizi nasıl kurtaracağımı bilmiyorum, diye cevap verdi. Bunu yapıp yapamayacağımı bile bilmiyorum.

Qwan, bunu yapabilirsin, dedi. İçindeki büyü gücüyle bir Trol’e flüt çalmayı bile öğretebilirsin. İçindeki gücü dışarıya çıkart.

Nasıl? Hiçbir fikrim yok.

Qwan bir süre sessiz kaldı ve N°1’in düşüncelerine göz gezdirdi.

Ah, anlıyorum. Sen tam bir acemisin. Hiç eğitim almadın. Şanslıyız, deneyimsiz birinden eğitim alsaydın Hybras’ın yarısını havaya uçurabilirdin. Pekâlâ sana doğru yolu göstereceğim. Buradan daha fazlasını yapamam ama belki içindeki gücü serbest bırakmanı sağlayabilirim. Sonrası daha kolay. Bir Cadı’yla iletişim kurarsan bilgisinin bir kısmı sana geçer.

Nº1 heykelin parmaklarının elini hafifçe sıkığına yemin edebilirdi ama bunu hayal ediyor da olabilirdi. Ancak kolundan vücuduna yayılan soğukluğun hayal ürünü olmadığını farkındaydı. Sanki yaşam gücü emiliyordu.

Endişelenme genç Cadı. Kıvılcımları harekete geçirmek için gücünün bir kısmını boşaltıyorum. Kendini çok kötü hissedeceksin ama uzun sürmeyecek.

Nº1 gerçekten kendini çok kötü hissediyordu. Genç Cadı, ancak bedeni parça parça olsa kendini böyle hissedeceğini düşündü. Aslında, parça parça ölüyor sayılırdı. Böyle bir durumda beden kendisine izinsiz erişene karşı koymaya çalışırdı. Şimdiye kadar zihninin bir köşesinde kilitli kalan büyü gücü açığa çıktı ve Qwan'ı kovalamaya çalıştı.

Nº1'e göre görüşü yeni bir spektrum kazanmıştı. Sanki daha önce kördü ve şimdi duvarların ötesini görebiliyordu. Tabii ki aslında böyle bir süper yetenek kazanmamıştı. Sadece kendini böyle hissediyordu. Büyü gücü akışkan bir alev gibi bedenine yayılıyor, ruhundaki kirleri gözeneklerinden dışarıya atıyordu. Vücudunda kızgın bir duman dolaşıyor, bedenindeki rünler parıldıyordu.

Qwan, güzel evlat, dedi. Şimdi gücü serbest bırak. Bırak beni kovalasın.

Nº1, Qwan'ın söylediklerini yapabildiğini farkettiler, büyü gücünün akışını kontrol edebiliyordu. Gücü Qwan'ın ardından göhderdi ve parmaklarından heykele geçirdi. İçindeki soğukluk yerini büyü gücünün

vızıltısına bıraktı. Titremeye başladı, heykel de titriyor, üzerindeki taş katmanları bir yılanın ölü derisi gibi atıyordu. Yaşlı Cadı'nın parmakları artık taştan değil, etten ve kemiktendi. Cadı parmaklarıyla N°1'in elini sıktı, aralarındaki bağlantıyı canlı tutmaya çalıştı.

İşte böyle evlat. Başarıyorsun.

N°1, başarıyorum, diye düşündü. Gerçekten başarıyorum.

Artemis ve Holly şaşkın bakışlarla Qwan'ın bedenine yayılan büyü gücünü seyretti. Cadı'nın bedenini kaplayan katmanlar çatırdayarak kırıldı ve turuncu bir alevle parıldadı. Yaşam Qwan'ın elinden koluna, kolumdan bedenine aktı. Çenesindeki ve ağzındaki taş katmanlar da düştü. Yaşlı Cadı binlerce yıldır ilk kez nefes aldı. Parlak mavi gözlerini kıstı ve sıkıca gözlerini kapattı. Büyü gücü akmaya devam etti, Qwan'ın bedenini tamamen kapladı ama aniden durdu. N°1'in büyü gücünün kıvılcımları bir sonraki Cadı'ya ulaşınca söndü ve öldü.

N°1, "Diğerleri ne olacak?" diye sordu. Diğerlerini de kurtarmak istiyordu.

Qwan cevap vermeden önce bir süre aksırdı ve öksürdü.

"Öldüler," dedi. Sonra yere yığıldı.

Galerinin güvenlik kapısının diğer tarafında Kong kapıya üçüncü şarjörünü boşaltıyordu.

Butler, "Kapı daha fazla dayanmaz," dedi. "Zamanımız azaldı."

Artemis, “Onları yavaşlatamaz mısın?” diye sordu.

“Sorun değil. Ama burada kimseyi öldürmek istemiyorum Artemis. Polis yoldadır.”

“Belki onları biraz korkutabilirsin.”

Butler sırtıttı. “Zevkle.”

Silahların sesi sustu ve güvenlik kapısı menteşeleri üzerinde hafifçe eğildi. Butler kapıyı hafifçe araladı, Billy Kong'u içeriye aldı ve kapıyı kapattı.

“Merhaba Billy,” dedi. Küçük adamı duvara yapıştırdı.

Kong kimseden korkmayacak kadar delirmişti. Bir dizi yumrukla karşılık verdi, bu vuruşlardan herhangi biri sıradan bir insanı öldürmeye yeterdi. Ama vuruşları birer sinek gibi Butler'in bedeninden sekti. Ama bu, vuruşların zarar vermediği anlamına gelmiyordu. Kong'un vurduğu yerlerde Butler'in bedenine sıcak bir acı yayıldı Butler'in acıya tek tepkisi hafifçe dudaklarını bükmek oldu.

“Holly?” dedi.

Holly, “Fırlat,” dedi. Neutrino’sunu havaya odakladı.

Butler, Billy Kong'u havaya fırlattı ve Holly silahıyla Kong'u havada vurdu. Kong yere düştü, bedeni kassılıyor, hâlâ havaya yumruklar savuruyordu.

Artemis, “Yılanların lideri etkisiz hale getirildi,” dedi. “Umarım diğerleri dersini almıştır.”

Minerva, Kong'un etkisiz hale getirilmesinden faydalanıp intikam almaya karar verdi. Yerde yatan adamın yanına yürüdü.

“Sen Bay Kong, akılsız bir serseriden başka bir şey değilsin.” Adamın midesine bir tekme savurdu.

276

Butler, “Genç bayan,” diye uyardı. “Uzaklaşın. Tamamen etkisiz hale getirilmiş olmayabilir.”

Minerva, Butler’ın uyarılarını dikkate almadan konuşmaya devam etti. “Eğer babamın saçının tek bir teline bile zarar geldiyse, hapishanede uzun süre kalman için elimden geleni yapacağım.”

Kong bir gözünü araladı. Boğuk bir sesle, “Çalışanlarınla böyle konuşmamalısın,” dedi ve uzanıp çelik parmaklarını kızın bileğine doladı.

Minerva büyük bir hata yaptığını farkettil ve yapılacak en iyi şeyin çığlık atmak olduğuna karar verdi. Ve çığlık attı.

Butler ikilemde kaldı. Esas görevi Minerva’yı değil Artemis’i korumaktı. Ama Artemis ve Holly ile yıllardır birlikte çalıştığı için herkesi korumaya alışmıştı. Birinin başı derde girdi mi Butler ona yardım ederdi. Ve bu aptal kız tehlikedeydi. Kong kızı rahatça öldürebilirdi.

Neden, diye düşündü. Neden hep dâhiler dokunulmaz olduklarını düşünür?

Butler kararını verdi. Verdiği kararın sonuçları yıllar boyunca rüyalarına girecekti. Profesyonel bir koruma olarak tehlike anında verilen kararı sorgulamanın anlamsız olduğunu biliyordu. Ama sonraki gecelerde ateşin karşısında oturup başını ellerinin arasına alacak ve yaşananlar gözünün önünden geçecek, bu kararı hiç

vermemiş olmayı arzulayacaktı. Sahneyi gözünün önüne getirip farklı çözümler bulmaya çalışsa da hepsinin sonuçları trajik olacaktı. En azından Artemis'e zarar gelmemiştir.

277

Ve Butler harekete geçti. Kapıdan uzaklaşarak yardım etmek için dört adımda Minerva'nın yanına ulaştı. Bu kolay bir işti. Kong yarı baygın ve savunmasızdı. Butler adamın bileğine bastı sonra adamın gözlerinin ortasına bir yumruk geçirdi. Kong'un gözleri devrildi ve parmakları Minerva'nın bileğini bıraktı.

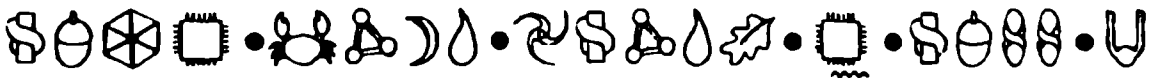
Minerva Kong'un uzanamayacağı bir yere geriledi.

"Aptalcaydı, özür dilerim," dedi.

Butler, "Özür dilemek için biraz geç," dedi. "Şimdi lütfen kapıdan uzaklaşır mısınız?"

Tüm bunlar birkaç saniye içerisinde olup bitmişti ama bu birkaç saniyede kapının diğer tarafında çok şey olmuştu. Kısa süre önce sebepsiz yere patronu tarafından yumruklanmış ve elinde bomba çantasını tutan Don, galeriye girerek patronunu kurtarırsa kaybettiği itibarını geri kazanabileceğini düşündü. Butler kapının arkasından çekildiği anda Don kapıya omzunu geçirdi. Kapı devrilip içeriye düşünce çok şaşırdı. Kong'un diğer dört adamı da Don'u takip etti ve hepsi silahlarını çekti.

Neutrino'suyla kapıya nişan alan Holly endişelenmekte haklıydı. Adamlardan birinin yuvarladığı bomba ayaklarının dibine düşünce iyice endişelendi. Bombadan kaçmak zor değildi ama Artemis ve N°1 patlamadan etkilenebilirdi.

Çabuk düşün!

278

Aklına bir çözüm geldi ama teçhizat olarak pahalıya mal olacaktı. Silahını kılıfına soktu, miğferini çıkarttı ve bombanın üzerine koydu. Üzerine oturarak miğferi bombanın üzerinde tuttu. Bunu daha önce de yapmış ve her seferinde farklı sonuçlarla karşılaşmıştı. Bunu alışkanlık haline getirmekten korkuyordu.

Bir şapkalı mantarın üzerine oturmuş kurbağa gibi beklemeye başladı. Geçen birkaç saniye Holly'ye saatler gibi geldi. Göz ucuyla elinde gümüş çantası olan bir adamın bombayı fırlatan adamı tokatladığını gördü. Belki de Kong galeridekilere zarar vermeyi yasaklamıştı.

Bomba patladı ve Holly keskin bir yay çizerek havaya fırladı. Miğfer şokun büyük bir kısmını ve şarapnel parçalarının tamamını emdi ama geriye kalan kuvvet Holly'nin incik kemiklerini kıracak ve kalça kemiğini çatlatacak kadar fazlaydı. Bir kaya çuvalı gibi Artemis'in sırtına indi.

"Ah," dedi. Ve kendinden geçti.

Artemis ve N°1, Qwan'ı kendine getirmeye çalışıyordu.

Artemis Cadı'nın nabzına baktı. "Hayatta," dedi. "Kalp atışları güçlü. Kısa süre sonra kendine gelir. Onunla bağlantını koparma, yoksa kaybolabilir."

N°1 yaşlı Şeytan'ın başını kucakladı. "Bana Cadı de-

di,” diye mırıldandı. Gözlerine yaşlar dolmuştu. “Yalnız değilim.”

Artemis, “Dertleşmek için çok vaktin olacak,” dedi. “Şimdi buradan çıkmalıyız.”

279

Kong’un adamları şimdi galerinin içindeydi ve silahlar ateşlendi. Artemis, Butler ve Holly’nin birkaç haydutla başa çıkabileceğinden emindi. Ama ani bir patlamayla Holly’nin sırtına binmesiyle arkadaşlarına olan güveni biraz olsun sarsıldı. Holly’nin bedeni hemen mavi bir ışıkla kozalandı. Kozanın üzerinde beliren kıvılcımlar, kayan birer yıldız gibi Holly’nin yaraları üzerine hücum etti.

Artemis, Holly’nin altından çıktı ve yaralı arkadaşını nazikçe Qwan’ın yanına yatırdı.

Kong’un adamları Butler’a bulaşmıştı ve muhtemelen hepsi böyle bir karar verdikleri için pişmandı. Butler bir bowling topu gibi adamlara çarptı.

Bir tanesi Butler’ın yanından geçmeyi başardı. Enseninde dövmesi ve elinde alüminyum çantası olan bir adam. Artemis çantanın içerisinde seçilmiş sanat eserleri olmadığından emindi ve harekete geçmesi gerektiğini farketti. Ne yapması gerektiğini düşünürken kendini havada buldu. Holly’nin yanma düştüğünde, arkadaşının kendine gelmeye başladığını ve alüminyum çantanın koluna kelepçelendiğini farketti.

Adam görevini başarıyla tamamladıktan sonra diğerlerinin yanına döndü ama Butler’ın karşısında birkaç saniye bile dayanamadı.

Artemis, Holly’nin yanma eğildi.

“İyi misin?”

Holly gülümsedi ama yüzündeki sahte bir gülümse-
meydi. “Sayılır, neyse ki büyü gücüm var. Ama gücüm
tükendi, tek bir damla bile kalmadı. Bu yüzden ben
ayinimi yerine getirene kadar kimseye yaralanmasını
tavsiye etmem.” Bileğindeki kelepçenin farkına varınca,
“Çantanın içinde ne var?” diye sordu.

Artemis’in yüzü her zamankinden daha beyazdı. “Sa-
nırım iyi bir şey değil,” dedi. Çantanın kapağını aralayıp
içine baktı. “Haklıyım. Çantanın içinde bir bomba var.
Büyük ve karmaşık bir şey. Bir şekilde güvenliğe belli et-
meden içeriye sokmayı başarmışlar. Başımız dertte.”

Holly gözlerini kırptırarak kendine gelmeye çalıştı.
Acıyla uyanana kadar başını iki yana salladı.

“Pekâlâ, bir bomba. Bir sayaç görebiliyor musun?”

“Sekiz dakika. Sayıyor.”

“Etkisiz hale getirebilir misin?”

Artemis dudaklarını büzüştürdü. “Belki. Emin olmak
için çantayı açıp içine bakmam lazım. Mekanizma kar-
maşık değilse etkisiz hale getirebilirim, yoksa hepimiz
paramparça oluruz.”

Qwan dirseklerinin üzerinde doğruldu, boğazındaki
tozu ve toprağı tükürdü. “Ne? On bin sene sonra uyan-
dım ve siz bana bir bombanın beni bir milyon parça-
ya ayıracağını mı söylüyorsunuz?”

Nº1, “Bu Qwan,” dedi. “Büyü çemberindeki en
güçlü Büyücü.”

Qwan, “Artık çemberin son üyesiyim,” dedi. “Geri
kalanları kurtaramadım. Şimdi sadece ikimiz varız evlat.”

Holly, “Bombayı taşa dönüştüremez misin?” diye sordu.

“Büyü gücümü geri kazanmam birkaç dakika alır. Her halükârda, Gargoyle dokunuşu canlılar üzerinde işe yarar. Bitkiler ve hayvanlar. Bomba insan yapımı malzemelerden oluşuyor.”

Artemis bir kaşını havaya kaldırdı. “Bombalar hakkında bir şeyler biliyorsun.”

“Taşa dönüştüm, ölmedim. Çevremde olan bitenin farkındaydım. Sana bir sürü hikâye anlatabilirim. Turistlerin sakızlarını nereme yapıştırdığına inanamazsın.”

Butler baygın serserileri güvenlik kapısı önüne yığmakla meşguldü.

“Buradan çıkmamız lazım!” diye bağırdı. “Polis binaya girdi.”

Artemis ayağa kalktı ve gruptan birkaç metre uzaklaştı, gözlerini kapadı.

Minerva, “Artemis, durup düşünecek vaktimiz yok,” dedi. Bir sütunun arkasından açığa çıktı. “Bir plana ihtiyacımız var.”

Butler, “Sessiz olun leydim,” dedi. “Düşünüyor.”

Artemis yirmi saniye kadar düşündü. Yaptığı plan kusursuz değildi.

“Pekâlâ. Holly bizi uçurarak buradan çıkartmalısın.”

Holly grubun ağırlığını hesapladı. “İki veya üç kez gidip gelmem anlamına gelir.”

“Bunun için zamanımız yok. Önceliğimiz bomba. Bu binada birçok insan var. Etkisiz hale getirme şansım

olduğu için ben de bombayla gitmeliyim. Ve Periler de bizimle gelmeli, polisler tarafından tutuklanmaları hiç iyi olmaz. Yoksa Hybras'ı kaybederiz.”

Butler, “Buna izin veremem,” diye itiraz etti. “Aile-ne karşı sorumluluklarım var.”

Artemis, Butler'a doğru öfkeli bir bakış attı. “Sana yeni bir görev vereyim,” dedi. “Tekrar buluşana kadar Minerva'ya göz kulak ol.”

Butler, “Holly denizin üzerine uçsun ve bombayı bırak-sın,” diye itiraz etti. “Sonra gelip bizi buradan çıkartır.”

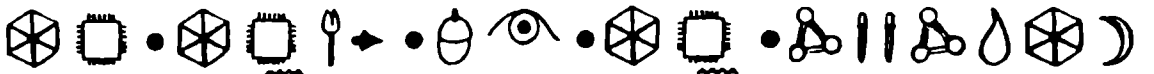
“Çok geç olur. Eğer bu Periler'i buradan çıkartmazsam tüm dünyanın gözleri Taipei üzerinde olacak. Denizde de birçok balıkçı teknesi vardır. Tek şansımız bu. Engel olabileceksem Periler'in ve insanların ölmesine izin veremem.”

Butler ikna olmamıştı. “Söylediklerini bir düşün. Filmlerdeki iyi adamlar gibi konuşuyorsun! Kendini riske atmanı gerektirecek bir şey yok.”

Artemis'in duygularını gözden geçirecek vakti yoktu. “H.P. Woodman'ın da dediği gibi ‘zaman akıp geçiyor, gitmek zorundayız’. Holly bizi kemerine bağla, Butler ve Minerva'yı burada bırak.”

Holly başıyla onayladı, hâlâ patlamanın etkisinden tam olarak kurtulabilmiş değildi. Kemerinden birkaç kancalı kemer çıkarttı. Keşke, kendisine bağlanan her şeyin etrafında bir yerçekimsiz alan oluşturan Ay Kemerleri'nden taşıyor olsaydı.

Nº1'e dönüp, “Kolunuzun altından geçirin,” dedi. “Sonra klipsleyip kapatın.”

Butler, Artemis'e yardım etti. "Bu kadar Artemis. Yemin ederim bu son. Eve döndüğüm zaman emekliye ayrılacağım. Göründüğümünden daha yaşlıyım ve kendimi daha da yaşlı hissediyorum. Artık çılgın maceralar yok, söz mü?"

283

Artemis gülümsemeye çalıştı. "Sadece bir binanın çatısına uçacağız," dedi. "Eğer bombayı etkisiz hale getiremezsem, Holly denizin üzerine uçup bombayı uygun bir yere bırakabilir."

Butler, Artemis'in yalan söylediğini biliyordu. Eğer bombayı etkisiz hale getiremezlerse denize atacak vakitleri olmayacaktı.

Butler deri cüzdanını çıkarttı. "İşte," dedi. "Alet çantam. Belki işine yarar."

"Teşekkür ederim eski dostum."

Holly'nin yükü ağırdı. N°1 ve Qwan'ı beline, Artemis'i önüne tutturdu.

"Pekâlâ. Hazır mıyız?"

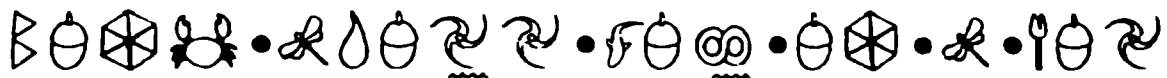
Qwan, "Keşke büyü gücüm geri gelseydi," dedi. "Kendimi yeniden heykele dönüştürebilirdim."

N°1, "Korkuyorum," dedi. "Dehşete kapıldım. Ödüm patladı."

Artemis, "Gündelik dilde kullanılan deyimler," dedi. "Çok güzel."

Butler çantayı kapattı. "En yakındaki binanın çatısına. Paneli çıkart ve patlayıcıya ulaş. Ateşleyiciyi gerekirse yerinden sök."

"Anladım."

“Pekâlâ. Veda etmeyeceğim, iyi şanslar dileyeceğim. Polise derdimizi anlattıktan sonra sizi buluruz.”

“Bir sorun çıkmazsa otuz dakika sonra görüşürüz.”

Bir kenarda utangaç bir yüz ifadesiyle duran Minerva öne çıktı.

“Özür dilerim Artemis. Bay Kong’un yanına gitmemeliydim.”

Butler elini kızın omzuna koydu. “Evet gitmemeliydin ama pişmanlıklarımızı dile getirecek vaktimiz yok. Kapının yanında dur ve masum bir kız çocuğu gibi görün.”

“Ama ben ...”

“Masum! Şimdi!”

Minerva emre itaat etti, tartışmanın bir işe yaramayacağını farkındaydı.

Artemis, “Pekâlâ, Holly,” dedi. “Başlayalım.”

Holly, “Sıkı tutunun,” dedi. Sırt çantasındaki düğmeye bastı. Kanatlar bir süre fazla ağırlığa alışmaya alıştı, motorun titreyişinde Holly’nin hoşuna gitmeyen bir şeyler vardı. Ama kanatlar ağırlığı taşımayı başardı ve dördünü birden yerden kaldırdı.

“Pekâlâ,” dedi. “Sanırım sorun yok.”

Butler uçan grubu pencereye doğru itti. Risk o kadar fazlaydı ki buna izin verdiğine inanamıyordu. Ama başka seçenek yoktu. Ölüm kalım meselesiydi.

Butler uzandı ve pencereyi açtı. İki metrelik panel açıldı ve rüzgâr uğuldayarak galeriye doldu. Rüzgârın ani saldırısıyla herkes aniden sağır oldu. Birini görmek veya duymak mümkün değildi.

Holly grubu dışarıya çıkarttı Butler grubu tutmuyor olsaydı rüzgâr hepsini alıp götürcekti.

Butler, “Rüzgârla gidin,” diye bağırdı. “Yavaşça al-
çalın.” Sonra Holly’yi bıraktı.

Holly başıyla onayladı. Kanat motoru bir anlığına tekledi ve iki metre aşağıya düştüler.

Artemis’in midesi ağzına geldi.

“Butler,” diye bağırdı. Sesi rüzgârda zayıf ve çocuk-
suydu.

“Evet Artemis, ne?”

“Eğer bir şeyler ters giderse beni bekle. Ne olursa
olsun geri döneceğim. Hepsini geri getireceğim.”

Butler neredeyse arkalarından atlayacaktı. “Ne plan-
lıyorsun Artemis? Ne yapacaksın?”

Artemis cevap verdi ama rüzgârın uğultusundan ne
dediği anlaşılmadı. Butler pencerenin önünde dikildi ve
Artemis’e bağırarak bir şeyler söyledi.

Hızla aşağıya indiler. Holly’nin beklediğinden daha
hızlı bir biçimde.

Kanatlar yetmiyor, diye düşündü. Ağırlık veya rüzgâr değil.
Başaramayacağız.

Eliyle Artemis’in başına dokundu. “Artemis!” diye
bağırdı.

İrlandalı delikanlı, “Biliyorum,” dedi. “Çok ağırız.”

Eğer şimdi aşağıya düşerlerse bomba Taipei’nin or-
tasında patlayacaktı. Bunun olmasına izin veremezler-
di. Yapacak tek bir şey vardı. Artemis bu seçenekten

ğında, gökyüzünde mor bir ağız belirdi ve N°1 ile Artemis'i yuttu.

Butler pencereden eğilip aşağıya baktı ve gördüklerini 287 yorumlamaya çalıştı. Holly'nin kanatları çalışmamıştı, bu belliydi. Ama sonra ne olmuştu? Nasıl?

Aniden her şeyi anladı. Her zamanki gibi Artemis'in ikinci bir planı olmalıydı. Yedek bir planı olmadan tuvalete bile gitmezdi. Demek ölmemişlerdi. Büyük ihtimalle hâlâ hayattaydılar ve sadece açılan boyut kapısında gözden kaybolmuşlardı. Gördüklerine inanmak için kendi kendine sürekli tekrarlaması gerekiyordu.

Butler Minerva'nın ağladığını farkettil.

"Hepsi öldü değil mi? Benim yüzümden."

Butler elini kızın omzuna koydu. "Eğer hepsi ölseydi senin yüzünden olacaktı. Ama ölmediler, Artemis duruma hâkim. Şimdi masum görün, buradan dışarı çıkmak zorundayız kızım."

Minerva kaşlarını çatı. "Kızım?"

Butler neşeli olmamasına rağmen göz kırptı. "Evet, sen benim kızımsın."

Birkaç saniye sonra Tayvan polisinden gri ve mavi üniformalı adamlar galerinin içine doldu. Butler bir anda kendini, üzerine doğrultulmuş bir düzine namluya bakarken buldu. Namluların bir kısmı titriyordu.

Bay Lin, "Hayır aptallar," diye bağırdı. Polislerin arasına daldı, adamların silah tutan ellerini aşağıya in-

Foaly arkadaşını mutfak bıçağıyla öldürdüğünü ve Jonah Lee adıyla Tayvan'da arandığını söylemişti.

Kong Tayvan'da cinayetten aranıyorsa başı büyük dertteydi.

Butler, "Şununla konuştuklarını duydum," dedi. Kong'u işaret etti. "Adama Bay Lee ve Jonah diye hitap ettiler. Liderleri olsa gerek."

Bu bilgi polislerin ilgisini çekti. "Oh, gerçekten mi? Başka bir şey duydunuz mu? Bazen en küçük detaylar bile önemli olabilir."

Butler kaşlarını çatı, düşünmeye başladı. "Biri bir şey dedi ama ne anlama geldiğini bilmiyorum..."

Polis, "Devam edin," dedi.

"Dedi ki... Hatırlamaya çalışıyorum. Çok sert bir adam değilsin, Jonah. Yıllardır çetelene birini eklemedin. Çeteleye birini eklemek ne anlama geliyor?"

Polis cebinden bir cep telefonu çıkarttı. "Bu adam cinayetten aranıyor olmalı," dedi. Hızlı arama için bir tuşa bastı. "Merkez? Ben Chan. Kayıtlarda Jonah Lee ismini aramanızı istiyorum, birkaç yıl geriye gidin." Telefonu kapattı. "Teşekkür ederim Bay?.."

Butler, "Arnott," dedi. "Franklin Arnott, New York tan bu sabah geldik." Arnott pasaportunu yıllardır kullanıyordu ve seyahat etmekten oldukça yıpranmıştı.

"Teşekkürler Bay Arnott. Bir katili yakalamış olabilirsiniz."

Butler gözlerini kırıştırdı. "Katil mi? Aman Tanrım. Duydun mu, Eloise? Baban bir katili yakaladı."

Eloise, "İyi iş çıkarttın baba," dedi. Baba kelimesini kullanırken nedendir bilinmez mutsuzdu.

290

Memur, Kong ve adamlarıyla ilgilenmek için arkasını döndü, sonra olduğu yerde durdu.

"Bay Lin, içeride biri daha olduğunu söyledi. Bir çocuk. Tanıyor musunuz?"

"Evet. Ve hayır. Oğlum, Arty."

"Burada görmüyorum."

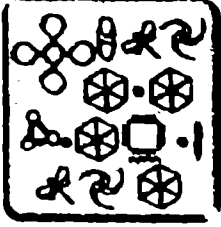
"Dışarı çıktı, geri dönecek."

"Emin misiniz?"

Butler'in gözleri önüne ağır bir sis perdesi çöktü. "Evet eminim. Bana döneceğini söyledi."

BÖLÜM 13: ZAMANDA KAYIP

BOYUTLAR arası seyahat, Artemis'in hatırladığından daha kötüydü. Gözünün önünden geçen sahneleri anlayacak vakti yoktu. Ses, görüntü ve sıcaklık değişimlerini algılayamıyordu. Kendi boyutlarından çekildikten sonra, zamanın ve mekânın içinde savrulup duruyorlardı. Sadece bir kez, birkaç saniyeliğine bir yerde belirdiler.

Her yer gri, kasvetli ve lekeliydi. Artemis uzakta mavi bir gezegenin durduğunu gördü.

Artemis, Ay'dayım, diye düşündü. Sonra yeniden kaybolup Hybras'ın çağrısına kulak verdiler.

Bu çok garip bir histi. Bedeninden ve zihninden sıyrılıp seyahat ediyordu. Artemis hâlâ nasıl etrafımda olan bitenin farkındayım, diye düşündü. Bu nasıl mümkün olabilir?

Daha da garip olan, konsantre olduğunda Artemis'in çevresinde dönüp duran diğer düşünceleri de farked-

bilmesiydi. Genellikle yoğun duygulardı, korku veya heyecan gibi. Ama bir süre uğraştıktan sonra Artemis diğer düşünceleri de ayırt etti.

Holly'nin aklından silahının çalışıp çalışmayacağı geçiyordu. Tipik asker. Ve N°1 vardı, bir sebepten huzursuzdu. Seyahat ettiği için değil, Hybras'ta kendisini bekleyen biri için endişeleniyordu. Abbot. Abbot isminde bir Şeytan.

Artemis düşüncelerini serbest bıraktı ve Qwan'a ulaştı. Adamın zihni çok karışıktı, karmaşık denklemler ve felsefî bilmecelerle doluydu.

Zihnini aktif tutuyorsun, genç adam.

Artemis'in bilinci bu düşüncenin kendisine doğrultulmadığını farketti. Cadı sadece zihnine ulaşıldığının farkındaydı. Kendi zihniyle diğerleri arasında bir fark olduğunu anladı. Diğerlerinde garip bir şey vardı. Yabancı bir enerji. Duyular olmadan bir duyguyu betimlemek çok zordu, ama bir şekilde mavi olduğunun farkındaydı. Mavi bir plazma, elektrik dolu ve canlı. Artemis zihnini bu düşünceye odakladı ve hemen enerji tarafından çarpıldı.

Büyü, diye düşündü. Büyü zihnin içinde. Bu kayda değer bir bilgiydi. Artemis kendi zihnine çekildi ama beraberinde mavi plazmadan küçük bir parça da götürdü. Bir parça büyüünün ne zaman işe yarayacağı bilinmezdi.

Hybras'ta kraterin ortasında belirtiler. Yolculukları sona erince yer değiştiren enerjinin parlaklığı tarafından

karşılandılar. Grup kararmış bir zeminin üzerindeydi ve her yer dumanlıydı. Ayakları altındaki toprak sıcaktı ve havada ekşi sülfür kokusu vardı. Yeniden form almanın mutluluğu kısa sürdü.

Artemis deneme amaçlı bir nefes aldı, ağzından çıkan hava küçük bir toz girdabı oluşturdu. Volkanik gaz gözlerinin sulanmasına sebep oldu, her yerleri hemen küle bulandı.

“Burası cehennem olabilir,” dedi.

N°1, “Cehennem ya da Hybras,” dedi. Doğruldu. “Bir defasında bu külden ceketime bulaşmıştı. Asla çıkmıyor.”

Holly de ayağa kalktı ve bilgisayarında bir sistem taraması başlattı.

“Neutrino’ın çalışıyor ve bir iletişim sinyali alamıyorum. Kendi başımızayız ve bombayı bir şekilde kaybetmişiz.”

Artemis eğildi, dizleri kül tabakasını çatırdattı ve içindeki ısıyı açığa çıkarttı. Artemis saatine baktı ve kendi yüzünü gördü. Saçları külden griydi ve bir anlığına da olsa, babası gibi görüldüğünü farkettiler.

Aklına bir düşünce geldi. Belki bir daha asla göremeyeceğim babam gibi görünüyorum. Annem. Butler, tek dostum.

“Holly,” dedi. “Yüzüne bakmam lazım.”

Holly bilgisayar ekranından kafasını kaldırmadı. Genelde değerleri okumak için miğferindeki ekranı kullanırdı. Ama boyutlar arası seyahat sonrası başı dönüyordu. Miğferin ekranında aynı anda iki görüntüye birden odaklanmak zorunda kalacağı için, başı daha kötü olabilirdi.

“Bunun için zamanımız yok Artemis.”

Artemis, Holly’ye doğru yürüdü, ince kabuğun üzerinde hızlı adımlarla ilerledi.

294

Holly’yi omuzlarından kavradı. “Holly sana bakmam lazım.”

Artemis’in ses tonundaki farklılık Holly’nin yaptığı işi bırakıp dikkatini Artemis’e odaklamasına sebep oldu. Bu Artemis Fowl’un sesinde sık rastlanılan bir ton değildi. Delikanlının sesinde bir narinlik vardı.

“Senin hâlâ sen olduğundan emin olmak zorundaydım. Boyutlar arasında bazı şeyler ters gidebiliyor. Geçen sefer parmaklarımın yeri değişmişti.”

Bakmak için elini havaya kaldırdı. “Garip, biliyorum. Ama iyi görünüyorsun. Her şeyin yerinde, sapa-sağlamsın.”

Artemis göz ucuyla parıldayan bir nesnenin farkına vardı. Kraterin duvarı dibinde yarıya kadar küle gömülmüş metal bir nesne vardı.

Artemis, “Bomba,” dedi. “Seyahat esnasında kaybettiğimizi düşünüyordum. İniş sırasında gözüme bir parlaklık ilişmişti.”

Qwan bombanın yanma koştı. “Hayır. Gördüğün parlaklık yer değiştiren enerjiydi. Çoğu bana aitti. Büyü kendi iradesi olan bir varlıktır, istediği yere akar. Gücümün bir kısmı bana geri dönmedi ve yeniden maddesel form alırken serbest kaldı. Neyse ki gücümün büyük bir kısmını geri kazandım ve gitmeye hazırım.”

Artemis yaşlı Cadı'nın konuşmasının NASA jargonuna ne kadar benzediğini farkettiler. Periler'e karşı şansımız olmamasına şaşırmamak lazım, diye düşündü. Biz taş devrindeyken onlar boyutsal denklemleri çözüyordu.

Artemis bombayı külün içinden çıkartırken Qwan'a yardım etti. Sayaç boyut değiştirirken bozulmuştu ve şimdi beş bin saatten fazla bir zamanı gösteriyordu. En azından bu konuda şansları yaver gitmişti.

Artemis, Butler'in aletlerini çıkartarak bombayı inceledi. Birkaç bilgisayarı, biraz lazeri ve birkaç ay zamanı olsaydı bombayı etkisiz hale getirebilirdi. Bunlar olmadan bombayı etkisiz hale getirme ihtimali bir sinabın kâğıttan uçak yapma ihtimali kadardı.

Qwan, "Bomba hâlâ çalışıyor," dedi. "Sadece sayaç etkilenmiş."

Cadı sakalını sıvazladı. "Mantıklı. Bomba, karmaşık bedenlerimizin yanında çok basit kalıyor. Boyut tüneli bombayı yeniden bir araya getirmekte zorlanmamış. Sayaç ayrı bir konu. Buraya gelirken içinden geçtiğimiz zaman parlamalarından etkilenmiş olabilir. Birkaç saniye sonra da patlayabilir, hiç patlamaması da olası."

Artemis, olası değil, diye düşündü. Bombayı etkisiz hale getiremeyebilirim ama istediğim zaman patlatabilirim.

Holly bombaya baktı. "Bundan kurtulmanın bir yolu yok mu?"

Qwan olumsuzca başını iki yana salladı. "Cansız varlıkların zaman tüneline seyahat etmek için canlılara ihtiyacı vardır. Diğer taraftan biz her an tünelin içine geri çekilebiliriz. Hemen biraz gümüş bulmalıyız."

Holly, Artemis'e baktı. "Belki de bazılarımız tünele çekilmek istiyordur."

Qwan, "Belki," diye onayladı. "Ama daha belirgin şartlar altında. Eğer kendinizi öylece tünele bırakırsanız, nerede ve ne zaman açığa çıkacağınızı kim bilebilir? Doğal mekân ve zamanınız sizi çeker ama büyü bozulmaya başladığı için yerin bir mil altında veya Ay'ın yüzeyinde de ortaya çıkabilirsiniz."

Bu kötü bir durumdu. Ayın yüzeyini turist olarak seyahat etmek ayrı, sonsuza kadar orada kalmak apayrı bir şeydi. Aslında Ay'ın yüzeyinde bir dakikadan fazla hayatta kalmak mümkün değildi.

Holly, "Buraya sıkışıp kaldık mı?" diye sordu. "Haydi Artemis. Bir planın olmalı. Senin her zaman bir planın vardır."

Diğerleri Artemis'in etrafına toplandı. Herkes Artemis'i grubun lideri olarak görüyordu. Belki de genç adam kendini insanlara böyle sunuyordu. Ayrıca grupta en uzun boylu olan da oydu.

Hafifçe gülümsedi. Butler her zaman kendini böyle hissediyor olmalı, diye düşündü.

"Hepimizin geri dönmek için farklı sebepleri var," diye konuşmaya başladı. "Holly ve ben sevdiklerimizi geride bıraktık. Dostlarımızı ve ailemizi yeniden görmeyi çok isteriz. Bir Numara ve Qwan, Şeytanlar'ı bu boyuttan çıkartmak zorunda. Büyü bozuluyor ve kısa süre sonra Hybras güvende olmayacak. Eğer hesaplamalarım doğruysa ki doğru olduklarını biliyorum, gümüş

bile bizi buraya uzun süre çapalayamaz. Ya büyüünün bizi alıp götürmesini bekleriz ya da ne zaman boyut değiştireceğimize biz karar veririz.”

Qwan olumsuzca başını salladı. “Bu mümkün değil. Adayı buraya getirmek için yedi Cadı ve bir volkan kullandık. Geri dönmek için yedi büyü gücüne sahip varlığa ihtiyacım var. Tercihen Cadı olmaları lazım. Ve tabii ki aktif bir volkana ihtiyacımız var. Ama bunların hiçbirine sahip değiliz.”

“Volkan olmak zorunda mı? Herhangi bir enerji kaynağı olmaz mı?”

Qwan, “Teorik olarak,” dedi. “Öyleyse, bombayı kullanmayı mı düşünüyorsun?”

“Kesinlikle.”

“İşe yaramayabilir ama yarayabilir de. Yine de büyü gücüne sahip yedi kişiye ihtiyacım var.”

Artemis, “Büyü zaten yapılmış,” dedi. “Ana yapı olduğu yerde duruyor. Daha az kişiyle olmaz mı?”

Qwan parmağını Artemis'e doğru salladı. "Sen zeki bir Çamur Çocuksun. Evet belki daha az kişiyle yapılabilir. Ama işe yarayıp yaramayacağından emin olamayız."

“Kaç kişi?”

“Beş. En az beş.”

Holly dişlerini sıktı. “Sadece üç kişiyiz ve Bir Numara bu konuda çok acemi. Bu adada büyü gücüne sahip iki işi daha bulmalıyız.”

Qwan, "Mümkün değil," diye itiraz etti. "Bir İmp

şekil değiştirince büyü gücünü de yitirir. Sadece ben ve N°1 gibi Cadılar değişime uğramaz. Bu sayede büyü gücümüzü kaybetmeyiz.”

Artemis ceketine bulaşan külleri silkeledi.

“Önceliğimiz bu kraterden uzaklaşmak ve biraz görmüş bulmak. Bence bombayı burada bırakalım. Sıcaklık bombayı patlatacak kadar fazla değil. Patlarsa volkan enerjinin bir kısmını emecektir. Eğer büyü gücü olan birilerini bulmak istiyorsak bunu kraterin dışında aramalıyız. Her halükârda sülfür başımı ağrıtmaya başladı.”

Artemis gruptakilerin cevap vermesini beklemedi. Arkasına döndü ve yürümeye başladı. Bir süre sonra diğerleri de Artemis'i takip etti. Her adımda kül kabuğunu kırıp içine girdikleri için yürümek çok zordu. Ortam Artemis'e, babasıyla birlikte tırmandığı bir kum tepesini hatırlatıyordu. Ama burada dengeyi kaybedip düşmenin bedeli ağır olabilirdi.

Zor ve tehlikeli bir tırmanıştı. Küller kayalardaki delikleri ve volkanın sıcak havasını taşıyan gözenekleri gizliyordu. Deliklerin etrafında rengârenk mantarlar bitmişti. Mantarlar kraterin gölgeli kısımlarında mercan kırmızısı bir parıltıya bürünüyordu.

Tırmanırken kimse çok fazla konuşmadı. N°1 yürürken aklına gelen kelimeleri tekrarlıyordu. Herkes bunun N°1'in dikkatini odaklamasına yardımcı olduğunun farkındaydı.

Artemis ara sıra kafasını kaldırıp gökyüzüne baktı. Gökyüzü kırmızıydı ve bir kan gölüne benziyordu. Ne

güzel bir benzetme, diye düşündü. Belki de içinde bulunduğumuz durumu ancak bir kan gölüyle tasvir etmek mümkündür.

N°1'in yapısı dik tırmanışa çok uygundu. Ağırlık merkezi alçaktı ve gerektiğinde kuyruğundan destek alabiliyordu. Kalın bacakları yere sağlam basmasını sağlıyor, zırhlı bedeni kıvılcımlardan ve düşerse çarpmalardan etkilenmesini engelliyordu.

Qwan da zor durumdaydı. Yaşlı Cadı son on bin seneyi heykel olarak geçirmişti ve her yeri ağrıyordu. Büyü biraz olsun acılarını dindirmeye yardımcı olsa da tamamen gidermiyordu. Her adımında yüzünü buruşturuyordu.

Sonunda grup kraterin zirvesine ulaştı. Ne kadar zaman geçtiğini kimse bilmiyordu. Gökyüzü hâlâ aynı kızılığa sahipti ve zaman sanki durmuştu.

Holly tepenin üzerine ulaşınca sağ elini havaya kaldırdı ve elini yumruk yaptı.

Artemis diğerlerine, "Durun demek istiyor," dedi. "Askeri bir şeydir. İnsan askerler de aynı işareti kullanır."

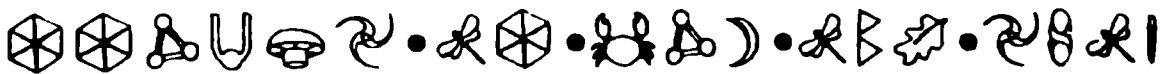
Holly kafasını kaldırıp tepenin üzerinden etrafa göz gezdirdi, sonra diğerlerinin yanına geri döndü.

"Dağ yolunda bir sürü Şeytan olduğunu söylesem bunun ne anlama geldiğini bana söyleyebilir misiniz?"

Qwan gülümsedi. "Demek ki Şeytan kardeşlerimiz parıltıyı görmüş ve bizi karşılamaya geliyor."

"Ya hepsinin elinde arbaletler varsa?"

Qwan, "Hmmm," dedi. "Durum ciddi olabilir."

Artemis, “Ne kadar kötü olabilir?” diye sordu. “Daha önce Trollerle savaştık.”

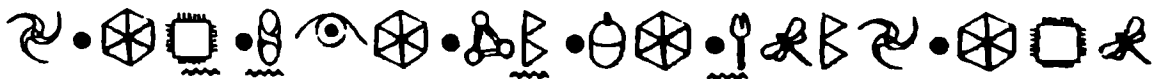
300

Holly, “Sorun değil,” dedi. Silahını eline aldı. “Çok büyük değiller, başa çıkabiliriz. Gerçekten.”

Artemis kaşlarını çatı. Holly sadece başları belada olduğu zaman kendisini sakinleştirmeye çalışırdı.

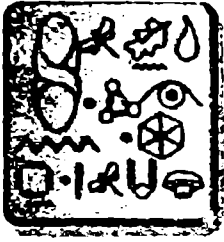
“O kadar kötü mü?” diye sordu.

Holly ıslık çaldı, olumsuzca başını iki yana salladı. “Daha kötü.”

BÖLÜM 14: SÜRÜNÜN LİDERİ

HYBRAS ADASI

ARTEMİS ve dostları zaman tüneline seyahat ederken, Leon Abbot şehrin ileri gelenleriyle birlikte Konsey'deydi. Konsey tüm önemli kararların alındığı, daha doğrusu Leon'un tüm önemli kararları aldığı yerdı. Diğerleri Konsey'de söz sahibi olduklarını düşünse de toplantılardan her zaman Leon Abbot'ın istediği kararlar çıkardı.

Leon, gerçeği bilselerdi, diye düşündü. Yüzüne sinsı bir gülümseme takınmamak için dudağını ısırdı. Beni canlı canlı yerlerdi. Ama asla bilemeyecekler çünkü onlara gerçeği söyleyecek kimse kalmadı. Sonuncusu aptal Bir Numara'ydı, o da gitti. Çok yazık.

Abbot'ın büyük bir planı vardı. Herkesi harekete geçirecek ve yeni bir çağ açacaktı, Leon Abbot çağı.

Şeytanlar'ın oturduğu masaya göz gezdirdi. Hepsi toplantı için masanın üzerindeki kovaların içine koyulmuş canlı tavşanları kemirmekle meşguldü. Leon tüm Konsey üyelerinden nefret ediyordu. Hepsinden. Hepsi aptal, zayıf yaratıklardı ve basit arzuların esiriydi. İhtiyaçları olan bir liderdi. Tartışmaya veya toplantılara gerek yoktu. Sözleri kanundu, hepsi bu kadardı.

Tabii ki normal şartlar altında, diğer Şeytanlar görüşlerini kabul etmezdi. Aslında böyle bir fikri öne süren birine tavşanlara yaptıklarının aynısını yaparlardı. Ama koşullar normal değildi. Konsey'le görüşürken belirgin avantajları vardı.

Masanın diğer ucunda Konsey'e yeni katılan Hadley Shrivelington Basset oturuyor, yüksek sesle böğürüyordu. Bu konuşmak istediğinin işaretiydi. Aslında Basset, Abbot'ı endişelendirmeye başlamıştı. Abbot'ın fikirlerine karşı çıkıyor ve diğerlerini de etkiliyordu. Basset en kısa sürede çözülmesi gereken bir sorundu.

Basset elleriyle ağzının iki yanına çanak yapıp bir kez daha böğürdü, söz almak istiyordu.

"Ben konuşacağım Leon Abbot. Beni dinleyeceksin."

Abbot iç geçirdi, elini havada sallayarak konuşmasını işaret etti. Gençler formalitelere önem veriyordu.

“Gidişat beni endişelendirmeye başladı. Bir şeyler yolunda gitmiyor.”

Masadakiler mırıldandı. Endişelenmeye gerek yoktu. Diğerleri kısa süre sonra fikir değiştirecekti.

“İnsan isimlerimiz var. Bir insan kitabına tapıyoruz. Bu durum midemi bulandırıyor. Sonunda insan olup çıkacağız.”

“Bunu daha önce de açıkladım Basset. Belki bir milyon kez. Söylediklerimi anlamayacak kadar kalın kafalı mısınız?”

Basset ulumaya başladı. Bu tepkisi kayga etmek istediğini gösteriyordu. Abbot kısa süre sonra tehditlerin boş olmadığını öğrenecekti.

Abbot, “Bir kez daha açıklayayım,” dedi. Ayaklarını masanın üzerine koyarak Basset’e bir kez daha hakaret etti. “İnsanların yöntemlerini, onları daha iyi tanımak için öğreniyoruz ve bu sayede onları kolayca yenebileceğiz. Kitabı okuduk, arbaletlerimiz var ve onların isimlerini taşıyoruz.”

Basset ikna olmamıştı. “Bu sözleri bir milyon defa da duysam bana saçma geliyor. Tavşanları avladığımız için birbirimize tavşan isimleri koymuyoruz. Tilkileri avlamak için tilki deliklerinde yaşamıyoruz. Kitabı ve yay kullanmayı öğrendik ama biz Şeytanız, insan değil. Aile ismim Gristle. Bu gerçek bir Şeytan ismi! Hadley Shrivelington Basset gibi saçma bir isim değil.”

Mantıklı bir açıklamaydı ve sunum etkileyiciydi. Belki farklı koşullar altında Abbot, Şeytan'ı alkışlar ve yüzbaşı olarak yanına alırdı. Ama yüzbaşılar eninde sonunda başına bela oluyordu ve Abbot'ın en son istediği şey başının belaya girmesiydi. Ayağa kalktı, ağır adımlarla masanın diğer tarafına yürüdü, teker teker Konsey üyelerinin yüzlerine baktı. Önce gözleri meydan okurcasına parıldadı ama Abbot konuşmaya başlayınca parıltının yerini itaatkâr bakışlar aldı.

Abbot, "Tabii ki haklısın," dedi. Pençesini boynuzlarından birine götürdü. Tırnağını boynuzuna sürtünce etrafa kıvılcımlar saçıldı. "Söylediğin her şey doğru. İsimler, saçma sapan bir kitap ve yay. İngilizce konuşmak. Hepsi bir şakaydı."

Basset'in dudakları aralandı ve beyaz dişleri açığa çıktı, gözleri kısıldı. "İtiraf mı ediyorsun Abbot? Duydunuz mu?"

Daha önce homurdanarak Basset'in meydan okumasını destekleyenler şimdi tepkisiz kalmayı tercih etti. Tek yaptıkları şey masanın yüzeyine bakmaktı, sanki hayatın anlamı masanın üzerine yazılıydı.

Abbot, "Bu doğru Basset," dedi. Şeytan'a biraz daha yakınlaştı. "Asla evimize geri dönemeyeceğiz. Bizim evimiz artık burası."

"Ama dedin ki ..."

"Biliyorum. Büyünün sona ereceğini ve geldiğimiz yere geri çekileceğimizi söylemiştim. Kim bilir, belki

de söylediklerim doğrudur. Ama ne olacağı hakkında kesin bir fikrim yok. Tek bildiğim şey burada olduğumuz sürece kontrolün bende olduğudur.”

Basset şaşkındı. “Büyük savaş olmayacak mı? Ama bunca zamandır eğitim alıyoruz.”

Abbot, “Dikkatinizi dağıttım,” dedi. Bir büyücü gibi parmaklarını salladı. “Duman ve büyüler. Bu sayede askerlerin odaklanacak bir şeyi oldu.”

Basset, “Şimdi ne olacak?” diye sordu.

“Konsantre ol moron. Biraz kafayı çalıştır. Planlanacak bir savaş olduğu sürece Şeytanlar mutludur. Onlara savaşı verdim ve onlara nasıl kazanacaklarını gösterdim. Doğal olarak kurtarıcınız benim.”

“Bize arbaleti verdin.”

Abbot durup gülmeye başladı. Basset gerçekten bir aptaldı. Aslında bir Gnome olarak doğması gerekirdi.

Gülmesi sona erince, “Arbalet,” dedi. “Arbalet! Çamur Adamlar’ın ölüm saçan silahları var. Uçabilen ve patlayan bombalar atabilen demir kuşları var. Ve milyonlarca Çamur Adam var. Milyonlarca! Bizi yok etmek için tek yapmaları gereken şey adama patlayan bir yumurta atmak. Bu sefer geri dönüş yok.”

Basset kaçmalı mı saldırıya mı geçmeli bilemedi. Tüm bu açıklamalar başını ağrıtmaya başlamıştı ve diğer Konsey üyelerinin de tek yaptığı şey oldukları yerde oturmaktı. Sanki herkes bir büyünün...

Abbot alay edercesine, "Haydi," dedi. "Denklemini çözmek üzeresin. Sünger beynini biraz çalıştır."

306

"Sen Konseyi büyüledin."

Abbot, "Bingo!" dedi. "Bu Şeytan'a taze bir tavşan verin!"

Basset, "Ama, bu ol-olamaz," diye kekeledi. "Şeytanlar büyüleri yaratıklar değildir, Cadılar dışında. Ve Cadılar değişime uğramaz."

Abbot kollarını iki yana açtı. "Ve ben mükemmel bir biçimde değişime uğradım. Beynin acıyor mu? Bu kadarı senin için çok mu fazla Basset?"

Basset kılıcını kınından çekti.

"Benim adım Gristle!" diye bağırdı. Saldırıya geçti.

Abbot kılıcı koluyla karşıladı, rakibinin üzerine atladı, bir yalancı ve sahtekâr olabilirdi ama korkunç bir savaşçıydı. Basset bir kartala saldıran kumru gibiydi.

Abbot kendisinden daha küçük olan Şeytan'ı yere serdi ve göğsüne oturdu. Basset'in göğsüne attığı yumrukları görmezden geldi.

"Elinden gelenin en iyisi bu mu küçük Şeytan? Köpekler bile senden daha iyi dövüşüyor."

Abbot, Basset'in kafasını ellerinin arasına aldı ve sıkmaya başladı. Şeytan'ın gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi.

Abbot, "Şimdi istersem seni öldürürüm," dedi. Bu düşünce keyif vericiydi. "Ama İmp'ler arasında sevilen

Abbot alay edercesine, “Haydi,” dedi. “Denklemi çözmek üzeresin. Sünger beynini biraz çalıştır.”

“Sen Konseyi büyüledin.”

Abbot, “Bingo!” dedi. “Bu Şeytan’a taze bir tavşan verin!”

Basset, “Ama, bu ol-olamaz,” diye kekeledi. “Şeytanlar büyülu yaratıklar değildir, Cadılar dışında. Ve Cadılar değişime uğramaz.”

Abbot kollarını iki yana açtı. “Ve ben mükemmel bir biçimde değişime uğradım. Beynin acıyor mu? Bu kadarı senin için çok mu fazla Basset?”

Basset kılıcını kınından çekti.

“Benim adım Gristle!” diye bağırdı. Saldırıya geçti.

Abbot kılıcı koluyla karşıladı, rakibinin üzerine atladı, bir yalancı ve sahtekâr olabilirdi ama korkunç bir savaşçıydı. Basset bir kartala saldıran kumru gibiydi.

Abbot kendisinden daha küçük olan Şeytan’ı yere serdi ve göğsüne oturdu. Basset’in göğsüne attığı yumrukları görmezden geldi.

“Elinden gelenin en iyisi bu mu küçük Şeytan? Köpekler bile senden daha iyi dövüşüyor.”

Abbot, Basset’in kafasını ellerinin arasına aldı ve sık-maya başladı. Şeytan’ın gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi.

Abbot, “Şimdi istersem seni öldürürüm,” dedi. Bu düşünce keyif vericiydi. “Ama İmp’ler arasında sevilen

birisin ve seni öldürürsem beni soru yağmuruna tutarlar. Bu yüzden yaşamana izin vereceğim. Ama bir şartla. Özgür iraden benim olacak.”

Basset güçlükle konuşabildi ve ağzından tek bir kelime çıktı.

“Asla.”

Abbot, Şeytan’ın başını sıkmaya devam etti. “Asla? Asla mı dedin? Ama Hybras’ta asla kelimesinin ne anlama geldiğini bilmiyor musun?”

Sonra Abbot değişime uğramış bir Şeytan’ın asla yapamayacağı bir şeyi yaptı. İçindeki büyü gücünü gözlerinden serbest bıraktı.

Basset’e, “Sen benimsin,” dedi. Sesi büyüyle güçlendirilmişti, karşı konulmazdı.

Diğerleri o kadar şartlanmıştı ki, Abbot’ın sesini duyar duymaz hipnotize oldular. Ama Basset’in genç zihni için Abbot büyü gücünün tamamını kullanıyordu. Çaldığı büyü gücünü. Peri kanunlarına göre bir başka Peri üzerinde asla kullanılmayacak gücü.

Basset’in yüzü kıpkırmızı oldu ve kafatası çatırdadı.

Abbot, “Sen benimsin!” dedi. Basset’in gözlerinin içine baktı. “Bir daha asla bana karşı çıkmayacaksın.”

Neyse ki Basset büyüye bir süre daha karşı koydu ve gözlerindeki kan damarlarından bir tanesi büyü gücüyle çatladı. Sonra gözüne kan dolarken, Basset’in iradesi zayıfladı ve yerini uysal bir sıkıntıya bıraktı.

“Ben seninim,” dedi. “Bir daha asla sana karşı çıkmayacağım.”

Abbot bir süre gözlerini kapadı ve büyü gücünü geri çağırdı. Gözlerini açtığı anda yüzü gülüyordu.

“Güzel. Bunu duyduğuma sevindim Basset. Demek istediğim seni çabuk ve acı dolu bir ölüm bekliyordu. Uysal bir köpek olarak yaşamak daha uygun.”

Abbot doğruldu ve Basset'i ayağa kaldırdı.

“Düştün,” dedi. Hastasıyla konuşan bir doktor gibiydi. “Ayağa kalkmana yardım edeyim.”

Basset gözlerini kırpıştırarak rüyadan uyandı. “Bir daha asla sana karşı çıkmayacağım.”

“Ah, hiç önemli değil. Sadece otur ve söyleyeceklerimi dinle.”

Basset, “Ben seninim,” dedi.

Abbot hafifçe Şeytan'ın yanağına vurdu. “Diğerleri bizim anlaşılamayacağımızı düşünüyordu ama yanılmışlar. Masanın başındaki sandalyesine geri döndü. Yüksek arkalıklı sandalye çeşitli hayvan parçalarından yapılmıştı. Abbot sandalyeye oturdu ve avuçlarını desteklere koydu.

“Bu sandalyeyi seviyorum,” dedi. “Aslında bir sandalyeden çok bir tahta benziyor. Artık esas konumuza geri dönebiliriz.” Abbot sandalyenin altında uzandı ve kabaca yapılmış bronz bir taç çıkarttı.

Tacı başına yerleştirip, “Sanırım Konsey'in beni kral ilan etme vakti geldi,” dedi.

Asker sustu, nefes nefese kalmıştı. Dağda ne gördüğünü Abbot'a hemen söylemezse toplantıyı izinsiz böl-
düğü için kellesini kaybedebileceğini farkettiler.

“Büyük bir parıltı.” Büyük bir parıltı? Bu iyi bir başlangıç değildi. “En başından anlatayım efendim. Vol-
kanda büyük bir parıltı gördük. Avcılardan birkaçı vol-
kanın yakınlarındaymış. Birilerini gördüklerini söylediler. Bir grup. Dört kişi.”

Abbot kaşlarını çatmış. “Birileri mi?”

“İkisi Şeytanmış. Ama diğer ikisi. Avcılar ne gördüklerini açıklayamıyor.”

Durum ciddiye. Abbot da durumun ciddiyetinin farkındaydı. Gelenler insan olabilirdi, daha da kötüsü hayatta kalan Cadılar olabilirdi. Eğer gelenler Cadı'ysa Abbot'ın sırrı ortaya çıkardı. Gerçek güce sahip bir Şeytan ortaya çıkarsa düzen üzerindeki kontrolünü yitirebilirdi. Duruma el koyması gerekiyordu.

“Pekâlâ. Konsey bu konuyla ilgilenecek. Kimse volkana gitmesin.”

Askerin adem olması kalp gibi atıyordu, sanki kötü bir haber vermek üzereydi. “Çok geç, Efendi Abbot. Askerler volkana doğru yürüyüşe geçti.”

Şeytan cümlesini bitirmeden Abbot kapıya ulaştı.

Diğer Şeytanlar'a, “Beni takip edin!” diye bağırdı. “Silahlarınızı da yanınıza alın.”

Tüm Konsey üyeleri kükreyerek cevap verdi.

Artemis çok sakin olmasına şaşırdı. Başka bir Çamur Çocuk olsa tepeye tırmanan Şeytan askerlerini görünce korkudan ne yapacağını bilemezdi. Ama Artemis korkmuyordu, sadece tedirgindi. Sinirli değil, meraklıydı.

Omzunun üzerinden geriye doğru, geldikleri yere baktı.

“Parıltıyı görünce birer sinek gibi volkana üşüştüler,” dedi.

Holly, Artemis’i duydu. “Espri yapmanın tam zamanı.”

“Normalde plan yapmaya başlardım ama olaylar kontrolden çıktı. Artık Qwan bir şeyler düşünecek.”

Nº1 kraterin tepesindeki kayalıklara doğru yürüdü. Kraterin kenarında yere bir kazık çakılmıştı ve kazığın üzerinde bir düzine kadar gümüş bilezik vardı. Birçoğu kararmış ve küle bulanmıştı.

Nº1 bileziklerden birkaçını aldı.

“Boyut değiştirenler bilezikleri buraya bırakır,” dedi. Bilezikleri dağıtmaya başladı. “Geri dönerlerse kullanmak için. Ama geri dönen olmadı, Leon Abbot dışında.”

Qwan bileziklerden birini bileğine geçirdi. “Boyut değiştirmek intihar etmek demek. Gümüş olmadan bir Şeytan gittiği yerde birkaç saniyeden fazla kalamaz. Açlıktan veya fiziksel zarar görerek ölene kadar boyut ve

zaman deęiřtirmeye devam eder. Būrada olmamızı saęlayan řey būyū. Abbot'ın geri dōnmesine çok řařırdım. řeytan adı nedir?"

NO1 dağ yoluna gōz gezdirdi.

"Kendisine sorabilirsin. Abbot geliyor, dięerlerini kenara iterek kendine yol açmaya çalıřan būyūk řeytan."

Holly gōzlerini kısıp Abbot'a baktı.

"Boynuzları ve būyūk kılıcı olan mı?"

"Gūlūmsūyor mu?"

"Hayır."

"Ta kendisi."

Garip bir buluşmaydı. Birbirine sarılanlar, patlatılan řampanyalar veya dōkūlen yařlar yoktu. Sivri diřler, çekilmiş kılıçlar ve tehditkār bakıřlar vardı. Grubun önündeki İmpler'in birçoęu yeni gelenleri parçalayıp kendilerini ispatlamak istiyordu. Grubun en ilgi çekici bireyi Artemis'ti. Hayal edin, Hybras'ta canlı bir insan. Ve çok saęlam gōrūnmūyordu.

Tepenin ūzerinde kalıp řeytanlar'ın gelmesini beklediler. Uzun sūre beklemek zorunda kalmadılar. Tepenin ūzerine önce İmpler ulařtı, nefes nefese kalmıřlardı ve birilerini ūldūrmek için can atıyorlardı. Eęer Qwan olmasaydı, Artemis'i paramparça ederlerdi. Aslında, Holly de Artemis'i canlı tutmak için elinden geleni yapmıřtı. En ūndeki İmpler'den birkaçını Neutrino'suyla vurarak ayaklarını yerden

kesmiş, sonrasında Qwan havada dans eden rengârenk bir maymun yaratarak herkesin dikkatini çekmişti.

Kısa süre sonra, kraterin tepesine çıkan tüm Şeytanlar şaşkın gözlerle maymunu seyrediyordu.

Nº1 bile büyülenmiş gibiydi. “Bu nedir?”

Qwan parmaklarını oynatarak maymuna takla attırdı.

“Basit bir büyü. Kıvılcımları kendi hallerinde bırakmaktansa onlara bilinen bir form kazandırdım. Büyüyü öğrenmek zaman ve pratik ister ama bir süre sonra sen de mikro kontrolü öğrenirsin.”

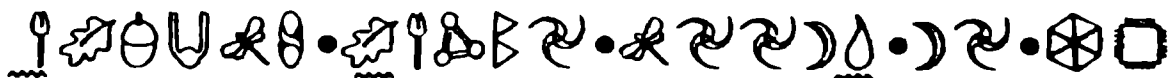
N°1, “Hayır,” dedi. “Bu canlı nedir?”

Qwan iç geçirdi. “Bir maymun.”

Sayıları arttıkça Şeytanlar daha da huzursuzlandı. Savaşçılar güçlerini göstermek için boynuzlarını tokuşturdu. Kılıçlarını taşlarla bileyip birbirlerinin göğsüne yumruk attılar.

Artemis, "Butler'ı özledim," dedi.

Holly, “Ben de,” diye ekledi. En tehlikeli Şeytan’ın kim olduğunu anlamak için kalabalığa göz gezdirdi. Grubun tüm üyeleri kontrolünü yitirmek üzereydi, her an yabancıların üzerine atlayacak gibi duruyorlardı. Holly, Şeytanlar’ın üç boyutlu modellerini görmüştü ama asla gerçek bir Şeytan görmemişti. Modeller gerçekçiydi ama yaratıkların gözlerindeki kan dökme arzusu betimlemekte zayıf kalıyordu. Kan dökme arzusuyla yanarken burunlarından çıkan sesler tüyler ürper-ticiydi.

Abbot diğerlerini bir kenara itip öne çıktı ve Holly silahını Şeytan'ın göğsüne doğrulttu.

Abbot, "Qwan!" dedi. Çok şaşırılmıştı. "Yaşıyorsun? Cadılar'ın öldüğünü sanıyorduk."

Nº1 kendine hâkim olamayıp araya girdi. "Sana yardım eden hariç hepsi öldü."

Abbot bir adım geriledi. "Evet, haklısın."

Qwan yumruğunu sıktı ve maymun kayboldu. "Seni tanıyorum," dedi. Anılarına göz gezdirdi. "Taillte'deydin. Muhالیflerden biriydin."

Abbot sırtını dikleştirdi. "Bu doğru. Muhالیf Abbot. Asla buraya gelmemeliydik. İnsanlarla savaşmalıydık. Cadılar bize ihanet etti!" Kılıcını Qwan'a doğrulttu. "Bize ihanet ettin!"

Diğer Şeytanlar kükredi ve silahlarını birbirine vurdu. Abbot bir süre küçük grubu süzdü.

"İnsan! Bir insan. Düşmanı adımıza getirdin. Metal kuşlarıyla üzerimize bombalar yağdırmadan önce ne kadar vaktimiz var?"

Artemis, Gnome dilinde, "Metal kuşlar mı?" diye sordu. "Hangi metal kuşlar? Sadece arbaletlerimiz var, unuttun mu?"

Şeytanlar'ın hepsi nefesini tuttu. İnsan garip bir aksanla da olsa kendi dillerini konuşmuştu.

Abbot konuyu değiştirmeye karar verdi. Çocuk hikâyedeki açıkları buluyordu. "Ve bir de Peri getirdin Cadı. Büyülü silahı olan bir Peri. Periler Taillte'de bize ihanet etti!'"

Qwan, Abbot'ın yapmacık tavırlarından sıkılmaya başlamıştı. "Biliyorum, herkes Taillte'de sana ihanet etti. Neden kafandaki emri vermiyorsun? Hepimizin ölmesini istiyorsun. Emrini ver, bakalım diğer Şeytanlar kendilerini kurtarabilecek tek kişiyi öldürecek mi?"

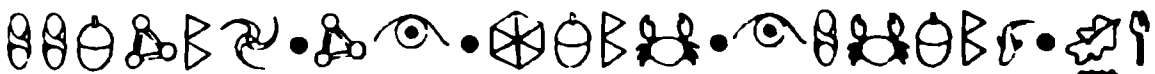
Abbot tehlikeli sulara yüzdüğünü farketti. Bu zehirli yılanların işini çabucak görmeli, sonsuza kadar sorun çıkartmalarını engellemeliydi.

"Ölmeyi bu kadar çok mu istiyorsunuz? Nasıl isterseniz, öyle olsun." Abbot kılıcıyla yabancıları gösterdi ve kükreyen bir ses tonuyla bağırdı. "Öldürün! Hainlere ölüm!" Qwan parmaklarını şıklattı. Bunu belirgin bir biçimde yapmış ve küçük bir büyü patlamaya sebep olmuştu.

"Seni şimdi hatırladım. Adın Abbot değil. Adın N'zall, zaman büyüsünü bozan salak sensin, ama farklı görünüyorsun. O zaman yüzünde kırmızı işaretler yoktu."

Abbot yüzüne bir darbe almışçasına sendeledi. Yaşlı Şeytanlar'dan bazıları gülmemek için kendini zor tuttu. Abbot'ın Şeytan adı çok sık kullanılan bir isim değildi. Abbot eski isminden utanıyordu çünkü 'N'zall' eski Şeytan dilinde küçük boynuz anlamına geliyordu.

"Sensin, N'zall. Şimdi her şeyi hatırlıyorum. Sen ve diğer moron Blutwin, zaman büyüsüne karşıydınız. İnsanlarla savaşmak istiyordunuz."

Abbot, “Hâlâ savaşmak istiyorum,” dedi. Gerçek isminin kullanılmasıyla aldığı darbeden sonra kendini toplamaya çalıştı. “Burada bir Çamur Çocuk var, onunla başlayabiliriz.”

Qwan yaşama geri döndüğünden beri ilk kez çok sinirliydi. “Her şey kontrolümüz altındaydı. Volkanda yedi kişilik bir çember oluşturmştuk ve lav yükseliyordu. Sonra sen ve Bludwin bir kayanın arkasından ortaya çıktınız ve çemberi bozdunuz.”

Abbot sahte bir kahkaha attı. “Dediklerin asla olmadı. Çok uzun süre bizden uzak kaldın Cadı. Sen delirmişsin.”

Qwan’ın gözlerinde mavi kıvılcımlar yanıyor, kollarında büyü gücü dalgalanıyordu. “Senin yüzünden on bin yıldır heykel olarak yaşıyorum.”

“Kimse bu dediklerine inanmaz Cadı.”

Nº1, “Ben inanıyorum,” dedi. Şeytanlar’ın içerisinde Qwan’ın sözlerine inananlar vardı, gözlerinden belliydi.

Qwan öfkeli bir ses tonuyla konuşmaya devam etti. “Sen Cadılar’ı öldürmeye çalıştın! Çıkan arbedede Bludwin volkanın içine düştü ve enerjisi büyüünün saflığını bozdu. Sonra sen öğrencim Qweffor’ı lavların içine atmaya çalıştın. Her ikiniz de aşağıya düştünüz. Kendi gözlerimle gördüm.” Qwan kaşlarını çattı, eksik parçaları bir araya getirmeye çalışıyordu. “Ama sen ölmedin. Sen ölmedin çünkü büyü çoktan başlamıştı. Lav kemiklerini eritmeden büyü seni alıp götürdü. Ama Qweffor nereye gitti? Sen nereye gittin?”

Nº1 bu sorunun cevabını biliyordu. “Geleceğe gitti. Sırlarımız karşılığında insanlardan bir hikâye kitabı ve müzelik bir silah aldı.”

Abbot kılıcını Nº1’e doğrulttu. “Senin yaşamana izin verecektim, İmp.”

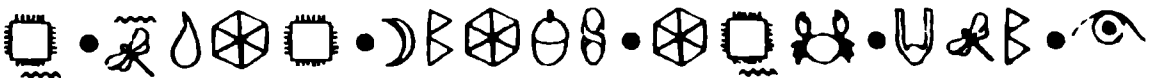
Nº1 öfkeden midesinin kasıldığını farkettili. “Geçen sefer yaşamama izin verdiğin gibi mi? Bana kratere atlamamı söyledin. Beni hipnotize ettin!”

Abbot zor durumdaydı. Konsey’e saldırımlarını emredebilir ama birçok soru cevapsız kalır ve herkesi birden hipnotize edemezdi. Ama Qwan konuşmaya devam ederse tüm sırları teker teker ortaya çıkacaktı. Tek ihtiyacı olan bir süre durup düşünmekti. Ne yazık ki zaman sahip olduğu bir şey değildi. Bu durumdan kurtulmak için silahlarını ve aklını kullanmak zorundaydı.

“Seni hipnotize mi ettim? Saçmalama. Şeytanlar’ın büyü gücü yoktur, büyüden nefret ederiz.” Abbot alay edercesine başını iki yana salladı. “Sizin gibi zavallılara bunları açıklayarak vaktimi boşa harcıyorum. Sen çeneni kapa Bir Numara. Yoksa ben çeneni kapatır ve seni volkandan aşağıya atarım.”

Qwan yeni öğrencisinin tehdit edilmesinden hoşnut değildi. “Senden sıkılmaya başladım N’zall. Cadılar’ı tehdit mi ediyorsun? Senin Bir Numara diye hatırladığın Şeytan’ın senden daha fazla büyü gücü var.”

Abbot bir kahkaha daha patlattı. “İlk kez haklısın yaşlı Cadı. Benim büyü gücüm yok. İçimde tek bir kı-

vılcım bile yok. Sahip olduğum tek güç yumruklarım ve beni destekleyen Şeytan kardeşlerimdir.”

318

Abbot, "Ben insanlarla tartışmam," diye kükredi. "Yine de, büyü gücüm olmadığını bir kez daha tekrarlayacağım."

Artemis, “Yapma, birbirimizi kandırmayalım,” dedi. “Hipnotize olmanın yan etkilerini bilirim. Kan çanağına dönen gözler ve çentikli göz bebekleri. Şeytanlar’ın bazıları o kadar çok hipnotize edilmiş ki, gözbebekleri bile yok.”

“O zaman bu büyü gücünü nereden aldım?”

“Zaman tüneline çaldın. Sanırım sen ve Qweffor lavın, aynı zamanda büyüünün etkisiyle tek vücut oldunuz. Sen gelecekte ortaya çıktığında Cadı büyü gücünün bir kısmı sende kaldı.”

Artemis'in anlattıkları herkes için şaşırtıcıydı. Abbot'ın, Çamur Çocuk'un teorisinin mantıksız olduğuna inandırmak için Şeytanlar'ı hipnotize etmeye bile ihtiyacı yoktu. Bu teoriyi Çamur Çocuk'u yok etmeden de çürütebilirdi.

Abbot duruşuyla bile Artemis ile alay ediyordu. Kabile lideri rolüne bürünmüş, pençelerini boynuzlarının

üzerinde gezdiriyor, havlarcasına kahkahalar atıyordu. Kısa süre sonra herkes gülmeye başladı.

Gülmesi sona erince, “Öyleyse Çamur Çocuk,” dedi. “Demek büyü gücünü zaman tüneline çaldım. Aklını kaçırmış olmalısın. Sırf bu yüzden Şeytanlarım’dan kemiklerindeki iliği emmelerini isteyebilirim. Dediklerin doğru olsa bile teorini ispatlayabilir misin? Bir insan bunları nereden bilebilir?” Abbot’ın yüzüne kendine güvenir gülümseme yayıldı, Çamur Çocuk’tan tatminkâr bir cevap gelmeyeceğinden emindi.

Artemis Fowl sırtarak karşılık verdi ve işaret parmağını gökyüzüne kaldırdı. Aslında havaya kaldırdığı parmak orta parmağıydı ve zaman tüneline yer değiştirmişti. Parmağının ucundan minik mavi bir kıvılcım çıktı ve küçük bir patlamaya sebep oldu.

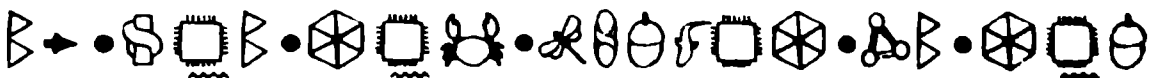
Artemis, “Büyü gücünün çalınabileceğini biliyorum çünkü ben de çaldım.”

Bu dramatik gösteri herkesi susturdu, sonra Qwan kıkırdarak gülmeye başladı.

“Senin zeki olduğunu söylemiştim Çamur Çocuk ama yanılmışım, sen bir dâhisin. Zaman tüneline bile plan yapıyordun, büyü gücünü bu yüzden çaldın değil mi?”

Artemis omzunu silkti ve parmağındaki kıvılcımlar yavaş yavaş kayboldu. “Büyü gücü etrafımdaydı. Gücü kucaklarsam ne olacağını merak ettim.”

Qwan gözlerini kısıp Artemis’e baktı. “Artık gerçeği

Artemis'i bir kenara itti, nişan aldı ve ateş etmeye başladı. Tabancadan çıkan ışınlar konik bir sahayı içine aldı. Vurulan Şeytanlar'ın ayakları yerden kesildi, en az on dakika kendilerine gelmeleri mûmkün değildi. Ama birçoğu vurulduktan sonra hemen ayağa kalkıyordu. İmpler bile silahın ışınlarından etkilenmiş görünmüyordu.

Holly kaşlarını çattı. Bunun olmaması gerekiyordu. Silahın gücünü daha fazla arttıramazdı çünkü Şeytanlar'ı öldürmek istemiyordu. İçinde bulunduğu durumda böyle bir riski göze alamazdı.

"Qwan?" dedi. "Silahım Şeytanlar'ı etkilemiyor. Senin bir fikrin var mı?"

Holly Cadılar'ın savaşta çok işe yaramadıklarını biliyordu. Başkalarına zarar vermek ettikleri yemine aykırıydı ve bunu sadece çok zor durumda kalırlarsa yapabilirlerdi. Qwan barışçıl tarafını bir kenara bırakana kadar çok geç olabilirdi. O düşünürken Holly ateş etmeye devam etti. Her atış birkaç Şeytan'ı yere seriyor ama vurulanlar birkaç saniye sonra ayağa kalkıyordu.

Qwan, "Eğer Konsey hipnotize edilmişse onları iyileştirebilirim," dedi. "Ama beyin narin bir organdır, doğrudan bağlantıya geçmem gerek."

Holly, "Bunun için zamanımız yok," diye bağırdı. Ateş etmeye devam etti. "Artemis senin bir fikrin var mı?"

Artemis'in eli midesindeydi. "Benim tuvalete gitmeye ihtiyacım var. Birkaç saniye öncesine kadar iyiydim, ama şimdi..."

Holly kanatlarının çalışıyor olmasını arzuladı. Eğer hedeflere tepeden bakabilseydi daha iyi nişan alabilir ve işi daha kolay olurdu.

“Tuvalet mi? Artemis bunun için vaktimiz yok.”

Şeytanlar’dan biri lazer ışınlarının arasından geçmeyi başardı. Kokusunu alabilecekleri kadar yakındaydı. Holly yaratığın savurduğu gürzün altından geçti ve Şeytan’ın göğsüne bir tekme savurdu. Şeytan’ın ciğerlerindeki hava boşaldı ve yaratık nefessiz kalıp yere düştü.

“Tuvalete gitmem lazım ve senin Neutrino’n işe yaramıyor. Zaman akıp geçiyor. Vaktimiz azaldı.” Artemis, Holly’yi omzundan yakalayınca silahtan çıkan ışınlar geniş bir açıyla boşa savruldu.

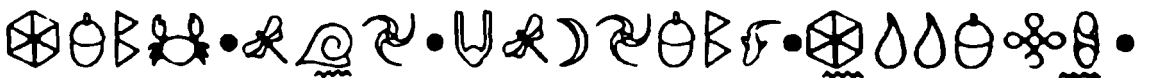
“Bombaya ulaşmam lazım. Her an patlayabilir.”

Holly, Artemis’ten kurtuldu. “Güvenliğin için ben ateş ederken bana dokunmasan iyi edersin. Qwan, bize biraz zaman kazandırabilir misin?”

Qwan gülümseyerek, “Zaman,” dedi. “Biliyorsun, zamana ihtiyacımız olması çok ironik...”

Holly dişlerini sıktı. Neden hep zeki varlıklarla uğraşmak zorundaydı?

Nº1 saldırı başladığından beri çok düşünceliydi ve herkes gibi korkuyordu. Korkmasının birçok sebebi vardı: Parçalanmak, ölmek, vs. Ama aynı zamanda düşünceliydi. Bir Cadı’ydı. Yapabileceği bir şey olmalıydı. Adadan ayrılmadan önce böyle ani ve vahşi bir saldırıyla yüzleşse olduğu yerde donup kalırdı.

Ama şimdi karşılaştığı en kötü şey bu saldırı değildi. Şatodaki Çamur Adamlar, siyah üniformaları ve alev saçan çubukları olanlar aklına geldi. N°1 sanki yenisinden şatodaymış gibi adamları gözünün önüne getirdi.

Kıvılcımları kendi hallerinde bırakmaktansa onlara bilinen bir form kazandırdım.

N°1 zihnindeki insan figürlerine konsantre oldu, büyüyle formlarını şekillendirdi ve çağırdı. Formlar maddeleşirken beynindeki kanın donduğunu hissetti. Alnındaki basınç dayanılmaz bir hal alınca içinde biriken gücü serbest bıraktı ve bir düzine insanın görüntüsü hemen önünde belirdi, ellerinde otomatik silahlar vardı. Görkemli bir sahneydi. Abbot bile irkildi. Diğerleri de korktu ve geri çekildi.

Artemis, “İyi iş çıkarttın Qwan,” dedi. “İyi fikirdi.”

Qwan şaşkındı. “Düşüncelerimi mi okuyorsun? Ah, sen askerlerden bahsediyorsun. Ben değildim, N°1 düşündüğümünden daha güçlü bir Cadı. On sene sonra bu adanın yerini tek başına değiştirebilir.”

Abbot on adım önlerinde, kılıcı elindeydi. Hayali askerlerin attığı mavi mermiler sağından solundan geçip gidiyordu. Şeytanlar’ın liderine yakışır bir biçimde geri adım atmıyor, ölümü bir Şeytan gibi karşılıyordu. Elinde kılıcı ve yüzünde öfkeli bir ifadeyle.

Qwan olumsuzca başını iki yana salladı. “Şuna bak. Geçmişte de bunun gibi saçmalıklar yüzünden başımız belaya girmişti.”

Abbot büyü konusunda deneyimliydi, kısa süre sonra karşısında duran askerlerin ve attıkları mermilerin gerçek olmadığını anladı.

Omzunun üzerinden geriye doğru, “Geri dönün aptallar,” diye bağırdı. “Size zarar veremezler.”

Artemis, Holly’nin omzuna dokundu. “İşine karıştığım için özür dilerim ama bombanın yanına gitmemiz lazım. Hepimiz birden, gerekirse Abbot’ı da peşimizden gelmeye mecbur edip bombanın yanına gitmeliyiz.”

Holly zaman kazanmak için Abbot’ın göğsüne birkaç el ateş etti. Abbot dev bir çekiç göğsüne inmiş gibi geriye doğru savruldu.

“Pekâlâ gidelim. Artemis sen önden git, ben Şeytanlar’ı bir süre daha oyalarım.”

Kraterden aşağıya inmeye başladılar, topuklarının üzerinde külden kabuğun üzerinde kayıyorlardı. Aşağıya inmek yukarı çıkmaktan daha kolaydı ama daha tehlikeliydi. Holly için her şey daha da zordu çünkü geri geri adım atması gerekiyordu ve kraterin kenarından kafası açığa çıkan herkese ateş etmekle meşguldü.

Ortam beş yaşında bir çocuğun kâbusu gibiydi. İnsanın boğazını ve gözlerini yakan keskin kokular, üzerine basınca çöken yerkabuğu, kırmızı bir gökyüzü, kalp atışları ve nefes alıp verme sesleri. Şeytanlar peşlerinden geliyordu.

Her şey daha da kötüye gidiyordu. Qwan’ın bedeninden serbest kalan büyülü enerji zaman büyüsünün

bozulmasını hızlandırmıştı ve büyü tamamen çökmek üzereydi. Ne yazık ki, tünelin önce Hybras'a yakın ucu çökecekti. Artemis bunu biliyordu ama durup hesap kitap yapacak zamanı yoktu. Kısa süre sonra her şey sona erecekti. Zamanın anlamsız olduğu bir yerde 'kısa süre sonra' betimlemesinin bir anlamı yoktu tabii.

Artemis tahminlerinde yanılmadığını farkettil. Tünelin çökmesi kaçınılmazdı. Bunu hissedebiliyordu. Artık büyüyle bir bağlantısı vardı. Büyünün bir parçası ondaydı, büyü gücüyle bütündü.

Artemis Qwan'ı kolundan yakaladı ve çekiştirdi. "Çabuk. Acele etmeliyiz."

Yaşlı Cadı başıyla onayladı. "Hissediyor musun? Havada kaos var. Bir Numara'ya bak."

Artemis arkasına baktı. N°1 hemen arkalarındaydı ama yüzünü acıyla buruşturmuş ve alnını ovalıyordu.

Qwan, "Daha duyarlı," dedi. "Ergenlik."

Aniden insan ergenliği Artemis'e eskisi kadar kötü görünmedi.

Holly'nin başı beladaydı. Yıllardır aldığı eğitim ve edindiği deneyimler, zaman büyüsü bozulurken bir insanı ve soyu tükenmek üzere olan bir ırkın son iki üyesini koruyarak bir volkanın dibine inmesi için yeterli değildi.

Zaman büyüsünün etkileri bedensel fonksiyonlarını bozuyor ama aynı zamanda silahını da etkiliyordu. Şeytanlar'ın üzerine ateş ediyor ama ışınların bir kısmı yarı yolda kayboluyordu.

lacak birkaç el bombası Şeytanlar'ın büyük bir kısmını felç edebilir ve saldırı tüfeğiyle üzerlerine yollayacağı bir darbe, gerekirse Şeytanlar'ı yüzlerce yıl etkisiz hale getirebilirdi. Ama şimdi elinde sadece bir tabanca vardı, destek güçler yoktu ve bir zaman büyüğü ışınlarının yarısını emiyordu. Artemis'in bombaya ulaşmasına yetecek kadar uzun bir süre Abbot ve Şeytanları'nı yavaşlatabileceğini sanmıyordu. Bunu başarsa bile, sonra ne olacaktı?

Şeytanlar gelmeye devam ediyordu, bedenleri hafifçe öne eğikti. Koşarken ellerindeki arbaletlerden oklar atıyor ve attıkları okların hiçbirisi zaman büyüğü tarafından emilmiyordu. Tabii ki etkilenmeyeceklerdi. Neutrino'dan çıkan ışınların yaşam süresi çok kısaydı: Havaya değdikten sonra daha uzun süre aktif kalmaya ayarlanmadıysa, birkaç saniye içerisinde yok olurlardı.

Neyse ki oklar Holly ve arkadaşlarına ulaşmıyordu. Ama gittikçe daha yakına düşmeye başlamışlardı. Zamanları her açıdan azalıyordu.

Bir grup İmp, Holly'nin ışınlarından kurtulup öne çıktı. Yaratıkların seyahat etme şekli aptalcaydı ve neredeyse intihar sayılırdı. Sadece kör şansları sayesinde kafatasları hâlâ tek parçaydı. Deri kalkanları kızak olarak kullanan üç İmp kraterden aşağıya kayıyor, ara sıra kayalara ve tümseklere çarpıyordu.

Yaratıklar bir saniye önce elli metre uzaktayken, bir saniye sonra Holly yaratıkların alınlarında biriken terin kokusunu alabiliyordu. Holly silahını yaratıklara doğ-

rulttu ama çok geçti, bunu asla başaramazdı. Başarsa bile diğerleri dikkatinin dağılmasını fırsat bilip daha da yakınlaşırdı.

İmpler sırtıyor, sivri dişleri ortaya çıkıyordu. Bir tanesi diğerlerine göre daha heyecanlıydı ve vücudundaki gözeneklerden bir çeşit sıvı fışkırmaya başladı.

Holly'nin üzerine atlayan İmpler bir süre havada asılı kaldı, sonra garip bir şey oldu. Hava yarıldı ve gerçeklik, bozulmuş bir bilgisayar ekranındaki görüntü gibi piksellerine ayrıldı. Holly midesinin kasıldığını farkettiler ve İmpler ortadan kayboldu. Beraberlerinde kraterin iki metrelik bir kısmını da alıp götürmüşlerdi.

Holly çöken delikten uzaklaştı.

N°1 dizlerinin üzerine çöktü, sonra doğruldu.

“Büyü,” dedi. “Bozuluyor. Dünyanın çağrısı artık gümüşten daha güçlü. Artık kimse güvende değil.”

Artemis ve Qwan kısmen de olsa daha iyi durumdaydı ama kısmen.

Qwan, “Ben daha yaşlıyım ve duygularımı daha iyi kontrol edebiliyorum,” dedi. “Bu yüzden büyüünün içine çekilmedim.” Bunları söyledikten sonra kusmaya başladı.

Artemis yaşlı Cadı'nın kendine gelmesine bile izin vermedi. Vakit kalmamıştı. Zaman akıp gidiyor ve tünel bozuluyordu. “Haydi,” dedi. “Koşun.”

Holly ayağa kalktı ve N°1'i ayağa kaldırdı. Arkalarında kraterden aşağıya inen İmpler'in bir kısmı aniden ortadan kaybolan arkadaşlarını görünce oldukları yerde donup kaldı. Ama geri kalanlar yenilenmiş bir

kararlılıkla yürümeye devam etti. Arkadaşlarının ortadan kaybolmasından Holly'yi sorumlu tuttukları belliydi.

Hybras parça parça zaman tünelinin içine çekilirken adanın dört bir yanında gökgürültüsüne benzer sesler duyuldu. Adadan kopan parçaların bir kısmı Dünya'da, bir kısmı ise uzayda ortaya çıkacaktı. Kopan parçalarla birlikte ortadan kaybolan Şeytanlar'ın hayatta kalma şansı çok azdı. Ancak büyü gücüyle yaratılmış bir pusulaları olursa hayatta kalabilirlerdi.

Artemis bombanın yanına ulaşınca dizlerinin üzerine çöktü. Eliyle sayacın üzerindeki külleri temizledi, bir süre sayacı seyretti ve dijital sayacın akışıyla uyumlu bir biçimde başını sallamaya başladı.

Sayacın üzerindeki rakamlar hatalıydı: Bazen ileri gidiyor, bazen yavaşlıyor, bazen de geriliyordu. Artemis sayacın hareketlerinde de bir mantık olması gerektiğini düşündü. Büyü başka bir formda enerjiye dönüşüyor ve enerji belirli fizik kurallarını altüst ediyordu. Bir süre sayacın üzerindeki sayıları takip etti ve hafızasına kazıdı. Sayacın akış mantığını anlaması düşündüğünden daha uzun sürdü ama sonunda denklemi çözdü. Zihninden sayılara bir kez daha göz gezdirdi.

Qwan'a doğru döndü. "Rakamların bir anlamı olmalı." Yaşlı Cadı hemen yanı başındaydı. "Genelde ileri gidiyor. Kırk saniye boyunca, saniyede bir saat ileri, sonra yavaşlıyor, on sekiz saniye boyunca yarını saat ileri, sonra zamanda geri gidiyor, iki saniye boyunca saniyede bir dakika geri. Bu şekilde kendini tekrar ediyor."

Qwan gülümsemeye çalıştı. “İleri nasıl gitmeye başlıyordu?”

330

Artemis bombayı küllerin ve mantarların içerisinde aldı.

“Boşver. Sen adayı buradan götürmelisin. Bombayı nereye istersen oraya koyacağım.”

“Pekâlâ zeki Çamur Çocuk. Ama hâlâ dört kişiyiz. N’zall’a ihtiyacımız var.”

Holly ateş ede ede diğerlerinin yanına geri çekildi. “Elimden geleni yaparım.”

Qwan başıyla onayladı. “Sana güveniyorum Yüzbaşı. Ben herkese güvenen bir adamım, bak güvenim beni nerelere getirdi.”

“Bunu nereye koymamı istiyorsún?”

Qwan bir süre düşündü. “Etrafında çember oluşturmamız, düzgün bir zemin bul. Bak, şurası olabilir. Oraya götür.”

Artemis, Qwan’ın işaret ettiği yere doğru yürümeye başladı. Çok uzak değildi, hep birlikte bombanın etrafında çember oluşturacak ve patlamasını bekleyeceklerdi.

Herkesin bir vazifesi vardı. Bu işten alınlarının akıyla çıkma ihtimalleri, bir Goblin-Cüce evliliği yaşanması ihtimalinden daha azdı. Bir Goblin, bir Cüce’yle evleneceğine kendi ayaklarını yemeyi tercih ederdi.

Artemis bombayı yerleştirirken N°1 ve Qwan büyülerine başladı. Bu arada, Holly herkesi hayatta tutmak için mücadele edecek ve Abbot’ı gruplarına katılmaya ikna edecekti. Tüm bu yaşananlar esnasında, etraflarında Hybras parçalara ayrılıyordu.

Volkan paramparça oluyordu. Dev bir üç boyutlu yap-bozun parçaları gibi, büyük bloklar aniden ortadan kayboluyordu. Birkaç dakika içerisinde, Hybras'tan geriye bir şey kalmayacaktı.

Qwan, N°1'in elini tuttu ve öğrencisini bombanın yanına götürdü.

“Pekâlâ genç dostum. Yukarıda yaptığın büyü yaratıcıydı, iyi iş çıkarttın. Etkilendim. Fakat bu sefer işimiz daha zor. Acı çektiğini biliyorum. Çünkü zaman büyüünün bozulmasına karşı daha duyarlısın. Ama şimdi bunu göz ardı etmek zorundasın. Yerinden oynatmamız gereken bir ada var.”

N°1'in kuyruğu sinirli bir biçimde titriyordu. “Ada mı? Adanın tamamı mı?”

Qwan göz kırptı. “Ve içindeki herkes. Sakin ol.”

“Ne yapacağız?”

“Senden sadece tek bir şey isteyeceğim. Büyü gücünü çağır, her damlasını. Gücü bana aktar, gerisini ben hallederim.”

Bu kulağa kolay geliyordu. Ama üzerine oklar yağarken ve Hybras paramparça olurken büyü gücünü toplamak, bir düzine insan seyrederken tuvaletini yapmak kadar zordu. Bir de seyreden insanlar senden nefret ediyorsa.

N°1 gözlerini kapadı ve büyülü şeyler düşündü. Büyü. Haydi büyü.

İnsan askerleri çağırırken yaptığı gibi büyü gücüne giden kapıları açmaya çalıştı. Büyüye daha kolay ula-

şınca çok şaşırdı, güç sanki serbest bırakılmayı bekliyordu. Kafes açılmış ve yaratık serbest kalmıştı. N°1 gücün kollarına dolduğunu hissetti, bir kukla gibi canlandı.

Qwan, “Yavaş ol genç dostum,” dedi. “Kafamı patlatmana gerek yok. Zamanı gelene kadar gücün akışını dizginle.” Yaşlı Cadı, Artemis’e bağırdı, zayıf sesi neredeyse sonik patlamalar tarafından tamamen bastırıldı. “Ne kadar?”

Artemis bombayı taşımakta güçlük çekiyor, topukları külden kabuğun içine çöküyor ve nefesi kesiliyordu. Butler olsaydı bombayı sırtına alır ve kolayca platonun üzerine çıkartırdı, diye düşündü.

“Üç yüze kadar say, belki iki yüz doksan dokuz. Tabii eğer bozulma katsayısı sabit kalırsa, ki kalacak.”

Qwan üç yüzden sonraki kelimeleri duymadı. N°1’in elini hafifçe sıktı.

“Beş dakika sonra evimizde olacağız. Büyülü sözleri mırıldanma vakti geldi.” Qwan gözlerini kapadı, eski Şeytan dilinde bir şeyler mırıldanırken kafasını bir o yana bir bu yana sallıyordu.

N°1 sihirli sözcüklerin gücünü hissetti. Sözcükler, büyüü şekillendirerek etraflarında yükselen mavi alev halkalarına dönüştürdü. Yeni hocasının elini sıkıca kavradı ve sanki yaşamı buna bağlıymış gibi sözcükleri Qwan’la birlikte tekrarlardı. Aslında yaşamı gerçekten buna bağlıydı.

Holly’nin yeni görevleri vardı. Abbot’ı kendilerine

Sahip olduğu gücü kaybetmektense herkesin ölmesini tercih ederdi.

334

Holly, “Savaşçılarına söyle dursunlar Abbot,” dedi. “Konuşmamız gerek.”

Abbot bir cevap vermedi. Tabii eğer, ulumak ve kılıcını havada sallamak bir cevap sayılmıyorsa.

Şeytanlar araziye daha da yayılmaya başladı. Holly’yi kuşatıp, hep birlikte başka bir boyuta çekilmemek için birbirlerinden uzak duruyorlardı. Abbot en öndeydi, kayıp düşmemek için topuklarını kül kabuğuna bastırmış ve bedenini arkaya doğru yatırmıştı. Leon Abbot artık tamamen küle bulanmıştı ve boynuzları bile kül yüzünden griydi. Her adımında havaya savrulan küller bir girdap oluşturunuyordu.

Holly, yapabileceğim bir şey yok, diye düşündü. Bu yaratık annesini bile dinlemez. Tabii eğer annesinin kim olduğunu biliyorsa.

Holly’nin başka şansı yoktu. Şeytanlar’a karşı koymak ve Abbot’ı birkaç saatliğine etkisiz hale getirmek zorundaydı. Qwan, Abbot’ın büyü gücünden Şeytan baygınken faydalanmalıydı.

“Üzgünüm,” dedi. Silahın tetiği üzerindeki güç düğmesini ayarladı.

Holly ustaca nişan aldı. Silahın namlusundan çıkan ışın daha tehlikeli bir kırmızıydı ve Abbot’ın birkaç saat kendine gelmesi mümkün değildi.

Holly, bunu görmek hoşuma gidecek, diye düşündü.

Ama asla hoşuna gitmeyecek başka bir şey oldu ve tam o anda zaman büyüğü iki saniye geriye gitti. Işın

geçmişte kayboldu ve Holly atomlarının etrafa saçıldığını hissetti. Geçmişteki görüntüsünü bir anlığına yarım metre sağında gördü ve Şeytanlar'ın geçmişteki formları arkalarında parıltılı izler bırakarak ortadan kayboldu. Sonra geçmiş bir dakikalığına yok oldu.

Abbot hâlâ geliyordu ve artık tehlikeli olabilecek kadar yakındı. Holly bir el daha ateş edecek zamanı olduğunu düşündü. Eğer şansı varsa Abbot saf dışı kalınca Konsey'in diğer üyeleri de kendine gelirdi.

Nişan aldı ve dünya kırık bir ayna gibi parçalandı. Tam önünde toprak dev bir dalga gibi gökyüzüne yükseldi, sonra parıltılı kıvılcımlar saçarak ortadan kayboldu. Holly kıvılcımların arasından alternatif boyutları, güneşi, uzayı ve çok sayıda uzantıları olan dev yaratıkları gördü.

Havadaki yoğun büyü gücü Holly'nin başını bir mengene gibi sıkıştırdı. Arkasındaki dostları büyüün aşırı yüklenmesine teslim olurken Holly hafifçe inledi.

Ama Holly teslim olamazdı. Bazı Şeytanlar zaman tüneline çekilmişti ama geriye kalanlar vardı. Hava parıldadı ve toz bulutu yavaşça çöktü. Etrafa küller ve kaya parçaları saçıldı. Dört bir yandaki dev yarıkların altında kırmızı uzaydan başka bir şey yoktu. Artık topraktan çok boşluk vardı.

Şeytanlar'ın büyük bir kısmı ortadan kaybolmuştu. Ama hepsi değil. Abbot hâlâ Hybras'taydı. Yüzünde delice bir gülümsemeyle kılıcını havaya kaldırdı.

"Merhaba Peri," dedi. Kılıcını Holly'nin göğsüne sapladı.

Holly, kılıcın Peri derisinin narin zarından içeriye girdiğini hissetti. Kılıç sekizinci ve dokuzuncu kaburgaların arasından, kalbin bir milimetre altından girmişti. Buz gibi soğuktu ve sebep olduğu acı dayanılmazdı. Holly kendini geriye attı, kılıçtan kurtuldu ve küllerin içine düştü. Göğsünden dışarıya kanlar fışkırıyordu. Kalbi yerçekiminin vazifesini yerine getiriyor, damarlarındaki kanı her atışında dışarıya boşaltıyordu.

Holly acı içerisinde kıvrılırken, “Büyü,” dedi.

Abbot çok sevinçliydi. “Büyü sana yardım edemez Peri. Belki bir gün Cadılar geri döner diye bu kılıç üzerinde uzun zamandır çalışıyorum, üzerinde bir Cadı çemberini durduracak kadar yoğun bir büyü gücü var.” Abbot konuşurken kılıcı havada salladı. Ağzından etrafa tükürükler saçıyor, kılıçtan Holly’nin kanı damlıyordu. Küllerin üzerinde kırmızı izler belirmişti.

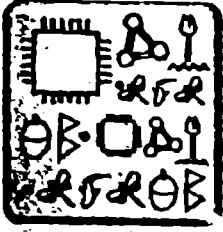
Holly öksürdü, bu eylem bedeni iki parçaya ayırmışçasına acı verdi. Artık büyüünün bir faydası olmazdı. Kendisine yardım edebilecek sadece tek bir kişi vardı.

“Artemis,” diye seslendi. Zayıf ve ince bir ses tonuyla “Artemis, bana yardım et,” dedi.

Artemis Fowl, Holly’ye doğru kısa süreli bir bakış attı, sonra dikkatini bombanın sayacına odakladı ve Holly Short’u ölüme terketti.

BÖLÜM 15: EVE DÖNÜŞ

ADA yer değiştirirken Artemis bombayı sürüklüyordu. Büyü gücündeki aşırı yüklenme bir rugby oyuncusu gibi bedenine çarptı ve onu dizlerinin üzerine düştü. Kısa süreliğine de olsa tüm duyularında aşırı yüklenme hissedildi ve kendini boşlukta buldu. İlk geri dönen görme duyusu oldu, gözünün önünde yıldızlar uçuşuyor, gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Bombanın sayacına baktı. Üç dakika vardı, eğer akış mantığı değişmediyse. Soluna bakınca kaldıkları yerden ayine devam eden Qwan ve N°1'i gördü, sağ tarafında Holly, Şeytanlar'dan geriye kalanları arkadaşlarından uzak tutmaya çalışıyor, dört bir yanda Hybras titreyerek yok oluyordu. Ortamda muazzam bir gürültü vardı ve burun delikleri külle dolmuştu.

Bomba o kadar ağırdı ki Artemis'in eklemleri bir kez daha çatırdadı ve bir kez daha Butler'm yanında olmasını arzuladı. Ama yanında değildi ve acele etmezse onu asla göremeyecekti. Plan basitti, çantayı platoya ta-

şı. A nesnesi B noktasına. Üzerinde düşünmenin bir anlamı yoktu.

338

Sonra Holly yaralandı ve plan daha karmaşık bir hal aldı.

Artemis göz ucuyla Abbot'ın kanlı kılıcını gördü. Daha kötüsü kılıcın çıkarttığı sesi duydu. Sanki bir anahtar, deliğe sokulmuştu.

Bu doğru olamaz diye düşündü. Birlikte o kadar büyük zorlukları atlattık ki, Holly'yi şimdi kaybedemem.

Holly'nin bedenini terkederken kılıcın çıkarttığı ses çok korkunçtu. Artemis bu sesi mezara kadar unutmaya çalışıyordu.

Abbot çok mutluydu. "Büyü sana yardım edemez Peri. Belki bir gün Cadılar geri döner diye bu kılıcın üzerinde uzun zamandır çalışıyorum."

Artemis yere çöktü, Holly'nin yanına gitmemek için kendini zor tutuyordu. Büyü Holly'ye yardım edemezdi ama belki büyü ve bilim birlikte yardım edebilirdi. Holly'nin göğsünden fışkıran kanlara bakmamaya çalıştı. Holly Short'un geleceğinde ölümden başka bir şey yoktu.

Gelecek. Ama gelecek değiştirilebilirdi.

Nº1 ve Qwan, Abbot'ın saldırısını görmemişti. Konstantre olmuş, mavi halkalar oluşturmaya devam ediyorlardı. Abbot Cadılar'a doğru ilerliyordu, kılıcından damlayan kan, kurbanları arasındaki noktaları tamamlayan bir kırmızı kalem gibiydi.

Holly en sonunda konuştu. "Artemis. Artemis bana yardım et."

Artemis, Holly'ye baktı. Bir kez. Göz ucuyla. Bunu yapmaması gerekirdi. Arkadaşının ölmek üzere olduğunu görünce neredeyse zihnindeki rakamları unutacaktı. Ve şimdi, rakamlar dünyadaki en önemli şeydi.

Holly elini tutan bir dost olmadan öldü. Artemis büyü gücündeki azalmadan arkadaşını kaybettiğini farkettiler. Gözlerinden yaşlar akarken saymaya devam etti. Saymaya devam et. Ne olursa olsun. Artemis ayağa kalktı ve ağır adımlarla arkadaşının yanına yürüdü. Abbot, Artemis'i gördü ve kılıcıyla Çamur Çocuk'u işaret etti.

"Sırada sen varsın Çamur Çocuk. Önce Cadılar, sonra sen. Siz gidince her şey eski haline dönecek."

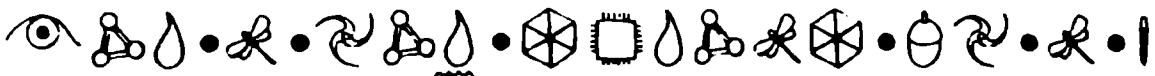
Artemis, Abbot'ı duymazdan geldi ve başını sallayarak saymaya devam etti. Sayım esnasında acele etmemek için büyük özen gösterdi. Kusursuz bir sayım olmalıydı yoksa her şey yok olurdu.

Abbot, N°1 ile Qwan'ın arasına girdi. Cadılar o kadar konsantre olmuştu ki aralarına giren Şeytan'ı farketmedi. Lanetli kılıcın iki vuruşuyla Cadılar da cansız yere yığıldı. N°1 sırtüstü devrildi, parmak uçlarında büyüünün mavi izleri vardı. Qwan düşmedi çünkü Abbot'ın kılıcı devrilmesini engelliyordu.

Artemis, Holly'nin gözlerine bakmadı. Bakamazdı. Holly'nin elinden tabancasını aldı.

Dikkatli ol. Zamanlama çok önemli.

Abbot kılıcını Qwan'ın göğsüne saplandığı yerden

çıkarttı. Küçük beden yere yığıldı. Göz açıp kapayınca-ya kadar üç kişi ölmüştü.

340

Artemis son nefesini veren arkadaşlarını unutmaya çalıştı. Kül kabuğunun ritmik titreyişi Abbot'ın kendisine doğru geldiğini gösteriyordu. Şeytan, Çamur Çocuk'a sinsice yaklaşmak niyetinde değildi.

"Ben geldim insan. Neden son kez gözlerimin içine bakmıyorsun?"

Artemis volkanın zeminine göz gezdirdi ve ayak izlerini aradı. Birçok iz vardı ama sadece bir tanesinde ayak izleri yan yanaydı. Abbot'ın Holly'yi öldürmek için durduğu yerde. Bu esnada, hesaplamalar yapmaya ve sayıları saymaya devam etti.

Kırk saniye boyunca saniyede bir saat ileri, sonra yavaşlıyor, on sekiz saniye boyunca yarım saat ileri, sonra zamanda geri gidiyor, iki saniye boyunca saniyede bir dakika geri. Bu şekilde kendini tekrar ediyor.

Abbot, "Belki seni öldürmem," dedi. Kılıcıyla Artemis'i sırtından dürterken kıkırdayarak güldü. "Köpeğim olabilirsin. Sana birkaç numara öğretebilirim."

Artemis, "Benim de sana bir numaram var," dedi. Silahını boşluğa odakladı ve ateş etti.

Namlunun ucundan çıkan ışın, Artemis'in hesapladığı gibi, bir dakika geriye gitti. Ortadan kaybolan ışın, Abbot kılıcını Holly'nin göğsüne saplamak üzereyken Şeytan'ın göğsüne çarptı.

Bir dakika önceki Abbot'ın ayakları yerden kesildi ve kraterin duvarına çarptı.

Artemis'in yanında dikilen Abbot sadece, "Ne oldu?" diyebilirdi. Sonra yok oldu, artık etten kemikten bir varlık değil gerçekleşmemiş bir olasılıktı.

Artemis kendi kendine konuştu. "Arkadaşlarımı öldürmedin. Son bir dakikadır yaşananlar asla gerçek olmadı."

Artemis tedirgin bir biçimde yere baktı. Holly yerde değildi. Tanrıya şükür.

Göz ucuyla N°1 ve Qwan'ın olduğu yere baktı, hiçbir şey olmamış gibi hâlâ büyülerine devam ediyorlardı.

Tabii ki hiçbir şey olmamış gibi büyülerine devam ediyorlardı. Zaten bir şey olmamıştı.

Artemis anılarına odaklandı ve Abbot'ın havada uçuşunu hayal etti. Sahneyi saklamak için büyüyle sarmaladı.

Kendi kendine, hatırla, diye düşündü. Abbot'ın neler yaptığını ve aslında neler yapmadığını. Bu gibi zaman çelişkilerinin ruh sağlığı açısından unutulması daha uygun olurdu ama Artemis'in bu anıları unutmaya niyeti yoktu.

Tanıdık bir ses, "Hey," diye bağırdı. "İşin var mı Artemis?"

Konuşan Holly'ydi. Kendi ayakkabı bağlarıyla Abbot'ı bağlıyordu.

Artemis sadece arkadaşına doğru baktı ve gülümsemedi. Holly'yi kaybetmenin acısını hâlâ içinde hissediyordu ama Holly hâlâ hayatta olduğu için bu yara çabucak iyileşecekti.

Holly, Artemis'in gülümsediğini gördü. "Artemis çantayı platonun üzerine götürebilir misin? Basit bir plan."

Artemis bir süre daha gülümsedi, sonra başını iki yana salladı. "Evet. Tabii ki. Çantayı platonun üzerine."

Holly az önce ölmüştü ve şimdi hayatta.

Artemis'in eli kısa süre öncesine kadar elinde olan tabancanın hayaliyle karıncalandı. Bunun sonuçları ağır olacak, diye düşündü. Zamanı değiştirip etkilenmeden kalamazsın. Ama sonuçları ne olursa olsun katlanmaya hazırım. Çünkü alternatif çok korkunçtu.

Artemis işine geri döndü ve platoya kadar birkaç metre daha bombayı sürükledi. Sonra eğildi, sırtını çantaya yasladı ve bombayı N°1 ile Qwan'ın arasına itirdi. N°1, Artemis'in yanına geldiğini bile farketmedi. Küçük İmp'in gözleri şimdi masmaviydi ve büyüyle dolmuştu. Göğsündeki rünler önce parıldadı, sonra yer değiştirmeye başladı, birer yılan gibi kıvrılarak boynuna dolandı ve alnına doğru ilerledi.

"Artemis! Bana yardım et!"

Konuşan Holly'ydi, Abbot'm bedenini platonun üzerine çıkartmaya çalışıyordu. Şeytan'ın boynuzları toprağa saplıydı ve Abbot'ın bedeni çekildikçe bir saban gibi yeri sürüyordu.

Artemis, Holly'nin yanına koştu, bacakları yorgunluktan ağrıyordu. Abbot'ın boynuzlarından birini kavradı ve çekmeye başladı. Holly diğer boynuzu tuttu.

Artemis, "Onu vurdun mu?" diye sordu.

Holly omzunu silkti. "Bilmiyorum. Belki. Bir daki-

kalığına, neler olup bittiğini pek hatırlayamıyorum. Zaman büyüsü yüzünden olmalı.”

Artemis, “Öyle olmalı,” dedi. Holly bir şey hatırlamadığı için rahatladı. Ölümünden sonra ne olduğunu merak etse de kimsenin kendi ölümünü hatırlamasını istemezdi.

Zaman her yönde akıp gidiyor ve etrafa saçılıyor-
du. Öyle veya böyle, Hybras bundan sonra başka bir
yerde olacaktı. Ya zaman büyüsü adayı parçalarına
ayırarak, ya da Qwan bombanın enerjisini kullanarak
adayı Dünya'ya götürecekti. Artemis ve Holly, Abbot'ı
çemberin ortasına taşıdı ve Qwan'ın ayakları dibine
bıraktı.

Holly, “Abbot’ı baygın getirdiğim için üzgünüm,” dedi. “Ya baygın, ya da ölü gelecekti.”

Qwan, Şeytan'ın boynuzlarından birini kavradı. “Zor bir seçim.”

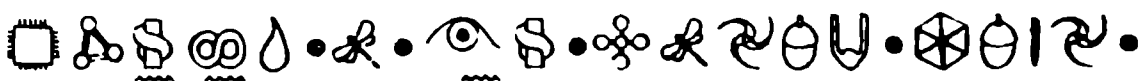
Artemis bir diğer boynuzu kavradı ve Abbot'ı oturur pozisyona getirdi. Artık çemberde beş kişi vardı.

Qwan, “Beş Cadı olmamızı ümit ediyordum,” diye homurdandı. “Bir Cadı, bir Cadı çırağı, bir Peri, bir insan ve baygın bir ego manyak, aradığım beş kişi değil-di. Bu durum işleri biraz karıştırıyor.”

Artemis, “Ne yapabiliriz?” diye sordu.

Qwan titredi ve gözünün önünden mavi bir şerit geçti.

“D’Arvit,” diye küfretti. “Bu İmp düşündüğümden daha güçlü. Artık onu kontrol altında tutamıyorum. İki dakika daha böyle geçirirsek beyinlerimizi eritecek. Bu-

nu bir kez gördüm. Kulaklardan dışarıya akan kaynayan bir beyin. Korkunç.”

344

“Qwan! Ne yapacağız?”

“Özür dilerim. Biraz stresliyim. Pekâlâ, şöyle yapacağız. N°1’in de yardımıyla, hepimizi havaya kaldıracak, bomba patlayınca enerjiyi büyüye dönüştürecek. Yüzbaşı Short nerede olacağından sen sorumlusun. Artemis ne zaman olacağından sen sorumlusun.”

Holly, “Nerede?” diye sordu.

Artemis aynı anda, “Ne zaman?” diye sordu.

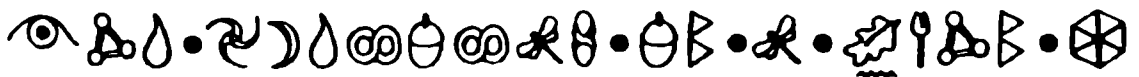
Qwan, Abbot’ın boynuzlarını o kadar sıkı kavradı ki boynuzlar çatırdadı. “Adanın nereye gideceğini biliyorsun Holly. Gidilecek yere odaklan. Artemis zamanın seni çağırmasına izin ver, kendini zamana bırak. Biz kendi zamanımıza geri dönemeyiz, gezegendeki kararsızlık muhtemelen yörüngesinin değişmesine sebep olur ve üzerindeki her şey kavrulur.”

Artemis, “Anlıyorum,” dedi. “Ama kendimi zamana bırakmak? Kesin talimatlar ve rakamlar tercih ederim. Yörünge ne olacak? Uzaysal adresler?”

Qwan transa geçmek üzereydi. “Bilim yok. Sadece büyü. Evine geri döndüğünü hisset, Artemis Fowl.”

Artemis kaşlarını çatı, canı sıkkındı. İşleri, hissederek çözümleyebilen biri değildi. Bilimsel gerçekleri göz ardı edip hissederek hareket edenler ya başarısız olur ya da ölürdü. Ama başka şansı var mıydı?

Holly için her şey daha kolaydı. Büyü her zaman bedeninin bir parçası olmuştu. Kolejde büyü eğitimi al-

Herkes, hazırız, diye cevap verdi. Zihinsel harmonide düşünceler birbirinin üzerine geçti. Ama bir uyumsuzluk ve mücadele de hâkimdi.

Qwan, yeterli değil, dedi. Yarımküreyi mühürleyemiyorum. Abbot'tan daha fazlasına ihtiyacım var.

Diğerleri mümkün olduğunca çok güçlerini Qwan'a aktarmaya çalıştı ama kimsenin verecek büyü gücü kalmamıştı. Abbot uykusunda herkesi öldürecekti.

Yeni bir ses konuştu. Merhaba? Orada kim var? İlk kez bir büyülü çemberin üyesi olsanız da, böyle bir şeyi kimse beklemezdi.

Sesle beraber bir dizi anı canlandı. Büyük savaşlar, ihanet ve kızgın volkanın içine düşüş.

Qwan, Qweffor? diye sordu. Sen misin, evlat?

Qwan? Sen misin? Sen de mi burada kapana kısıldın?

Qweffor. Abbot tarafından Dünya'da volkanın içine atılan Büyücü çırağı. Qwan neler olup bittiğini hemen anladı.

Hayır. Bir kez daha büyü çemberindeyim. Gücüne ihtiyacım var. Şimdi!

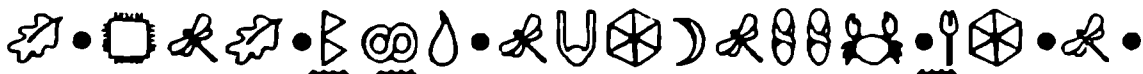
Aman Tanrım, Efendi Qwan. Uzun zaman oldu. Bu Şeytan'ın neler yediğine inanamazsın.

Güç, Qweffor! Şimdi! Daha sonra konuşuruz.

Ah, pekâlâ. Özür dilerim. Yeniden bir Cadı'yla konuşmak çok güzel. Bu kadar zaman sonra—

Güç.

Özür dilerim. Geliyor.

Bir süre sonra yeni bir güç dalgası büyü çemberinin etrafında vızıldadı. Büyülü yarımküre mühürlendi ve maddesel bir ışık kalkanına dönüştü. Qwan gücün az bir kısmını bombanın etrafını sarmalamak için kullandı. Küçük altın küreden tiz bir ses duyuldu.

Artemis farkında olmadan, yüksek c, dedi.

Qwan, odaklan, dedi. Bizi zamanına götür.

Artemis geride bıraktığı önemli şeylere odaklandı ve hepsinin yaşayan varlıklar olduğunu farketti. Annesi, babası, Butler, Foaly ve Mulch. Önemli olduğunu düşündüğü cansız varlıkların artık bir önemi yoktu. Belki sadece empresyonist sanat koleksiyonu.

Holly, sanatı dışarıda bırak, diye uyardı. Yoksa yirminci yüzyıla çıkarız.

Artemis, on dokuzuncu yüzyıl, diye düzeltti. Ama ne demek istediğini anladım.

Bu tartışma boşa zaman kaybı gibi görünse de çok kısa bir zaman diliminde gerçekleşmişti. Büyülü iletişim kanalları üzerinde aynı anda milyonlarca duyusal veri iletiliyor, fiber optik kablolar adeta bir iplikle birbirine bağlanmış iki teneke kutu gibi kalıyordu. Anılar, fikirler ve sırlar herkesin görebileceği bir biçimde gözler önüne seriliyordu.

Artemis, çok ilginç, diye düşündü. Eğer bunu tekrar yaratabilsem, iletişim teknolojilerinde yeni bir çıkır açarım.

Qweffor, bunca zaman heykel miydin, diye sordu. Doğru mü anladım?

Çemberin ortasında bombanın sayacı sıfıra doğru akmaya devam ediyordu. Bir saniye içerisinde sayaç son bir saatine girdi. Sayaç sıfırlanınca çeşitli ateşleyicilere elektriksel yükler gönderildi ve küçük bir televizyon büyüklüğündeki plastik patlayıcı ateşlendi.

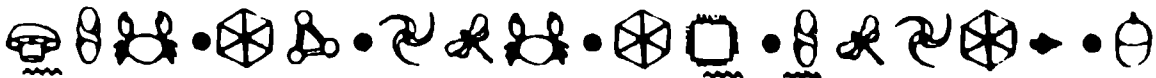
Qwan, işte geliyor, dedi.

Bomba patladı ve metal çanta milyonlarca süpersonik parçaya ayrıldı. İçteki kalkan küçük parçaları durdurdu ama kinetik enerjilerini emip dıştaki kalkana ekledi.

Artemis, neler olduğunu gördüm, dedi. Etkilenmişti. Çok zekice.

Böyle bir şeyi nasıl görebildiğini bilmiyordu. Özel bir yanıl görme yetisi sayesinde herkes kendi arzuladığı hızda ve istediği bakış açısından yaşananları görebiliyordu. Artemis'in zihni hem kendi zamanına odaklanıyor hem de gördüklerini takdir edebiliyordu. Artemis üçüncü gözünü çemberin dışına göndermeye karar verdi. Adaya her ne oluyorsa, hayret verici ve olağanüstü olmalıydı.

Patlama, dört insanı içine alacak kadar bir alanın içerisinde, bir elektrik fırtınasının gücünü gönderdi. Küçük uzayın içerisindeki her şeyin buharlaşması gerekirdi ama alevler ile şok dalgaları altın renkli küre tarafından emildi. Güç dalgaları kürenin etrafında dönüp duruyor, birçok yerden küreyi zorluyordu. Ne zaman böyle bir şey olsa başıboş kuvvet mavi güç halkalarından bir ta-

nesine çekiliyor ve gökyüzünden yere inen bir şimşek gibi halkalara çarpıyordu.

350

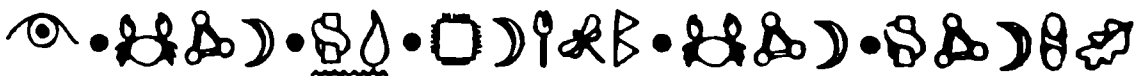
Artemis minik yıldırımlardan birkaç tanesinin içinden geçtiğini gördü. Ama zarar görmemişti, tam tersine daha da güçlenmiş ve enerjiyle dolmuştu.

Qwan'ın büyüü beni koruyor, diye düşündü. Basit fizik kuralı, enerji yok edilemez ancak başka bir enerjiye dönüştürülebilir, büyüye.

Olağanüstü bir manzaraydı. Bombanın enerjisi çemberin içindeki büyü gücünü kuvvetlendiriyor, turuncu alevler maviler tarafından bastırılıyordu. Yavaş yavaş bombanın enerjisi emildi ve büyüye dönüştürüldü. Halkalar artık göz kamaştırıcı mavi bir parlaklığa bürünmüştü ve çemberin içindeki figürler saf enerjiden yaratılmış gibi duruyordu. Zaman büyüü tersine çevrilirken herkes parıldıyordu.

Mavi halkalar aniden nabız gibi atmaya başladı ve büyüünün şok dalgaları adanın üzerini kapladı. Şeffaflık su yüzeyindeki gibi halka halka yayıldı. Darbelerin şiddeti arttıkça şeffaflık kraterin ötesine genişledi. Evlerindeki Şeytanlar'a göre volkan, büyü tarafından yutuluyormuş gibi görünüyordu olmalıydı. Hiçlik her darbeye yayıldı ve geride parıltılı altın kıvılcımlar bıraktı.

Sahil kıyısı da maddesel boyuttan soyutlandı ve adayla birlikte taşınan on metrelik okyanus suyu da gücün içinde kaldı. Kısa süre sonra, geriye büyü çemberinden başka bir şey kalmadı. Limbo'nun kırmızı uza-yında mavi bir çember yüzüyordu.

Qwan çemberdekilere seslendi.

Konsantre olun. Artemis ve Holly, bizi eve götürün.

Artemis, Holly'nin elini sıktı. Ancak bu kadar yakın olabilirlerdi, zihinleri artık bir bütündü.

351

Artemis başını yana çevirdi ve mavi gözleriyle Holly'ye baktı. Holly bakışlarını Artemis'in yüzüne odakladı ve gülümsedi.

"Hatırlıyorum," dedi. "Beni kurtardın."

Artemis gülümseyerek karşılık verdi. "Asla öyle bir şey yaşanmadı."

Sonra zihinleri ve bedenleri atomik seviyeye indirgendi, galaksinin ve milenyumun içinde hızla gözden kayboldu.

Zaman ve mekân artık tanıdık kavramlar değildi. Zaman çizgisinin üzerinde bir balonla uçup, şurası yirmi birinci yüzyıl oraya inelim demeye benzemiyordu.

Her şey izlenimler ve duygulardan ibaretti. Artemis etrafını kuşatan yüzlerce Şeytan'ın arzularına zihnini kapattı ve ruhsal pusulasına odaklandı. Zihni geldiği zamanı özliyordu ve bu özlemini takip etmesi yeterliydi.

Özlem, kendisine yaklaştığında, içini ısıtan bir ışık gibiydi.

Qwan, güzel, dedi. Işığa doğru git.

Artemis, bu bir şaka mı, diye sordu.

Qwan, hayır, diye cevap verdi. Yüzlerce insanın yaşamı söz konusuken şaka yapmam.

Artemis, güzel öğretti, diye düşündü. Işığa doğru yöneldi.

Holly adayı nereye indireceklerine odaklanmıştı. Bu oldukça kolaydı. Yeryüzünde geçirdiği anlar Holly için çok kıymetliydi ve bu durum her şeyi su berraklığında hatırlamasına yardımcı oluyordu. Okul turuyla Hybras'ın olduğu yere gittiklerini hatırlıyor, zihin gözüyle dalgalar tarafından dövülen sahili ve altın renkli güneş ışığını görebiliyordu. Peri ziyaretçileri karşılamak için su yüzüne çıkan bir yunusun mavi-gri bir ışıkla parıldayan sırtını hatırlıyordu. İnsanların Aziz George Kanalı olarak isimlendirdiği yerdeki gümüş benekli karanlık suları anımsıyordu. Tüm bu anılar yüzünü ısıttı.

Qwan, güzel, dedi. Devam et.

Biliyorum. Işığa doğru git.

Artemis günlüğü için yaşadığı deneyimi kelimelere dökmeye çalışıyordu. Ama bunu yapmak çok zordu, sıradışı bir deneyim yaşıyordu.

Sanırım doğru zamanı bulmaya odaklansam daha iyi olur, diye düşündü.

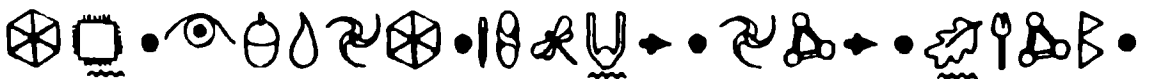
Qwan, iyi fikir, diye karşılık verdi.

Demek kendini bir heykele dönüştürdün. Konuşan tekrar Qweffor'dı.

Qwan, yeter artık Qweffor, diye homurdandı. Kendin gör. İlgili anıları eski öğrencisinin zihnine gönderdi.

Herkesin zihninde on bin yıl önce zaman tünelinin ilk yaratılışına ilişkin sinematik bir sahne canlandı.

Görüntüde aktif bir volkanın ağzında bekleyen yedi Cadı vardı. Sıcaklıktan büyümlü çemberleri sayesinde ko-

runuyorlardı. Bu sahne, şimdi oluşturdıkları büyü çemberine göre çok daha etkileyiciydi. Cadılar göz kamaştırıcı bir gruptu, gösterişli cübbeleriyle kendilerine güvendikleri her hallerinden belli oluyordu. Oluşturdıkları büyü kûre rengârenk ışıklardan oluşuyordu. Ayrıca dizlerine kadar çamurun ve külün içine batmak zorunda değillerdi, çünkü volkanın ağzının yedi metre üzerinde havada asılı duruyorlardı. Boğuk ses tonuyla sihirli sözcükleri mırıldanırken büyü güçlerini magma'nın üzerine odaklayarak lavların fokurdamasını ve volkanın titreyerek sarsılmasını sağlıyorlardı. Cadılar volkana odaklanmışken Abbot ve ortağı Bludwin gizlendikleri yerden dışarıya çıktı. Şeytanlar'ın derileri yüksek sıcaklıklara dayanabilmesine rağmen her ikisi de bolca terliyordu.

Planlarının ne kadar aptalca ve dar görüşlü olduğunu düşünmeksizin sabotajcılar kayaların üzerinden aşağıdaki Cadı çemberinin üzerine atladı. Hem aptal hem de bahtsız bir Şeytan olan Buldwin, çemberdeki tüm Cadılar'ı ıskaladı ve tıslayan lavların içine düştü. Bedeni yüzeydeki lavın sıcaklığını az da olsa attırdı ve büyü zehirledi. Abbot, Qweffor'ın sırtına bindi ve Cadı'yı çemberden uzaklaştırmaya çalıştı. Abbot'ın derisi buharlaşmaya başlamıştı ve zavallı Qweffor hâlâ transa olduğu için, Abbot'ın ağırlığı altında bir bebek kadar çaresizdi.

Tüm bunlar mümkün olabilecek en kötü zamanda oldu. Büyü volkanın üzerine gönderilmişti ve Cadılar artık başlattıkları fırtınayı dindiremezdi.

Büyüyle kuvvetlendirilmiş lavdan bir sütun gökyüzüne yükseldi, etrafa kırmızı ve turuncu alevler saçtı. Sütun, mavi büyü küresinin içine girdi. Sıkıntıya giren Cadılar yüzlerini buruşturdu ve erimiş kayaların saf gücünü dönüştürerek yeniden toprağa gönderdi.

Abbot ve Qweffor lavlarla büyü enerjisinin içinde kaldı. Qweffor'ın bedeni, maddesel bir formda olmadığı için küçük yıldızlara bölündü ve yıldızlar Abbot'ın bedeni tarafından emildi. Abbot acı içerisinde kıvrandı, bir süre kendi derisini parçalamaya çalıştı, sonra büyü gücünün ortasında kavruldu ve yok oldu.

Cadılar mümkün olduğunca direndi ve adanın büyük bir kısmı boyut değiştirene kadar dayanmaya çalıştı. Ama yerden lav fışkırmaya devam ediyordu ve çember bozulduğu için artık hepsi doğanın korkunç gücüyle karşı karşıyaydı. Bir fırtınanın sürüklediği sinekler gibi volkanın üzerinden savruldular.

Cadılar havada spiraller çizerken alev alan cübbelelerinden dumanlar çıkıyordu. Ada gitmiş, büyü güçleri tükenmişti ve aşağıdaki okyanus kemiklerini kırmayı bekliyordu. Hayatta kalmak için tek şansları vardı. Qwan büyü gücünden arda kalan son kıvılcımları kullanarak Gargoyle dokunuşunu çağırdı. Gargoyle dokunuşu en basit Cadı güçlerinden biriydi. Cadılar havada taşla dönüştü ve aşağıda kaynayan okyanusun içine düştü. Bir tanesi kafası kopunca hemen öldü, iki tanesinin kolları ve bacakları koptu, diğerleri şoktan öldü. Qwan

dışında herkes yaşamını yitirdi. Heykeller Aziz George Kanalı'nın dibine çöktü ve binlerce yıl boyunca gençlerin sığınağı oldu.

Qweffor, binlerce yıl, dedi. Belki de Abbot'ın içinde kalmak çok da kötü değildir.

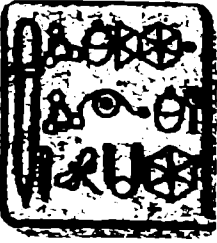
Artemis, Abbot nerede, diye sordu.

Qweffor, içimde, diye cevap verdi. Dışarı çıkmaya çalışıyor.

Qwan, güzel, diye düşündü. Onunla konuşacaklarım var.

BÖLÜM 16: YENİDEN VAROLUŞ

BU sefer maddeleşme süreci herkes için çok daha zor oldu. Binlerce bilinçten soyutlanmak Artemis'i boşlukta bıraktı. Hayatında ilk kez kendini bir yerlere aitmiş gibi hissetmişti. Herkesi tanıyordu ve herkes kendisinden haberdardı. Diğerlerinin anıları çoktan solmaya başlamış olsa da aralarında her zaman güçlü bir bağ olacaktı.

Artemis kendini dev bir koldan sökülen yara bandı gibi hissetti ve yere düştü. Yerde yatarken tüm bedeni titriyordu. Bilinçlerin kaynaşması muhteşem bir duyguydu, oysa şimdi onlarca duyusuyla birlikte denge yetisini de kaybetmiş gibiydi.

Gözlerini açtı ve güneş ışınları yüzünden gözlerini kısmak zorunda kaldı.

Güneş ışığı! Dünya'ya dönmüşlerdi! Ama nerede ve hangi zamanda oldukları meçhuldü.

Artemis yana devrildi ve elleriyle dizleri üzerinde doğrulmaya çalıştı. Diğerleri de yerde açılan kraterin

içindeydi ve en az Artemis kadar şaşkındı. Ama herkes hayattaydı, hepsi inliyor ve sızlanıyordu. Sol gözündeki acı dışında Artemis kendini iyi hissediyordu. Görüşünde bir sorun yoktu ama donuk camlı bir güneş gözlüğü takıyormuşçasına her şey sarı renkliydi. Asker Holly, çoktan ayağa kalkmış, ciğerlerine dolan külleri dışarı atmakla meşguldü. Kendine gelince, Artemis'in ayağa kalkmasına yardımcı oldu.

Artemis'e göz kırptı. "Mavi gökyüzü. Başardık."

Artemis başıyla onayladı. "Belki." Holly göz kırpınca dikkati Peri'nin gözlerine odaklandı. Görünüşe göre zaman tünelinden değişime uğramadan çıkamamışlardı.

"Bana bak Holly. Farklı bir şey görüyor musun?"

Holly, "Ergenlikle ilgili bir şey mi?" diye sordu. Gülmüsed, sonra farklılık gözüne ilişti.

"Gözlerin. Değişmiş. Biri mavi biri ela renkli."

Artemis gülmüsed. "Seninkiler de. Geçiş sırasında birer gözümüz yer değiştirmiş. Anladığım kadarıyla, sadece gözlerimiz yer değiştirmiş."

Holly bir süre durup düşündü, sonra elleriyle kafasını ve bedenini kontrol etti.

"Neyse ki her şey yerli yerinde. Sadece bir insan gözü taşıyorum."

Artemis, "Daha kötüsü de olabilirdi," dedi. "Mulch ile seyahat ediyor olabilirdik."

Holly yüzünü buruşturdu. "İyi ki hatırlattın."

Holly'nin yeni gözünde tek bir büyü kıvılcımı belirdi ve göz hafifçe küçüldü.

Holly, "Böyle daha iyi," dedi. "Başım ağrımaya başla-

Nº1, “Zaman tüneline neler olacağını kimse bilemez,” dedi. “Geçen sefer bir parmağımı kaybettim. En sevdiğim parmağımdı.”

Qwan, “Benim tünellerimde böyle şeyler olmaz,” ³⁵⁹ dedi. “Benim tünellerim kusursuzdur. Diğer Cadılar hayatta olsaydı bana bir madalya takardı. Bu arada Qweffor nerede?”

Qweffor beline kadar küllerin içine gömülüydü. Başı küllerin içindeydi. Qwan ve Nº1 botlarından tutup Qweffor’ı kurtardı. Qweffor gürültüyle burnundan soludu ve ağzına dolan külleri tükürdü.

Nº1, “Mendil ister misin?” diye sordu. “Burnundan çıkan küller ve sümükler çok korkunç görünüyor.”

Qweffor elinin tersiyle gözlerini sildi. “Sen sus Bücür!”

Nº1 bir adım geriledi ama Qweffor’dan yeterince uzaklaşamamıştı.

“Bücür mü?” diye bağırdı. “Sen Qweffor değilsin, sen N’zall’sın!”

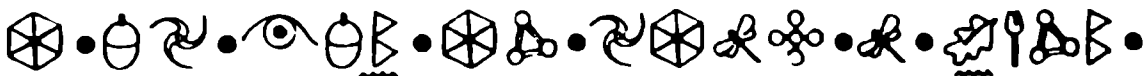
Şeytan, “Abbot!” diye kükredi. Uzandı ve Nº1’i boğazından yakaladı. “Adım Abbot.”

Holly silahını çıkarttı ve Abbot cümlesini bitiremeden güç düğmesine bastı.

“Nº1’i bırak Abbot!” diye bağırdı. “Kaçamazsın. Artık gidecek yerin yok. Dünyan yok oldu.”

Eski Şeytan lideri ağlamak üzereydi. “Yok olduğunu biliyorum. Bu Bücür dünyamı benden aldı, ben de onun yaşamını alacağım.”

Holly uyarı mahiyetinde bir el ateş etti. Işın Abbot’ın başının üzerinden geçti. “Bir sonraki gözlerinin ortasına Şeytan.”

Abbot, N°1'i havaya kaldırdı ve bir kalkan gibi kullandı. "Ateş et Peri. Her ikimizi de bu sıkıntıdan kurtar."

N°1 yaşadıklarından sonra çok değişmişti. Normal N°1 davranışı burnunu çekerek ağlamak olurdu. Ama şimdi gözyaşları yanağında kuruyordu ve bakışları sertti.

Ne zaman işler yolunda gitse Abbot her şeyi mahvediyor diye düşündü. Bu Şeytan'dan sıkılmaya başladım. Keşke ortadan kaybolrsa.

Bu düşünce tarzı N°1 için büyük bir değişimdi. Eskiden zor durumda kaldığında kendisinin ortadan kaybolmasını dilerdi, bu sefer bir başkasının ortadan kaybolmasını diliyordu. Artık canına yetmişti, N°1 zihnindeki zincirleri kırdı ve Abbot'a karşılık verdi.

Titreyen bir ses tonuyla, "Qweffor ile konuşmak istiyorum," dedi.

Abbot, "Qweffor gitti!" diye bağırdı. Ağzından saçılan tükürükler N°1'in yüzüne bulaştı. "Geriye sadece büyü gücü kaldı. Benim büyü gücüm!"

N°1 bir kez daha, "Qweffor ile konuşmak istiyorum," dedi. Bu sefer sesini biraz daha yükseltmişti.

Abbot için N°1'in asi tavırları bardağı taşıran son damlaydı. Hybras'ı ve dalkavuklarını kaybetmiş olsa da, Abbot bir İmp'ten emir alamayacağına karar verdi. N°1'i havaya attı ve düşerken İmp'i omuzlarından yakaladı. Şeytan'ın boynuzları kulaklarını sıyırıp geçen N°1, Abbot ile yüz yüzeydi. Abbot'ın gözleri faltaşı gibi açılmıştı ve dişlerinden salyalar damlıyordu.

Abbot, "Seni kimse özlemeyecek Bücür," dedi.

Eğer Abbot, N°1'e daha dikkatli bakıyor olsaydı, İmp'in bedeninin mavi bir tabaka ile kaplı olduğunu ve

beynin içine mükemmel bir biçimde uyum sağlayamadı. Zavallı Cadı bu durumun yan etkilerini sonsuza kadar çekecek, zaman zaman vücudu kaşınacak ve bazen tuvaletini tutamayacaktı. Bu sendroma zamanla Abbot'ın İntikamı ismi verilecekti. Ama en azından kontrol edecek bir bedeni vardı.

Birkaç yıl sonra Peri Cadılar, Abbot'ın bilincini daha basit bir yaşam formuna, bir domuzun bedenine aktarmayı başaracaktı. Domuzun bilinci kısa süre içerisinde Abbot'ın tarafından bastırılacak ve Cadı öğrenciler ara sıra domuzu kızdırmak için kafesinin içine minik kılıçlar atacak, küçük domuzcuğun kılıçları tutmaya çalıştığını görünce kahkahalara boğulacaktı.

Qweffor, Abbot'ın gözlerini kırptı.

“Teşekkürler, Bir Numara,” dedi. Küçük Cadı'yı yere koydu. “Benim için fazla güçlüydü ama artık gitti ve ben özgürüm...” Qweffor yeni kollarını inceledi. “Ve kaslarım var.”

Holly silahını indirdi ve elini kalçasına koydu.

“Abbot artık başımıza iş açamayacak. Sanırım sorunumuz kalmadı,” dedi.

Artemis ayağının altındaki zeminin yerinden oynadığını hissetti. Dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini yere koydu.

“Bunu söylemek hoşuma gitmiyor Holly ama yer çöküyor.”

Yer çökmesi korktukları kadar ciddi bir sorun yaratmadı. Tabii ki aslında ciddi bir sorundu çünkü ada çöküyordu. Ama yardım geldi.

Holly hâlâ kusursuz çalışan kulaklığından LEP'in sesini duyunca gerçeğin farkına vardı.

Gökyüzü projeksiyon, diye düşündü. Bizi bekliyorlar.

Aniden kısa süre öncesine kadar boş olan gökyüzünde, onlarca Peri aracı belirdi. Acil servis hava ambulansları alçalarak inecek bir yer aradı. Römorkör podlar tarafından dev yıkım platformları taşınıyordu. Bir LEP mekiği volkanın içine düştü.

Mekik bir gözyaşına benziyordu ve yansıtıcı olmayan yüzeyi kalkanlarını indirmiş olmasına rağmen çıplak gözle zor farkediliyordu.

Artemis, "Bizi beklediklerini biliyordum," dedi. Şaşırmamıştı.

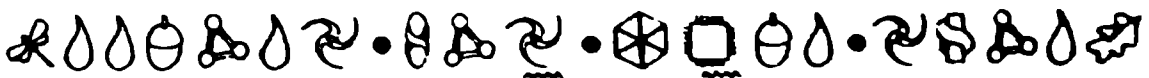
Nº1 hapşırdı. "Teşekkürler Tanrım. Bu volkandan sıkılmaya başlamıştım. Kraterin pis kokusu aylarca üzerimden çıkmayacak."

Qwan, "Hayır, hayır," diye araya girdi. Yeni öğrencisiyle bağlantıya geçti. "Gözeneklerini havalandırabilirsin, çok faydalı bir yetenektir."

Holly mekiğin dikkatini çekmek için kollarını havada salladı ama buna gerek yoktu. Tarayıcılar yerdekileri çoktan sınıflandırmış ve her birini tanımlamak için LEP veritabanında sorgulamıştı.

Mekik havada döndü ve kuyruğu önde, tepeden aşağıya indi. Motorların gücüyle etrafa küller savruldu.

Qwan, "Vay canına," dedi. "Bu gemiler muhteşem. Periler bunca zaman boş durmamış."

Holly, “On bin yılda çok şey değişti,” dedi. Pilota silahsız olduğunu göstermek için ellerini havaya kaldırdı. Aslında buna hiç gerek yoktu ama LEP’in başında Ark Sool varken tedbirli olmakta fayda vardı.

Mekiğin köşelerinden fırlayan dörtlü kancalar, kraterin kabuğuna saplandı. Kancalar yere saplandıktan sonra mekik inişe geçti. Mekiğin arka kapısı açıldı ve rampadan aşağıya Foaly indi. Üzerinde özel olarak dikilmiş dört bacaklı bir LEP üniforması vardı. Rampayı indikten sonra hızlı adımlarla Holly’ye doğru yürüdü.

“Holly!” Foaly arkadaşını kucakladı. “Geri döndün. Döneceğini biliyordum.”

Holly, Sentor’a sarıldı.

“Geleceğinizi biliyordum.” Foaly elini Artemis Fowl’a doğru uzattı. “Artemis Fowl geri döneceğini söylediye, onu durdurmak için zamandan ve uzaydan fazlası gerekir.” Foaly, Qwan ve N°1 ile el sıkıştı. “Bakıyorum da yanınızda misafirler getirmişsiniz.”

Holly gülümseyince küle bulanmış yüzü dişlerinin beyazlığıyla aydınlandı.

“Yüzlerce.”

“İlgilenmemiz gerekenler var mı?”

“Hayır. Birkaçı hipnotize edilmiş, birkaç terapi seansından sonra bir şeyleri kalmaz.”

“Pekâlâ, sorun değil. Şimdi kavuşma faslını kısa kesip hemen gemilere binmeliyiz. Adayı batırmak ve üssü sökmek için otuz dakikamız var.

Artemis, LEP üs kurmuş, diye düşündü. Acaba biz gittiğimizden beri ne kadar zaman geçti?

Rampayı tırmanıp mekiğin seyrek mobilyalarla döşenmiş arka kısmındaki jel yastıklı koltuklara oturdular. Bu kısım konforlu değildi, sadece koltuklara ve silahlara yer vardı. Bir Peri doktoru herkesi muayene ettikten sonra Hybras'ta on bin yıl boyunca mutasyona uğramış hastalıklar olabileceği için damarlarına mikrop öldürücü aşılar enjekte etti. Gerçek bir profesyonel olan doktor daha önce Şeytanlarla karşılaşmamış olsa da Qwan ve N°1'i muayene etmeye gerek görmedi.

Foaly, Holly'nin yanına oturdu.

"Seni görmek ne kadar güzel anlatamam Holly. Bu görevi almayı ben istedim, Sekizinci Kısım'dan ayrılıyorum. Bu üssü ben tasarladım. Üzerinde çalıştığım en büyük proje, sadece otuz dakikalığına ayakta kalacak. Geri döneceğinizi biliyordum."

Holly bir süre durup düşündü. Foaly için sadece bir görev miyim acaba, diye merak etti.

Mekik kancalarını geri çekti ve kraterin duvarından uzaklaştı, bir namlunun içindeki mermi gibi çıkışa doğru yöneldi. İlk birkaç saniye titreşimler o kadar fazlaydı ki herkesin dişleri takırdıyordu. Sonra durağanlık yüzgeçleri devreye girdi ve mekiğin titreşimleri son buldu.

N°1, "Volkanı geride bıraktığımız için mutluyum," dedi. Metal bir gözyaşının içinde uçsa da rahat tavırlar sergilemeye çalışıyordu. Sonuçta bu ilk uçuşu değildi.

Foaly elini pencerenin kenarına koydu ve aşağıya baktı.

366

“Adayı son kez görüyorsunuz. Adadaki herkesi aldıktan sonra yıkım takımı lazer kesicileri çalıştıracak. Adayı parçalara ayıracağız ve altındaki şamandıraların havasını uzaktan kumanda ile söndüreceğiz. Yavaşça dibine batacak. Bu sayede dev dalgalar oluşmayacak. Suyun yer değiştirmesi Dublin kıyılarına birkaç büyük dalga gönderecek kadar büyük ama uzaydan dalgaları yok edeceğiz. Adayla işimiz bitince kalkanımızı alıp eve geri döneceğiz.”

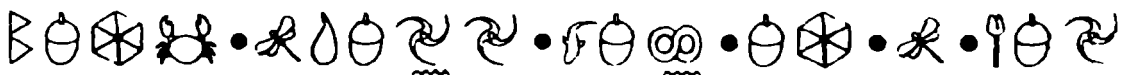
Söylenenlerin büyük bir kısmını anlamayan N°1, “Aa,” dedi.

Artemis pencereden dışarıya baktı. Aşağıda, kurtarma ekipleri Şeytanlar’ı mekiklere bindiriyordu. Mekikler yerden havalanınca kalkanlarını açtı ve ortadan kayboldu.

Foaly, “Bizi çok korkuttun Holly,” dedi. “Beklediğimiz yerin yirmi mil uzağında ortaya çıktınız. Pilotlarımızı buraya çağırıp projeksiyonu çalıştırmak için ateş yakmak zorunda kaldık. Neyse ki gündüz geldiniz ve akıntı çok fazla değil. Balıkçı tekneleri ortaya çıkana kadar yarım saatimiz var.”

Holly yavaşça, “Anlıyorum,” dedi. “Büyük bütçeli bir proje. Sool etrafa ateşten tükürükler saçıyor olmalı.”

Foaly burnundan soludu. “Sool? Neresinden isterse orasından alevler püskürtebilir. Birkaç yıl önce göre-

vinden alındı. Tüm sekizinci Şeytan ailesini ölüme terketti, bunu kendi ağzıyla dile getirmişti.”

Holly koltuğunun kollarını sıkıca kavradı. “Birkaç yıl önce mi? Ne kadar zamandır Dünya’da değildik?”

367

Foaly parmaklarını şıklattı. “Oh, ah, evet. Bunu hemen söylememem gerekiyordu. Özür dilerim. Önemli bir şey değil, öyle binlerce yıl falan değil yani.”

Holly, “Kaç yıl Foaly?” diye sordu.

Sentor bir süre düşündü. “Pekâlâ. Siz gideli neredeyse üç sene oldu.”

Qwan uzandı ve Artemis’in omzuna vurdu. “Üç yıl! İyi iş çıkartmışsın Çamur Çocuk. Bizi bu kadar yakın bir zamana getirdiğine göre kocaman bir beynin olmalı. Ben bu yüzyılda çıkmayı bile beklemiyordum.”

Artemis çok şaşkıındı. Üç yıl! Ailesi üç yıldır oğullarından haber alamıyordu. Kim bilir neler yaşamışlardı? Tüm bunları nasıl telafi edecekti?

Foaly gergin sessizliği bilgi vererek dağıtmaya çalıştı. “Mulch kurduğunuz şirketin başında, işleri yolunda gidiyor. Yeni bir ortağı var. Kim olduğunu tahmin edebilirsiniz, Doodah Day. Bir başka suçlu daha kanunun diğer tarafına geçti. Geri dönmenize çok sevinecek. Her gün beni arıyor. Kuantum Fiziği’ni bir Cüce’ye anlatmanın ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsiniz.”

Holly uzandı ve Artemis’in elini tuttu.

“Üzülme Artemis. Kurtardığımız yaşamları düşün, birkaç yıl kaybetmeye değerdi değil mi?”

Artemis'in bakışları boşluğa daldı. Geçiş esnasında ölmek başına gelebilecek en kötü şeydi ama üç yıl ortadan kaybolmak da yeterince kötüydü. Ne diyecek, yaşadıklarını nasıl açıklayacaktı?

Artemis, "Eve gitmeliyim," dedi. İlk kez on dört yaşında bir çocuk gibi konuşmuştu. "Foaly, pilota nerede yaşadığımı söyleyebilir misin?"

Sentor kıkırdayarak güldü. "Yeraltındaki her kanun adamı Artemis Fowl'un Dünya üzerinde nerede yaşadığını bilir. Her halükârda o kadar uzağa gitmemize gerek yok. Sahilde seni bekleyen biri var, uzun zamandır bekliyor."

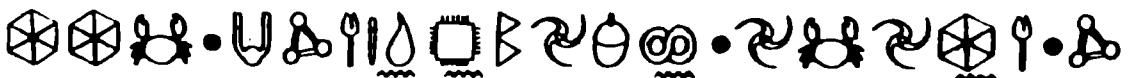
Artemis alnını cama dayadı, kendini çok yorgun hissediyordu. Sanki üç yıldır hiç dinlenmemişti. Yaşadıklarını ailesine nasıl açıklayacaktı? Neler hissettiklerini çok iyi biliyordu çünkü aynı şeyleri babası yokken kendisi de hissetmişti. Belki de babası gibi öldüğü ilan edilmişti. Geri dönüşü insanların yüreğine su serpse de duyguların ardında her zaman bir burukluk olacaktı.

Foaly Şeytanlarla konuşuyordu.

"Bu küçük Şeytan kim?" diye sordu. Eliyle N°1'in çenesini okşadı.

Qwan, "Küçük dostumun adı Bir Numara," dedi. "Bu gezegendeki en güçlü Cadıdır. Eğer çenesinin okşanmasından hoşnut değilse kazayla beynini kavurabilir."

Sentor parmaklarını hızla N°1'in çenesinden çekti. "Anlıyorum, onu sevdim. İyi anlaşıcağımızı ümit edi-

yorum. Neden sana Bir Numara diyorlar? Yoksa bu bir lakap mı?”

Nº1 damarlarında büyü gücünün rahatlatıcı sıcaklığını hissediyordu. “İmp adım Bir Numara’ydı. Sanırım aynı ismi kullanmaya devam edeceğim.”

Qwan şaşkıındı. “Ne? Q ile başlayan bir isim istemiyor musun? Cadılar’a geleneksel olarak böyle isimler verilir. Uzun zamandır çemberlerimizde bir Qwandri olmadı. Qwerty’ye ne dersin?”

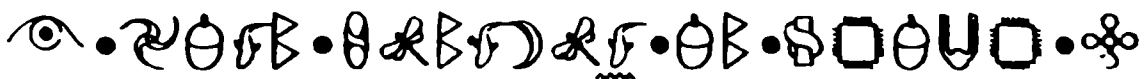
Nº1 olumsuzca başını salladı. “Ben Bir Numara’yım. Bu isim benim farklı olduğumu gösteriyor, eşsiz olduğumu ispatlıyor. Nerede olduğumuzu ve nereye gittiğimizi bilmiyorum ama artık kendimi evimde hissediyorum.”

Foaly gözlerini devirdi. “Özür dilerim ama bir konuyu açıklığa kavuşturmak zorundayız. Dürüst olmak gerekirse ben Şeytanlar’ın savaşçı ve sert olduklarına inanırdım. Bu küçük Şeytan ucuz bir pembe diziden çıkmış gibi konuşuyor.”

Qwan, “O küçük Şeytan beynini kızartabilir,” diye tekrarladı.

Foaly, “Pembe dizileri çok severim,” diye açıkladı. Yavaşça geriledi.

Nº1 halinden memnun gülümsedi. Hayattaydı ve adanın kurtarılmasına yardım etmişti. Sonunda evrendeki yerini bulmuştu. Artık Abbot da sorun çıkartmayacağına göre hayatını istediği gibi yaşayabilirdi. Ortalık biraz yatışınca ilk yapacağı şey kendisine çok benzeyen kırmızı dövmele dişi Şeytan’ı bulmak olacak-

tı. Belki dişi Şeytanla bir akşam yemeği yerdi, pişirilmiş bir akşam yemeği. Konuşacak çok şeyleri olmalıydı.

Mekik, kalkanın içinden geçip güneşe çıktı. İrlanda kıyıları dalgaların içinden fırlayan sivri uçlu kayalarla doluydu, dalgalar güneş ışığıyla parıltıyordu. Güzel bir gündü. Kuzeyde birkaç bulut kümelenmişti ama insanları dışarı çıkmaktan alıkoyacak bir şey yoktu.

Küçük bir koyun etrafında evler kümelenmişti. Nal şeklindeki limanda balıkçılar ağlarıyla uğraşıyordu.

Foaly, “Seni buraya bırakacağız Artemis,” dedi. “Rıhtım duvarının hemen arkasına. Birkaç gün sonra gelişmeleri bildirmek için seni ararım.” Sentor uzandı ve elini Artemis’in omzuna koydu. “Halkımız sana müteşekkire ama tüm gördüklerini sır olarak saklaman gerek. Ailene bile bir şey söylememelisin Artemis. Başka bir bahane uydurmak zorundasın.”

Artemis, “Tabii ki,” dedi.

“Güzel. Bunları söylememe gerek yoktu biliyorum. Neyse, aradığın adam şu kulübenin içinde seni bekliyor. Ona benden de selam götür.”

Artemis başıyla onayladı. “Söylerim.”

Pilot alçaldı ve mekiği terkedilmiş taştan bir binanın arkasına indirdi. Görünürde kimse olmadığından emin olana kadar bekledi ve arka kapının yanındaki yeşil düğmeye bastı.

Holly, Artemis’in yerinden kalkmasına yardımcı oldu. “Birlikte hiç vakit geçiremiyoruz,” dedi.

Az ileride küçük bir grup vardı, beton bir iskeleye oturmuşlardı. Sakallı bir denizci, önceki akşam gördüğü altı metrelik dev dalgadan bahsediyor, yüksek sesle ve hararetli el kol hareketleriyle hikâyeyi çok güzel anlatıyordu. Hikâyeye göre, dalga aniden buharlaşmış ve yok olmuştu. Denizcilerden biri hikâyeyi başıyla onaylayarak dinliyor, arkasına döndüğü zaman arkadaşlarına göz kırpmıyor ve sakallı denizcinin sarhoş olduğunu ifade eden işaretler yapıyordu.

Artemis denizcilerin yanından geçti ve Foaly'nin işaret ettiği kulübeye doğru yürüdü.

Pencere saksıları? Kimin aklına gelirdi?

Kapının elektronik kilidi kırsal ortama hiç uymuyordu ama Artemis de eski dostundan daha azını beklemezdi. Artemis doğum tarihini girerek kilidi ve alarmı devre dışı bıraktı.

İçerisi karanlıktı, perdeler çekili, ışıklar kapalıydı. Artemis sade oturma odasına adım attı, bir köşede mutfak, odanın ortasında bir sandalye ve ahşap bir masa vardı. İçeride televizyon yoktu ve duvarlardaki raflarda çeşitli konularla ilgili yüzlerce kitap vardı. Gözleri karanlığa alışınca Artemis kitaplardan bazılarının isimlerini okudu. Gormenghast, Savaş Sanatı ve Rüzgâr Gibi Geçti.

Artemis, "Beni şaşırtıyorsun eski dostum," diye mırıldandı. Uzanıp Moby Dick'in kapağına dokundu.

Kitabın kabartma harflerle yazılmış isminin üzerinden geçerken parmağının ucunda kırmızı bir nokta belirdi.

Arkasından bir yerden boğuk bir ses geldi. “Bunun ne olduğunu biliyor musun?” Eğer gökgürültüsü konuşabilseydi sesi böyle olurdu.

Artemis başıyla onayladı. Ani hareketler yapacak zaman değildi.

“Güzel. Beni hayalkırıklığına uğratacak olursan neler olacağını biliyorsun.”

Artemis bir kez daha başıyla onayladı.

“Güzel, emirlerime itaat edersen sorun yaşamazsın. Şimdi, ellerini başının arkasına koy ve yavaşça bana doğru dön.”

Artemis, söylenileni yapınca kendisini sakallı ve uzun saçlı dev bir adamın karşısında buldu. Adamın sakalı ve saçları ağarmıştı. Yüzü tanıdık ama farklıydı. Gözlerinin çevresinde kırışıklıklar daha fazla ve kaşları çatıktı.

Artemis, “Butler?” dedi. “Sakalın ve saçın ardındaki sen misin?”

Butler vurulmuşçasına bir adım geriledi. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Yutkundu ve yüzü bembeyaz kesildi.

“Artemis? Ama sen... yanlış yaştasın! Ama ben...”

Artemis, “Zaman tüneli dostum,” diye açıkladı. “Ben seninle dün beraberdim.”

Butler ikna olmamıştı. Hızlı adımlarla pencerelere doğru yürüdü ve aceleyle perdelere asılınca kornişleri de yerinden çıkarttı. İçerisi gün doğumunun kırmızılığıyla aydınlandı. Butler odadaki genç adama döndü ve yüzünü avuçlarının arasına aldı. Dev parmaklarıyla Artemis’in yüzündeki kirleri temizledi.

Sonra aniden dizlerinin bağı çözüldü.

“Artemis, sensin. Ben artık... Hayır, hayır. Geri döneceğini biliyordum.” Sonra rahatlaması sesine de yansıdı. “Biliyordum. Her zaman biliyordum.”

Butler bir ayının bile omurgasını kırabilecek kadar güçlü kollarıyla Artemis'i kucakladı. Artemis eski dostunun hıçkırarak ağladığına yemin edebilirdi. Ama kendisini bırakınca Butler'ın yüzünde her zamanki sert ifadeyi gördü.

“Sakal ve saç için üzgünüm Artemis. Yerel halkın arasına karışmaya çalışıyorum. Senin ... yolculuğun nasıldı?”

Artemis gözlerinin dolduğunu farketti. “Olaylı geçti. Holly olmasaydı asla geri dönemezdik.”

Butler, Artemis'in yüzünü inceledi. “Bir farklılık var. Tanrım, gözlerin.”

“Ah, evet. Holly'nin bir gözü bende, benimki de Holly'de. Karmaşık bir durum.”

Butler başıyla onayladı. “Yaşadıklarını sonra anlatırsın. Aramam gereken birkaç kişi var.”

Artemis, “Biraz kişi?” diye sordu. “Kim onlar?”

Butler telsiz telefonu yuvasından aldı. “Tabii ki önce aileni aramam lazım. Sonra da Minerva'yı arayacağım.”

Artemis hem şaşkın hem de mutluydu. “Minerva?”

“Evet. Buraya sık sık gelir, neredeyse her tatilde. İyi arkadaş olduk. Bana edebiyatı sevdiren Minerva oldu.”

“Anlıyorum.”

Sonra aniden dizlerinin bağı çözüldü.

“Artemis, sensin. Ben artık... Hayır, hayır. Geri döneceğini biliyordum.” Sonra rahatlaması sesine de yansıdı. “Biliyordum. Her zaman biliyordum.”

Butler bir ayının bile omurgasını kırabilecek kadar güçlü kollarıyla Artemis'i kucakladı. Artemis eski dostunun hıçkırarak ağladığına yemin edebilirdi. Ama kendisini bırakınca Butler'ın yüzünde her zamanki sert ifadeyi gördü.

“Sakal ve saç için üzgünüm Artemis. Yerel halkın arasına karışmaya çalışıyorum. Senin ... yolculuğun nasıldı?”

Artemis gözlerinin dolduğunu farketti. “Olaylı geçti. Holly olmasaydı asla geri dönemezdik.”

Butler, Artemis'in yüzünü inceledi. “Bir farklılık var. Tanrım, gözlerin.”

“Ah, evet. Holly'nin bir gözü bende, benimki de Holly'de. Karmaşık bir durum.”

Butler başıyla onayladı. “Yaşadıklarını sonra anlatırsın. Aramam gereken birkaç kişi var.”

Artemis, “Biraz kişi?” diye sordu. “Kimi onlar?”

Butler telsiz telefonu yuvasından aldı. “Tabii ki önce aileni aramam lazım. Sonra da Minerva'yı arayacağım.”

Artemis hem şaşkın hem de mutluydu. “Minerva?”

“Evet. Buraya sık sık gelir, neredeyse her tatilde. İyi arkadaş olduk. Bana edebiyatı sevdiren Minerva oldu.”

“Anlıyorum.”

Butler ahizenin antenini Artemis'e doğrulttu. "Artemis şöyle, Artemis böyle. Senin özel biri olduğunu düşünüyor. Onu hayalkırıklığına uğratmamak için çok çalışmak zorundasın."

Artemis yutkundu. Her şeye ara verip kafa dinlemeyi planlamıştı ama planını yine ertelemek zorundaydı.

Butler konuşmaya devam etti. "Sen büyümemiş olsan da, Minerva biraz büyüdü. Çok güzel bir genç kız oldu. Bir Samuray kılıcı kadar keskin. Artık satrançta sana meydan okuyacak bir rakibin var."

Artemis, sürekli bir şeylerle uğraşmak zihnimi aktif tutuyor, diye düşündü. Ama satranç bekleyebilir.

"Ailem?"

"Onları kaçırdın. Dün buradaydılar, haftasonu için. Geldiklerinde misafir evinde kalıyorlar." Butler elini Artemis'in omzuna koydu. "Son birkaç yıl onlar için çok zor oldu. Onlara her şeyi anlattım, Artemis. Anlatmak zorundaydım."

"Sana inandılar mı?"

Butler omzunu silkti. "Bazen inandılar. Ama genelde, anlattığım Peri hikâyeleri acılarını daha da arttırdı. Suçluluk duygusuyla kafayı yemeye başladığımı düşünüyorlar. Geri dönmüş olsan da, hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Anlattığım hikâyeleri unutmaları ve acılarının dinmesi için bir mucize gerekli."

Artemis yavaşça başıyla onayladı. Bir mucize. Elini havaya kaldırdı. Basamakları çıkarken avuçlarından biri hafifçe çizilmişti. Konsantre oldu ve parmak uçlarından çıkan beş kıvılcım yaranın üzerine hücum etti ve yara

yok oldu. İçinde düşündüğünden daha fazla büyü gücü kaldığını farketti.

376

“Belki bir mucize ayarlayabiliriz.”

Butler şaşkınlıktan ne diyeceğini şaşırıldı. “Yeni numaralar öğrenmişsin,” dedi.

“Zaman tüneline bir gözden fazlasını aldım.”

Butler, “Anlıyorum,” dedi. “Sakın bunu ikizlerin yanında yapma.”

Artemis, “Endişelenme,” dedi. “Yapmam.” Sonra beyni Butler’in dediklerini algıladı.

“Ne ikizleri?”

Butler, Fowl Malikânesinin numarasını çevirirken gülümsedi. “Belki senin için zaman durmuş olabilir ‘abi’ ama bizim için durmadı.”

Artemis odadaki sandalyelerden birine çöktü.

‘ABI’ diye düşündü.

İkizler!

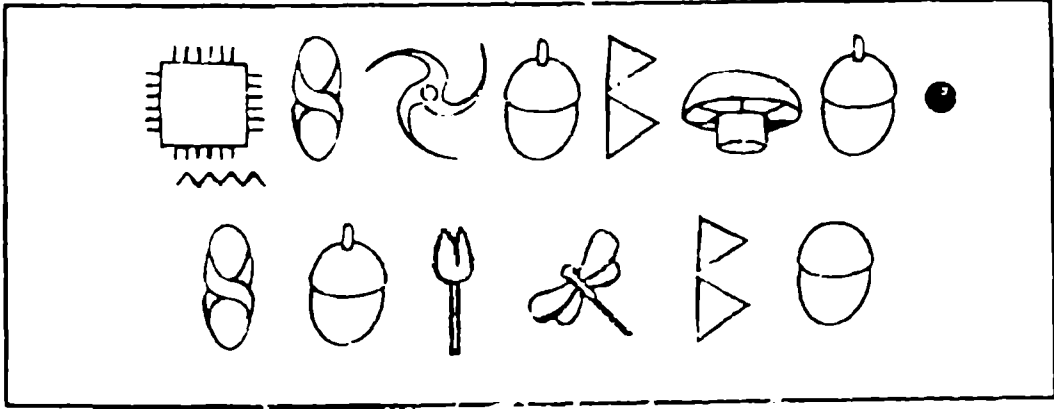
SON

ARTEMİS YENİ BÜYÜ
GÜCÜPÜ KULLANDIĞI
ZAMAN PELEK
OLACAK? İKİ KÜÇÜK
FOWL'U PASIL
KARŞILAYACAK?

ARTEMİS FOWL'un
YENİ SUÇ KAYDI İÇİN
GELECEK BÖLÜMÜ
BEKLEYİN,
ÇOK YAKINDA!

Gnome dilindeki **şifreyi çöz** ve Artemis'in **sonraki macerasının** nerede başlayacağını bul.

GNOME ALFABESİ

a	b	c	d	e	f	g
h	i	j	k	l	m	
n	o	p	q	r	s	t
u	v	w	x	y	z	space

KARAKTERLER -

DEDEKTİFİN EL KİTABI

Pek çok değişik türde Peri vardır ve her biriyle ilgili olarak, neyle karşı karşıya olduğunuzu bilmek çok önemlidir. Bunlar Artemis Fowl'un yaşadığı maceralar sırasında topladığı bilgilerin sadece bir bölümü. Bu bilgiler çok gizlidir ve asla yanlış kişilerin eline geçmemelidir. İnsanlığın geleceği buna bağlı.

ELFLER

Ayırıcı özellikleri: Yaklaşık bir metre boy. Sivri kulaklar. Kah-verengi deri. Kırmızı saçlar.

Karakter: Zeki. İyi ve kötüyü ayırt etme hissi kuvvetli. Çok sadık. Sadece bir LEP memuru bile olsa sivri dilli.

Sevdikleri şeyler: Uçmak; alet veya kanat yardımıyla.

Dikkat edilecek noktalar: Onları kaçırmaya ve altınlarını çalmaya çalışırsanız gerçekten çok kızarlar.

CÜCELER

Ayırıcı özellikleri: Kısa boy. Tombul ve kıllı vücut. Geniş ön dişler; yemekleri ve diğer şeyleri öğütmeye yarar. Tünel kazmaya yarayan dayanıklı çene. Suyu çıkarıldığında emme kabı gibi işlev görebilen deri. Kötü koku.

Karakter: Duyarlı. Zeki. Suça eğilimli.

Sevdikleri şeyler: Altın ve kıymetli taşlar. Tünel kazmak. Karanlık.

Dikkat edilecek noktalar: Tünel kazarken kapalı bir mekânda onlarla birlikte olmamak gerek. Pantolonunun arkasını açmaya kalkarsa oradan uzaklaş, hemen.

TROLLER

Ayırıcı özellikleri: Dev gibi, fil kadar büyük bir cüsse. Yarı duyarlı gözler. Kılılı bir beden. İçe çekilebilen tırnaklar. Dişler! Yaban domuzunununki gibi sivri yan dişler. Yeşil dil. İnanılmaz bir güç. Zayıf noktası kafasının arkası.

Karakter: Çok, çok aptal. (Troll çok küçük bir beyne sahiptir.) Adi ve kötü huylu.

Sevdikleri şeyler: Yemek yemek – ne olursa. Bir çift inek onlar için hafif bir atıştırma olur. Gürültüden nefret ederler.

Dikkat edilecek noktalar: Dalga mı geçiyorsun? Yakında bir Troll olduğunu düşünüyorsan deli gibi koş.

SPRİTELER

Ayırıcı özellikleri: Yaklaşık bir metre boy. Sivri kulaklar. Yeşil deri. Kanatlar.

Karakter: Orta zekâ. Genel tavrı cana yakın.

Sevdikleri: Uçmak – yerin altındaki ve üstündeki her şeyden daha fazla.

Dikkat edilecek noktalar: Alçaktan uçan spiretelere dikkat et – nereye gittiklerine pek bakmazlar.

GOBLİNER

Ayırıcı özellikleri: Bir metre-den kısa boy. Pullu bir beden. Çatal dil. İnce, ateş geçirmez deri. Göz kapağı olmayan gözler – nemli tutmak için göz yuvarlaklarını yalar. Ateş topu fırlatabilir. Hızlı gitmesi gerekiyorsa dört ayak üstünde koşar.

Karakter: Zeki değil ama kurnaz. Kavgacı. Hırslı. Güç delisi.

Sevdikleri şeyler: Ateş fırlatmak. İyi bir kavgacı. Güç.

Dikkat edilecek noktalar: Ateş topu fırlatıyorsa yoluna çıkma.

SENTÖRLER

Ayırıcı özellikleri: Yarı insan, yarı midilli bir beden. Kılılı – doğal olarak! Çok sert toynaklar.

Karakter: Oldukça zeki. Kibirli. Paranoyak. Nazik. Bilgisayar kurdu.

Sevdikleri şeyler: Gösteriş yapmak. Bir şeyler icat etmek.

Dikkat edilecek noktalar: Fiziksel olarak fazla tehlikeli değildirler fakat yeni icatlarını eleştirir, bilgisayarını kanştırır ya da toynak nemlendiricisini alırsa çok sinirli olabilir.

PIXİELER

Ayırıcı özellikleri: Bir metre civarında boy. Sivri kulaklar. Boy ve kulaklar dışında görünüşleri insana benzer.

Karakter: Oldukça zeki. Ahlaki değerleri yok. Kurnaz. Hırslı. Açgözlü.

Sevdikleri şeyler: Para ve güç. Çikolata.

Dikkat edilecek noktalar: Asla bir Pixie'nin karşı tarafında yer alma, özellikle Opal Koboî kadar zeki ve acımasız olanın; elbette Artemis Fowl kadar parlak zekâyâ sahip değilsen.

ŞEYTANLAR

Ayırıcı özellikleri: Hiçbir şeyi geçirmeyen zırhlı deri. Jilet gibi keskin pençeler. Kıvrımlı boyunuzlar. İmp olarak doğar ve Şeytan'a dönüştükleri ergenlik çağına ulaşana kadar öyle kalır.

Karakter: Gürültücü. Baş kaldırırcı. Saldırgan.

Sevdikleri şeyler: Avlanmak. Hayvan öldürmek. Savaşmak. Ulumak.

Dikkat edilecek noktalar: Şeytanla ilgili her şey. İnsanlardan en çok nefret eden tür onlardır.

Tüm bunlarda bir istisna:

Cadı Şeytanlar: Sihirli güçlere sahip ve daha az saldırgan olan şeytanlar.

